ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chase_James_Hadley-Konecne_ma_draha.PDB

PDB Name: Chase_James_Hadley-Konecne_ma_d
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2003
Modification Date: 22.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Konečně, má drahá

James Hadley Chase

I.

Jednou z hlavních atrakcí Paradise City bylo Akvárium. Požádal ji, jestli by se s ním nesešla v půl páté u bazénu delfínů. Pomyslela si, že je to pro rande pěkně mizerné místo. Nerada se prodírala davy turistů, kteří v této roční době udělali z Paradise City naprosto nesnesitelné město.
Během třetího únorového týdne, kdy sice bylo horko, ale ne zas tak velké, nastal pro Texasany, Newyorčany, stejně tak jako Jihoamerikánce čas, aby se sem sjížděli v nekonečných proudech a aby tu pak předváděli obhroublé chování bohatých lidí. Mezi čtvrtou a pátou, po odpolední siestě, kdy ještě nebylo moc co dělat, protože se neotevřelo kasino, navštěvovaly davy turistů chladné, mdle osvětlené jeskyně, které byly domovem nejvelkolepějšímu akváriu na světě. S nervózním a netrpělivým pohledem se proplétala zástupem lidí. Kdykoli se dotkla rudolících tlustˇochů a vrásčitých starců, kteří pištěli, ječeli, tahali se a strkali, její malé tělo se jako by ještě víc schoulilo do jednoduchých bavlněných šatů.
Jestlipak ho tady vůbec někdy najdu? - hádala, najednou vzteklá, že mohl vybrat pro schůzku takové místo. Na jedné hýždi pocítila dotek horkých chlípných prstů. Ani se neohlédla a rovnou začala ječet. To bylo něco, na co si bude muset zvyknout. Staříci a boháči měli sklony k pořádnému štípání. Musí se o to přestat starat. Přece jenom, dobře urostlé tělo, atraktivní obličej... nemůžeš to hrát na obě strany, říkala si často. Buď se budeš chovat skromně a nenápadně, nebo budeš mít modřiny. Dávala přednost modřinám.
Razila si cestu k delfináriu, vědoma si toho, jak jí tluče srdce. Cítila v sobě strach a nejistotu. V kalném světle její oči pečlivě zkoumaly každý obličej, který minula. Doufala, že tady nepotká nikoho známého anebo někoho, kdo ji zná. Ale v momentě, kdy ji obklopil hlučný dav, kde se všichni tlačili a ječeli jeden přes druhého, jí došlo, že místo, které zvolil, není zas až tak špatné. Nikoho z jejích přátel ani nikoho z kasina by nenapadlo přijít sem a nechat do sebe strkat tímhle upoceným, obhroublým davem turistů jenom proto, aby zabili jednu nebo dvě volné hodiny.
Došla do velké jeskyně, ve které byli delfíni. Tady dav zhoustl. Uslyšela, jak se obrovská těla šplouchají ve vodě a potápějí se za rybami. Byl tam zatuchlý vzduch, promíchaný s vůní drahých parfémů a pachem lidského potu.
Pak ho uviděla.
Vyšel z davu, jemný úsměv na tváři, v ruce bílé panama, oblečen v perfektně padnoucím lehkém světlém obleku s krvavě rudým karafiátem v klopě. Byl menší, drobné postavy, čerstvý šedesátník se štíhlou opálenou tváří, šedýma očima a úzkými rty, které se neustále usmívaly. Řídké, blonďaté vlasy měl na skráních prokvetlé šedinami, nos zahnutý jako zobák orla - byl to muž, kterému nedůvěřovala, kterého se bála, ale který ji podivnou magnetickou silou mocně přitahoval.
"Konečně, má drahá... " řekl na přivítanou. "Tak jsme se znovu sešli."
Měl jemný, ale pevný hlas. Nikdy od něj neslyšela nic jiného, ať se sešli kdekoli. Pokaždé ji zdravil: "Konečně, má drahá..." Věděla, že je to neupřímné jako alkoholikův slib, ale stejně jako o štípání do zadku se bude muset přestat starat i o tohle.
Když se poprvé setkali, představil se jako Franklin Ludovick. Narodil se v Praze a byl nezávislým novinářem. Přijel do Paradise City, aby napsal několik článků o místním kasinu. Na tom nebylo nic zvláštního. Spousta žurnalistů přijížděla do města, aby psala o kasinu. Bylo to nejkouzelnější místo na Floridě. V tomhle období, kdy vrcholila sezóna, se milióny dolarů stěhovaly přes zeleně potažené stoly mnohem častěji ke krupiérům než k hazardním hráčům... ale kdo by se o to staral?
Seznámila se s ním jednoho dne odpoledne, když se opalovala na pláži. Jeho nevinné, laskavé chování, jeho úcta k jejímu mládí a jeho úsměv ji fascinovaly. Přiznal, že ví o jejím zaměstnání v kasinu a že ji proto vyhledal. Věnoval jí svou navštívenku, obsahující jeho jméno, jméno báječného časopisu New Yorker a rukou dopsanou adresu. Vysvětlil jí, že pátrá po důvěrných informacích o kasinu. Posadil se u jejích nohou. Jak hovořil, panama se mu posunulo téměř na špičku nosu. Neodmítla ho jenom proto, že se zmínil o Harry Lewisovi, manažerovi kasina. Tvář se mu stáhla do komické grimasy zoufalství. Jaký muž! Jak tajemný! Jestliže se spolehne na informace Harryho Lewise, nevytvoří nic, co by zaujalo čtenáře New Yorkem. Napadlo ho, že by se mohl obrátit na ni. Ona, ještě s dalšími děvčaty, pracuje v baru kasina. A to je přesně to, co hledá.

Jeho podivné šedé oči si ji upřeně prohlížely. Konečně, má drahá..., jak často ho slyšela používat tuhle frázi, že se dobrala až ke strachu a nedůvěřivosti? Předpokládám, že mi řeknete, co chci vědět, a já vám na oplátku za ty informace zaplatím. O čem se budeme bavit? New Yorker je bohatý časopis. Dvě stě dolarů? A co pět set dolarů?
Zadržela dech. Pět set dolarů! Zoufale toužila po svatbě. Terry, její přítel, ještě studoval. Oba se shodli na tom, že by jim stačilo i pět set dolarů na to, aby se vzali a konečně si mohli pořídit nějakou podkrovní místnůstku... Ale kde sehnat pět set dolarů? A teď, tady, před ní stojí malý neškodný chlapík, který jí nabízí právě tuhle sumu za pár tajemství o kasinu.
Byla v pokušení říct mu jasné ano, když si vzpomněla na zvláštní dodatek ve smlouvě, kterou musel podepsat každý, kdo pracoval pro kasino. Žádný člen personálu se nikdy, nikde a před nikým nezmíní o vnitřních záležitostech podniku. Trest byl jasný, okamžité propuštění a nejspíš i soudní stíhání.
Ludovick si všiml jejího povzdechnutí a poznamenal: "Vím, nad čím hloubáte, ale nemusíte se bát. Nikdo se nedozví, od koho ty informace mám. Koneckonců, pět set dolarů je pěkný obnos. Mohl by být větší..."
Vstal, usmál se na ni, posunul si klobouk a odešel. Sledovala ho, jak se proplétá mezi obrovskými, nakynulými těly boháčů, opékajícími si na slunci své křečové žíly a koupajícími se ve vlastním tuku.
Ten večer, i když zatím neměla dost času o jeho návrhu přemýšlet, jí zatelefonoval.
"Mluvil jsem s vydavatelem. Je ochotný zaplatit tisícovku. Jsem nadšený. Myslel jsem, že bude dělat problémy. Takže, má drahá, pomůžete mi za tisíc dolarů?"
Se špatnými pocity viny a strachu, že bude odhalena, se rozhodla mu pomoci. Předal jí pět set dolarů. Dalších pět set dolarů dostane, jak jí vysvětlil s otcovským úsměvem, až mu prozradí všechny nezbytné informace. Během vyzvídání začínaly mířit jeho otázky stále víc na tělo. Napadlo ji, že by to vlastně nemusel být novinář. Mohl to být člověk, který plánoval vyloupení kasina. Proč tolik zájmu o počet hlídačů, obnos peněz, které se v kasinu každý večer točí, bezpečnostní systém... Byl to jistě druh informací, které by potřeboval muž, plánující loupež?! A ta poslední žádost: plán elektrického zabezpečovacího systému kasina. Přemlouval ji tři odpoledne, mezitím co seděli v jeho odřeném buicku na osamělé pláži na okraji Paradise City. Téhle prosbě se vzpírala.
"Ach, ne! To vám nemohu dát! Vy to nejspíš nechcete pro žádný článek! Nechápu to. Začínám si myslet..."
Trochu pokřiveně se usmál a jemně položil svou suchou ruku na její. Odtáhla se a otřásla.
"Nemyslete, má drahá," řekl. "Ty plány potřebuji. O tom se nebudeme dohadovat. Můj časopis je ochoten platit. Řekněme dalších tisíc dolarů?"
Vytáhl z kapsy obálku. "A tady je druhých pět set, dlužím vám je... nebo ne? A teď si vyděláte ještě dalších tisíc dolarů."
Vzala obálku, vložila ji do kabelky. I přes jeho zevnějšek si už byla jistá, že ten muž je doopravdy nebezpečný. Plánuje loupež a ji chce k tomu využít. Kdyby měla dalších tisíc dolarů, nemusela by se každý večer od sedmi otravovat v kasinu a mohla by si vzít Terryho. Celý její, až dosud jednotvárný život by se od základů změnil.
Náhle se rozhodla, že jestli ten muž doopravdy plánuje loupež, ona o tom nechce nic vědět. Ale chce dalších tisíc dolarů. Zaváhala možná sedm vteřin, a pak přikývla.
Nebylo to snadné. Konečně získala plány, které potřeboval. A to jenom proto, že měla přístup do hlavního archívu, kde shodou okolností během dne pracovala, aby si přivydělala peníze na svatbu. Tenhle usměvavý malý pán musel předvést doslova virtuózní výkon, když si vybral ji, aby mu pomohla. Ale tenhle chlapík, což ona nevěděla, se ve skutečnosti jmenoval Serge Maisky, byl úskočný a nebezpečný jako had. Do Paradise City přijel už před deseti měsíci. Sledoval a diskrétně si zjistil pár informací o čtyřech dívkách, které pracovaly v baru kasina. Konečně se rozhodl pro tuhle atraktivní malou blondýnu jménem Lana Evansová. Jeho výběr ukázal, že má stále bezchybný instinkt a úsudek. Lana Evansová mu dá klíč k největší a nejsensačnější loupeži v celé dosavadní historii loupeží v kasinech.
Takže teď jsou tady, tváří v tvář, obklopeni pulsujícím davem turistů ve Špatně osvětleném akváriu, obývaném spoustou ryb a cvičených delfínů. Usmál se na ni, vzal ji svým suchým pařátem za ruku a odvedl ji z toho neklidného davu do poměrného ticha k nádrži, v níž se nudily melancholicky vyhlížející chobotnice.
"Měla jste úspěch?"
Jeho úsměv byl, stejně jako jeho šaty, bez nejmenší chybičky, ale Lana Evansová pocítila jeho smrtelný strach, a ten strach ji roztřásl.
Přikývla.
"Báječné." Jeho obavy se změnily stejně rychle jako červená v zelenou na semaforu. "Mám peníze... všechno. Tisíc krásných dolarů." Jeho šedé oči po ní přejely a prozkoumávaly obličeje okolo procházejících turistů. "Dejte mi to."
"Nejdřív peníze," řekla Lana Evansová se zatajeným dechem. Byla pořádně vyděšená. Ze zatuchlého vzduchu se jí začalo dělat nevolno.
"Ovšem." Z boční kapsy vyndal tučnou obálku., Je tam všechno. Teď to nepřepočítávejte, drahá. Lidé se budou dívat. Kde jsou ty plány?"
Její prsty rozevřely obálku,... na moment zauvažovala, jestli ji nepodvedl, ale pak se rozhodla, že to riskne. Zdálo se, že je v obálce spousta peněz. Chtěla tuhle nebezpečnou transakci rychle ukončit. Podala mu plánky, několik stránek komplikovaného elektrického okruhu, systém klimatizace a spoustu poplašných zařízení. Rychle záznamy prohlédl.
"No..." Zasunul si její zradu do postranní kapsy. "Teď jsme konečně dokončili oboustranně úspěšnou transakci," usmál se a jeho břidlicově šedé oči najednou roztály jako zbytky loňského sněhu. "Ach... ještě jednu věc..."
"Ne!" odsekla rázně: "Nic víc! Nemám zájem..."
"Prosím." Zvedl ruku v smířlivém uklidňujícím gestu. "Nebudu se vás na nic víc ptát. Jsem naprosto spokojený. Byla jste skvělá spolupracovnice, naprosto spolehlivá... mohu vám dát můj osobní dárek... skromný malý balíček?" Z kapsy vytáhl malou čtverhranou krabičku, vkusně ozdobenou červenou a zlatou stužkou se zlatým štítkem, obsahujícím

kouzelné jméno Diana. "Prosím, přijměte ho... tak hezká dívka, jako jste vy, by měla o své ruce pečovat."
Vzala krabičku, překvapená tou nenadálou laskavostí. Diana byl krém na ruce, který si mohli dovolit pouze bohatí lidé. Držela krabičku v ruce a připadala si ještě bohatší, než když od něj převzala obálku.
"Proč... ach, díky..."
, Já děkuji vám, má drahá... nashledanou."
Rozplynul se v davu jako malý laskavý duch - v jednu chvíli se na ni usmál, druhou byl pryč. Zmizel tak rychle, až bylo těžké uvěřit, že tady vůbec před ní stál.
Ve stejnou chvíli se před ní objevil veliký, zubící se, růžolící muž, oblečený v modrožluté košili.
"Jsem Thompson z Minneapolis," řekl hlubokým dunivým hlasem. "Viděla jste ty bláznivé delfíny? Já jsem nikdy před tím nic takového neviděl!"
- Nepřítomně na něj vytřeštila oči a odtáhla se. Když si byla jistá, že je z dosahu jeho rukou, otočila se a rychle zamířila k východu. Pevně při tom svírala malou krabičku krému na ruce, ve které ležela její smrt.
Do Paradise City přijeli odděleně, potajmu, jako opatrné krysy vycházející na slunce.
Policie v období, kdy vrcholila turistická sezóna, sledovala ve dne v noci letiště i nádraží. Rovněž za městem, na třech hlavních příjezdových komunikacích prováděli hoši z dopravního časté kontroly. V různých zákoutích na veřejných místech hlídkovali policisté s fotografickou pamětí a pečlivým zrakem zkoumali každého podezřelého jedince.
Tenhle policejní dohled zabránil řadě malých i větších kriminálníků smlsnout si na bohatých návštěvnících města.
Čtyři muži, kteří do města přijížděli za určitým úkolem, byli před policií varováni, a proto se zde každý z nich objevil s co největší opatrností a na vlastní pěst.
Jess Chandler, protože neměl policejní záznam, přiletěl letadlem. Tenhle vysoký, šaramantní muž příjemného zevnějšku bez nejmenšího zaváhání prošel policejní kontrolou, přesvědčený, že jeho falešný pas a nenuceně podaný výklad o postavení bohatého pěstitele kávy s obrovskými pozemky v Brazílii nedůvěřivé úředníky dostatečně uklidní.
Ve svých třiceti devíti letech byl Chandler podsvětím uznáván jako jeden z nejskvělejších a nejmazanějších podvodníků. K tomu beze zbytku využíval svého vzhledu filmové hvězdy. Jeho štíhlá, opálená tvář, jemný nos a plné rty, jeho vystouplé lícní kosti a velké tmavé oči mu propůjčovaly smyslný tajemný vzhled nestydatého sukničkáře.
Všimli si ho dva policisté a upřeně si ho prohlíželi. Chandler jim oplatil znuděným pohledem, s lehce opovržlivým výrazem v obličeji. Neprojevil žádný strach, a to bylo přesně to, na co policejní úředníci čekali. Krátce mu prolistovali pas, a pak mu mávnutím ruky ukázali stanoviště taxíků.
Chandler si přehodil tašku z jedné ruky do druhé a zašklebil se. Věděl, že to bude snadné... muselo to být snadné.
Mish Collins by měl být mnohem opatrnější. Byl venku z vězení jenom dva měsíce, a každý pouliční strážník měl jeho fotografii. Trvalo mu pár hodin, než si v hlavě srovnal, jak nejlépe projde policejním kordonem, aniž by musel odpovídat na nějaké nevhodné otázky. Konečně se připojil k okružnímu zájezdu, který vyjížděl z Miami a svou cestu po krásách přírody zakončil v nočním Paradise City, odkud se potom vracel zpátky do Miami. V přecpaném autobusu, plném hlučných, šťastných, lehce podnapilých turistů se cítil poměrně bezpečný. Na cestu si s sebou vzal harmoniku.
Deset minut před kontrolou policie začal hrát společnosti, se kterou cestoval. Nástroj, který svíral v obrovských masitých nikách, mu úplně zakryl obličej. Seděl ještě se třemi dalšími velkými zavalitými muži v zadní části autobusu. Policejní úředník, který k nim přistoupil, si ho jen zběžně prohlédl, a pak se zaměřil na ostatní upocené tupé obličeje, které se na něj povinně šklebily.
Takto se Mish Collins bezpečně dostal do Paradise City. Muž, kterého by policie v případě odhalení okamžitě poslala zpět. Mish Collins nebyl jenom nejlepší lupič v zemi, specializující se na otvírání pokladen pomocí výbušnin, ale zároveň před ním neobstál žádný bezpečnostní systém.
Bylo mu čtyřicet jedna let. Posledních patnáct let života strávil pobíháním mezi svobodou a vězeňskými zdmi. Měl impozantní mohutnou postavu, plnou netušené síly. Rudá kštice mu začínala řídnout, v hrubém obličeji byly patrné stopy tvrdého života. Malé, roztěkané oči působily arogantním, samolibým a vychytralým dojmem, který zastíral jeho občasnou nerozvážnost.
Když autobus vjížděl na nádraží, upozornil průvodce, že s nimi nepojede zpět.
"Vzpomněl jsem si, že tady mám kámoše," vysvětloval. "Poznamenejte si to a prodejte můj zpáteční lístek. Ještě na tom vyděláte." A dřív než mu mohl průvodce alespoň poděkovat, zmizel Mish v davu.
Jack Pery přijel ve svém trochu odřeném, ale ještě stále dobře vypadajícím autě. Byl si vědom toho, že identifikační oddělení ve Washingtonu má jeho otisky prstů, vlastně jenom jeden, pravý ukazováček. A to byla jediná chyba, kterou během svého dlouhého a bohatého života zločince udělal. Konečně, nemají žádnou jeho fotografii. Přijížděl proto k policejní kontrole přesvědčený, že ti dva poldové, kteří kontrolují auta, nemají ani tušení, že jde o profesionálního zabijáka.
Během uplynulých sedmadvaceti let si Pery vydělával na živobytí jako nájemný vrah. Byl to elitní střelec, zcela amorální, pro kterého lidský život měl cenu asi jako něco, co právě zašlápl na ulici. Protože neustále utrácel, byl věčně bez peněz. V jeho životě hrály důležitou úlohu i ženy... a kde jsou ženy, tam neustále stoupá potřeba peněz.
Bylo mu dvaašedesát. Malý, podsaditý muž s krátce ostříhanými, sněhobílými vlasy, kulatým obtloustlým obličejem, s široce posazenýma očima pod huňatým bílým obočím, úzkými rty a malým zahnutým nosem. Většinou se oblékal konzervativně. Teď měl na sobě břidlicově šedý letní oblek, krvavě rudou vázanku a krémově bílé panama. Neustále se usmíval, a kdyby měl nějaké přátele, jeho smích by mu jistě vysloužil nějakou přezdívku. On ale žádné přátele neměl. Byl to samotářský, nemilosrdný vrah bez duše, který k nikomu nic necítil, dokonce ani k sobě samému.
Jack Pery zastavil auto a čekal, zatímco dva policisté kontrolovali pasažéry v autě jedoucí před ním. O několik minut později mu dali znamení, aby popojel.
Pozdravil je svým věčným úsměvem.

"Ahoj chlapci," řekl a mávl obtloustlou rukou. "Udělal jsem něco špatně?"
Policejní úředník Fred O´Tool byl ve službě právě čtyři hodiny. Byl to velký, tmavý Ir s ostražitýma, zachmuřenýma očima. Byl nemocný touhou zabít všechny ty lidi v jejich luxusních autech, s jejich otřepanými vtípky, servilními úsměvy, pohrdáním a často i arogancí, kteří mu při kontrole očividně podlézali. Ti všichni mířili za dobrou zábavou - hrou, prvotřídním jídlem, prvotřídními hotely a prvotřídními děvkami, zatímco on tady stál s bolavýma nohama v horkém večerním slunci, rušil je na jejich cestě a věděl, že hned jak mu budou z doslechu, utrousí o tomhle čubčím synu nějakou hanlivou poznámku.
O´Toole okamžitě pojal k tomuhle tělnatému, postaršímu, usmívajícímu se muži nechuť. Neměl k tomu žádný skutečný důvod, ale ten škleb a prázdné, unavené oči mu naježily všechny chlupy.
"Máte pas?" vyštěkl a upřeně si Peryho prohlížel.
"Na co potřebuji pas?" ohradil se Pery. "Stačí mi řidičák, ne?"
O´Toole natáhl ruku.
Pery mu podal průkaz, který ho stál čtyři sta dolarů - trochu drahý výdaj, ale vyplatí se. Otisk pravého ukazováčku musel být co nejzručněji upraven, a taková změna něco stojí.
"Máte tady nějakou práci?"
"Spoustu jídla, spoustu hraní a spoustu holek," zasmál se Pery. "Mám prázdniny, kamaráde, a chci si je užít!"
O´Toole si ho dál zkoumavě prohlížel, ale licenci mu vrátil. Od dalších otázek ho podrážděně vyrušil druhý policista, Jackson: "Proboha , Frede, ještě na nás čeká míle takových bastardů."
O´Toole ustoupil stranou a mávl na Peryho. Peryho úsměv se rozšířil, jeho noha zmáčkla plynový pedál a auto nabralo rychlost.
No, povedlo se, pomyslel si. Udělal z těch dvou hlupáky a teď... Paradise City, jsem tady!
Washington Smith musel při svém příjezdu do města vyvinout mnohem větší opatrnost. Negři nebyli nikde vítáni, dokonce, i když byli slušní a poctiví, a Wash, jak ho nazývali kamarádi, měl k slušnosti a poctivosti na míle daleko. Byl z vězení venku teprve dva týdny. Byl odsouzen za zabití dvou policistů, kteří ho zahnali do úzkých a on je za to brutálně ukopal k smrti.
Když obdržel pozvánku do Paradise City, zaváhal. Není to past? ptal se sám sebe. Zpráva byla stručná.
Nabízí se vám velmi výnosná práce, na kterou vás doporučil Mish. Pokud máte zájem si vydělat velkou částku peněz, buďte dvacátého února ve dvacet dva hodin v restauraci The Black Crab. Přiložené peníze jsou na vaše cestovní výlohy. Policie hlídá všechny vstupy do města. Buďte opatrný. Ptejte se po panu Ludovickovi.
Mohl by to být podvod, pomyslel si Wash, ale pořádně drahý. V obálce byl šek na dvě stě dolarů. Kromě toho, znal Mishe Collinse, se kterým se seznámil ve vězení. Mishe měl rád a uznával ho. Obrovská suma peněz! To je to, co právě teď potřebuje. Bez peněz nemá negr žádnej život. Došlo mu, že nemůže nic ztratit.
Do Paradise City přicestoval pod nákladem hlávkového salátu, určeného pro Paradise-Ritz Hotel. Ležel ukrytý pod listy vadnoucí zeleniny a při každé kontrole měl pocit, že mu srdce vyskočí z krku a nervy napnuté jak špagáty prasknou.
První bod v plánu Serge Maiskyho, vyloupení nejbohatšího kasina na světě, se zdařil.
Restaurace The Black Crab se nalézala v třípatrové dřevěné budově, postavené na pilotech, zasahujících třicet yardů do moře a dotýkajících se úzké hráze. Bylo to oblíbené místo potápěčů ze společnosti Florida Marině Co. Zřídka kdy se zde vyskytli turisti a určitě tu nebyl nikdo z obyvatel Seacombe. Bylo to nechvalně známé prostředí těžkých pijanů, rvaček a vynikajícího jídla z mořských živočichů.
V posledním patře budovy byly tři soukromé salónky. Měly své vlastní schodiště, takže lidé, kteří je využívali, si mohli být jisti naprostým soukromím. Černošský číšník, který ve třetím patře obsluhoval, byl hluchoněmý.
V největším soukromém salónku, ze kterého byl výhled na vzdálená světla Paradise City a přístav s kotvícími jachtami, bylo prostřeno pro pět hostů.
Mish Collins přišel jako první. Jos, černošský číšník, se na něj upřeně podíval, přikývl, a pak mu tiše podal sklenku s trojitým rumem, citrónem a kousky ledu.
Pery a Chandler se objevili společně, a o minutu později do místnosti rozpačitě vklouzl Washington Smith.
Mish na sebe vzal povinnosti hostitele.
"Vítám vás, chlapci," řekl. "Udělejte si pohodlí. Ten negr je hluchý a němý. Nemusíte se ho bát." Zaměřil se na Washe a zvedl ruku. "Nazdar, kamaráde. Dlouho jsme se neviděli."
Wash mu potřásl rukou a přikývl. Pery mu věnoval arogantní, zachmuřený pohled.
Chandler odmítl rum a citrón a sháněl se po whisky se sodou. Jos se zatvářil nepřítomně.
"Nalej si sám," poradil mu Mish, " pití je tady dost. Říkal jsem ti, že je hluchoněmý."
Pery, stále zírající na Washe, se zeptal: "Kdo je to? Co tady dělá?"
"Co tady děláme my všichni?" odpověděl Mish a zasmál se: "Posaďte se, hoši. Dovolte mi, abych vás postupně představil." Ukázal na Chandlera, který si namíchal drink a se skleničkou v ruce právě vyhlížel z okna: "To je Jess." Pak svůj odulý prst zamířil na Washingtona Smithe: "To je Wash." Pokývl na Peryho: "To je Jack. Kdo jsem já, myslím všichni víte. Tak a teď si můžeme odpočinout," řekl, vrátil se zpět ke svému křeslu a posadil se.
Wash odmítl drink. Rozpačitě postával mezi dveřmi. Ve společnosti bílých se vždycky choval neohrabaně.
Pery se posadil vedle Mishe.
"Co je tohle - večírek?" zeptal se a jeho unavené modré oči se rozběhly po místnosti.
„Něco takového," pronesl Mish spokojeně. "Večírek."
Chandler se otočil. V hezké tváři bylo patrné podráždění.
"Víš o tomhle obchodu něco?"
"Nic moc."

"Kdo je ten chlapík Ludovick?"
, Jo... znám ho." Mish uctivě potřásl hlavou., Jistě, povím vám o něm. Za prvé, Ludovick není jeho pravé jméno. Ve skutečnosti se jmenuje Serge Maisky. Seznámil jsem se s ním v roxburghské věznici. Pracoval tam jako... lékárník."
, Jako co, sakra... lékárník?" dožadoval se Pery vysvětlení.
"Ve vězení rozděloval prášky a drogy," vysvětloval Mish. "Felčar vám předepsal prášky a Maisky je dodával. Pracoval tam deset let... opravdu skvělý chlapík. Než odešel, prozradil mi, že má nápad, jak provést loupež století. Řekl mi, abych sehnal tři další spolehlivé parťáky. Vybral jsem vás. Poděkovat mi můžete později." Mishova ostře řezaná tvář předvedla široký úsměv. ‚Povím vám tohle, hoši. Ten malý chlapík vypadá neškodně, ale chlapci, je tak neškodný jako chřestýš a ten jeho mozek...! Když on řekne, že to bude velkolepé, jdu do toho. To je také důvod, proč jsem tady. Nevím o jakou práci se jedná, ale..."
"To je důvod, proč jsem tady... abych vás do toho zasvětil," ozval se od dveří Maisky.
Pery ztuhl. Jeho ruka se v mžiku přemístila ke skryté pistoli. Chandler udělal nečekaný pohyb a vylil si namíchaný nápoj. Wash se od dveří rychle vzdálil. Jediný Mish zůstal v klidu a dál se usmíval.
Maisky zavřel dveře. Pokývl k Josovi, a když černoch sáhl po skleničce, se všemi přítomnými se pozdravil. "Pánové," řekl svým tichým, jasným hlasem,, jsem velmi šťastný, že se s vámi setkávám. Doufám, že nikdo z vás neměl s příjezdem problémy." Šedé oči se pátravě rozhlédly.
Čtyři muži zavrtěli hlavami.
"Skvělé. Pak se tedy pojďme najíst. Jsem si jistý, že musíte být vyhládlí. O práci si promluvíme až potom."
O hodinu později Mish odstrčil svou židli a odříhl si. "Dobré jídlo," prohlásil. "Trochu jiné, než to, co jsme dostávali v Roxie, co doktore?"
Maisky se usmál: "Zapomeňme na ty nepříjemné vzpomínky." Zapálil si cigaretu a nabídl Washovi. Ten zavrtěl odmítavě hlavou, pak se podíval na Peryho, Mishe a Chandlera, kteří už kouřili. Maisky pokrčil rameny a zastrčil balíček zpět do kapsy.
Během jídla Maisky ty čtyři muže dokonale ovládl. Jeho tiché, důstojné chování je zcela zmátlo. Ovšem kromě Mishe, který ho znal a usmíval se na něj jako pyšná matka, chlubící se svým geniálním dítětem. Maisky hovořil o politice, cestování a ženách. Při tom stačil každému z mužů klást hloubavé otázky, pečlivě poslouchat odpovědi a dál pokračovat ve svém monologu. Jedl velmi málo. Během té hodiny se mu nějakým záhadným způsobem mezi těmi čtyřmi podařilo zmírnit napětí. Dokonce i Wash se uvolnil a přestal být nervózní.
Když hluchoněmý číšník sklidil ze stolu a přinesl dvě láhve whisky, led a skleničky, Maisky mu poděkoval a řekl: "Tak, a teď se pánové pustíme do práce. Mish vám potvrdí, že jsme spolu byli tři roky ve spojení. Během času, který jsme spolu strávili, jsem se ujistil, že je to velmi dobrý odborník, a zjistil jsem, že zná další takové lidi. To je důvod, proč jsem ho požádal, aby vás kontaktoval, pánové. A co se týká Washe... není tak zcela jako my. Není to zločinec," jemný úsměv se rozšířil, "ale pro můj plán je nezbytný, navíc potřebuje peníze a dokáže se zapálit pro věc."
Ostatní muži se podívali na rozpačitého Washe. Chandler netrpělivě zamáčkl cigaretu. "A koho to zajímá?" poznamenal. "Chceme slyšet o té práci. Co s tím mají všechny tyhle hovadiny společného?"
Maiskyho výraz byl laskavý, ale kárající. "Prosím... vím, že za sebou máte mnoho úspěchů, drazí přátelé, ale snažte se být vůči mně trpěliví. Stavíme tým... proto musíme porozumět jeden druhému, a musíme úzce spolupracovat, abychom něco vůbec dokázali."
"Jaká je ta práce?" opakoval Chandler.
"Jsme tady, abychom si z kasina půjčili dva milióny dolarů," vysvětlil konečně Maisky.
Nastala dlouhá pauza absolutního ticha. Dokonce i Mishovi na rtech zamrzl důvěřivý úsměv. Ti čtyři muži na Maiskyho zírali vyděšenýma nevěřícíma očima.
"Dva milióny dolarů?" vydechl Chandler, který se vzpamatoval jako první. "Mám z toho strach. Jaký je to sakra bláznivý nápad... dva milióny dolarů?"
Maisky mávl rukou k whisky: "Obslužte se pánové, prosím. Bohužel, já nemohu... doktor mi to zakázal." Otočil se na Peryho: "Slyšel jsi, co jsem říkal. Jessi, vidím, že mi nevěříš... nebo snad ano?"
Pery vypustil ke stropu úzký proužek cigaretového dýmu. "Pokračuj," řekl. "O toho hocha se neboj. Je to od přírody škarohlíd. Mluv dál. Poslouchám."
Chandler se otočil a zadíval se na Peryho. Ten mu pohled vrátil. Jeho unavené modré oči pronikaly Chandlerovi celým tělem. Nebyl to žádný násilník a Peryho pohled ho zchladil. S nucené lhostejným pokrčením ramen sáhl po láhvi whisky.
"Dobrá... pokračuj," zamumlal.
Maisky se posadil zpět do křesla. "Po léta jsem snil o velké loupeži," pokračoval. "S několika pečlivě vybranými muži, kteří znají svou práci, jsem se konečně rozhodl, že nastala ta správná chvíle. Můžeme z kasina ukrást dva milióny dolarů, ale jenom tehdy, když vy všichni budete mít nezbytnou dávku odvahy, a když budete dělat přesně to, co vám řeknu. Pokud se těmto dvěma základním pravidlům nepřizpůsobíte, pak bude nejlepší na všechno zapomenout." Jeho oči, nyní chladné jako led, se na každého muže upřeně podívaly. Pak se zeptal: "Souhlasíte?"
Mish odpověděl: "Se vším, co řekneš, doktore. Jdu do toho. Počítej se mnou."
Maisky ho ignoroval a upřeně se zahleděl na Chandlera. "Ty?"
"Loupež v kasinu?" ozval se Chandler. "To se nemůže povést. Před pár lety mi jeden chlápek nabídl stejnou práci. Myslel, že se to podaří s deseti muži, ale..."
Maiskyho opovržlivý úsměv ho zarazil. Znovu se ti dva muži podívali jeden na druhého, a pak Chandler promluvil, "No dobře, dobře, jestli si myslíš, že jsi tak chytrý, poslouchám, ale říkám ti, že mají dvacet nejlepších strážců, spolehlivý bezpečnostní systém a policajty, kteří to místo sledují ve dne v noci... ale v pořádku, poslouchám."

Maisky klidně pokračoval: "Musíš se rozhodnout, Jessi, jestli do toho jdeš, nebo ne."
Chandler zaváhal, pak mávl souhlasně rukou. "Dobrá... dobrá... počítejte se mnou. Stejně si myslím, že to není možné, ale jestli ty máš opačný názor, pak do toho půjdu s tebou."
Maisky se podíval na Peryho, který se na něj usmál.
"Samozřejmě jsem s tebou," řekl.
Maisky se otočil na Washe: "A ty?"
Malý negr se zavrtěl v křesle, ale jenom proto, že na něj ostatní muži zírali. Bylo mu vždycky trapně, když ho bílí muži pozorovali. Ani nezaváhal, když odpověděl: "Ovšem... co můžu ztratit?"
Maisky se usmál. "Tak to je velmi uspokojivé. Mohu se tedy na vás, pánové, spolehnout?" Čekal dost dlouho než všichni čtyři přikývli, pak pokračoval: "Tak a teď si dejte drink. Já vám zatím budu povídat, jak to provedeme."
Nastala krátká pauza, ve které si muži dolili sklenice. Mish nabídl Washovi láhev whisky, ale ten odmítavě zavrtěl hlavou. Zapálili si cigarety, posadili se a čekali. Bedlivě přitom sledovali Maiskyho, který vytáhl z postranní kapsy tlustý svazek papírů.
"Nejprve mi dovolte, abych vám krátce něco pověděl o kasinu," začal. Papíry si položil před sebe na stůl. "Teď je vrcholná sezóna. V sobotu - tedy pozítří - bude v budově kolem tří miliónů dolarů na hotovosti. Jestli se nám všechno podaří, mohli bychom si odtamtud odnést dva milióny dolarů. Dva milióny rozdělené mezi nás pět dělají tři sta tisíc dolarů pro každého muže."
"Ne podle mých výpočtů," skočil mu Chandler do řeči. , Já jsem to spočítal na čtyři sta tisíc!"
Maisky se vlídně usmál. "Máš naprostou pravdu, ale já budu mít hlavní podíl. Vy budete mít každý tři sta tisíc a já zbytek, protože jsem s tím měl spoustu výdajů. Vymyslel jsem plán a způsob, jak ho provést. Jestli vás to zajímá, minulých devět měsíců jsem strávil tady v City. Musel jsem si najmout byt a musel jsem platit značné sumy za informace. Takže...," mávl rukou, "Mám větší podíl."
"Jistě, doktore," přikývl Mish. "To je fér. Tři sta tisíc dolarů! Jé! To je balík, o kterém jsem vždycky snil!"
"Ještě ho nemáš," usadil ho Chandler.
Maisky se naklonil dopředu. "Mohu pokračovat? Rád bych vám objasnil, jak to chodí v kasinu. Jess nám naznačil, že by takovou loupež zvládlo deset chlapů." Zasmál se. "No, to by samozřejmě nepřineslo tak vysokou odměnu. V sobotu večer bude maximální částka na stolech kolem čtvrt miliónu. Zbytek peněz zůstává v baru pod hráčskými místnostmi. Když je potřeba víc peněz, pošlou se v malých zdvižích na jídlo. U každého výtahu, i během hry, hlídkují po zuby ozbrojení strážci. Když se peníze shromáždí na stůl, výtah se odesílá do baru, vlastně tam probíhá neustálé převážení peněz... nahoru a dolů... a vždycky pod přísnou kontrolou. "Zarazil se, aby si zapálil další cigaretu, a pak pokračoval: "Po pár dnech pozorování téhle rutiny mi začalo být jasné, že musíme přepadnout bar. Jsou tam čtyři dívky a dva ozbrojení hlídači. Dívky berou a vydávají peníze. Bar je chráněn ocelovými dveřmi, a kromě zaměstnanců se nikdo nedostane dovnitř. Ale má to slabé místo, kterým vnikneme dovnitř, sebereme peníze a zmizíme."
Udělal další pauzu a mezitím si ty čtyři muže prohlížel. Mish se zamračil a poškrábal se na hlavě. Wash se ani nepohnul, v černé tváři mu chyběl jakýkoli výraz. Pery pokračoval v zírání do stropu. Plány jako tenhle ho nudily. Všechno, co chtěl, bylo vědět, co má dělat, a pak se obvykle rovnou pouštěl do akce. Chandler zíral na Maiskyho, jako by si myslel, že si z něj dělá blázny.
"Pane bože!" zaúpěl. "Tohle je nápad. Nemůžeš ani doufat, že se do toho sklepa dostaneme. Co to tady na nás hraješ... to má být vtip, nebo co?"
Maisky vyndal z kapsy u košile lesklý, ocelový váleček, ne víc než šest palců dlouhý. Až s přehnanou pečlivostí ho opatrně položil na stůl.
"Tohle je odpověď na náš problém," poznamenal. "S tímhle nebudeme mít žádné potíže odnést peníze z baru."
Čtyři muži zírali na lesklý váleček, ležící na stole.
Po chvilce se ozval Pery: "Co to sakra je?"
"Obsahuje to paralyzující plyn," vysvětlil Maisky. "Je to naprosto spolehlivé. Působí to během deseti vteřin."
Chandler si promnul zadní část krku a pohlédl na Maiskyho.
"Je to smrtelné?"
"Ach, ne. Během čtyř až pěti hodin to přestane účinkovat. Vylupujeme kasino, přátelé, neohrožujeme zdraví."
"Vypadá to mazaně," řekl Pery. "Pokračuj... řekni nám víc."
Maisky shrábl papíry ze stolu a podal je Mishovi.
"Podívej se na tohle. Připomíná ti to něco?"
Mish se pohodlně opřel v křesle a prohlížel si plánky elektrického obvodu kasina. Trvalo mu jenom pár vteřin, než mu došlo, na co se dívá, pak zvedl rudý obličej, ve kterém se zračil obdiv. "Smekám před tebou, doktore. Jistě, vím o co jde. Jak jsi k tomu přišel?"
Maisky pokrčil rameny., Jak už jsem řekl, jsem tady devět měsíců a nijak jsem nezahálel."
Chandler se naklonil Mishovi přes rameno, a pak se podíval na Maiskyho: "Jistě jsi na tom hodně pracoval, ale já nejsem stále přesvědčený. Co budeme muset udělat?" zeptal se.
"Zde je hlavní plán. Kasino zavírá ve tři ráno. V půl třetí se většina peněz vrací do baru. Tady přichází naše chvíle. Přesně ve dvě třicet vejde Mish v pracovním oblečení elektrikáře do kasina. Tuhle uniformu jsem už obstaral. Oznámí, že tam mají chybu v elektrice a bude chtít zkontrolovat krabice s pojistkami. V tuhle hodinu už je zapojeno jenom bezpečnostní zařízení. Byl jsem v kasinu každý večer, takže vím, kde se to vypíná. Hany Lewis, který je šéfem kasina, pokaždé prochází hráčskými místnostmi dokud se kasino nezavře. Jeho sekretářky odcházejí domů. Takže by neměly vzniknout žádné potíže. Bezpečnostní zařízení v chodbě si vezme na starost Lewis, který tě zavolá a ukáže ti, kde najdeš krabice s pojistkami. Musíš přesně dodržovat čas, Mishi. A teď se podíváme na ten plán. Za prvé, v baru musíme

vyřadit z provozu klimatizaci."
Ostatní muži sledovali Mishe, který si prohlížel nákresy. Po chvilce zvedl hlavu a přikývl.„Půjde to... je to jednoduché."
"Ano... myslel jsem si, že ty to zvládneš." Maiskyho hlas byl jemný a pevný. "Pak je v baru pokladna, na které dívky sčítají hotovost. Ta musí být na okamžik zapnutá. Věřím, že si s tím poradíš."
Mish udělal souhlasné gesto. "Jistě," dodal. "Žádný problém."
"Tak to je tvoje práce, Mishi. Na okamžik zapneš klimatizaci a pokladnu. Později to samozřejmě probereme do detailů. Teď..." podíval se na Chandlera, "v téhle hře budeš mít mnohem těžší roli. Ty a Wash přijedete přesně ve dvě třicet v malém nákladňáku... mám ho schovaný u mě v garáži. Oba budete oblečeni v kombinézách techniků I.B.M., a budete mít s sebou krabici, ve které by měla být pokladna. Nebude v ní samozřejmě pokladna. Bude obsahovat dvě plynové masky a dvě automatické pistole. Tyhle pomůcky jsem už také obstaral. Jess řekne vrátnému, který hlídá vchod do baru, že má od pana Lewise příkaz vyměnit pokladnu v baru. Zatímco on bude hovořit s vrátným, Mish na okamžik zapne pokladnu v baru. Když Jess a Wash přijdou ke dveřím baru, strážní budou vědět, že je pokladna rozbitá. Je to na Jessovi, nakolik bude výřečný, aby se dostal do baru... nemělo by to být složité. Oba, on a Wash budou mít na sobě pracovní oblečení a ponesou krabici s nálepkami I.B.M. na všech stranách. Dívky si budou stěžovat, že se jim jejich mašinka rozbila. Myslím, že z psychologického hlediska bychom s tím měli mít úspěch. Zároveň uvnitř Chandler otevře krabici a zneškodní ochranku. Wash si nasadí masku, vystřídá Chandlera, který si také nasadí masku. Musí se to provést rychle a za nepřetržitých výhrůžek. Tohle natrénujeme zítra. Než získají strážci čas, aby mohli dělat problémy, Jess pustí plyn. To jde velice jednoduše. Stačí bouchnout o jakýkoli pevný, masivní předmět... stůl... zeď... a v deseti vteřinách nebude žádná příležitost k odporu. Bar se naplní plynem. Vy dva pak naplníte krabici tolika penězi, kolik jich budete schopni nabrat... a bude jich tam spousta. Vybírejte jenom pětisetdolarové bankovky. Ty budou v balíčcích a bude snadné je rozměnit. Až budete mít krabici plnou, rychle odejdete. Vrátný bude předpokládat, že odnášíte rozbitou pokladnu. Hodíte krabici do nákladňáku, a pak všichni odjedeme. Tak tohle je velmi stručný obsah mého plánu. Samozřejmě, detaily probereme a nacvičíme. Ale až zítra večer."
Odklepl popel z cigarety a tázavě se po těch čtyřech mužích, kteří ho poslouchali s naprostým soustředěním, podíval. Ozval se Pery, "A v jaké skupině budu já?"
"Ach, ano... ty," usmál se na něj Maisky. "Ty budeš mít na sobě také kombinézu I.B.M.. Přijedeš s Jessem a Washem, ale zůstaneš stát venku s vrátným. To ti vysvětlím později. Je to starý člověk, který si rád povídá. Tvoje práce bude zabavit ho. V tomhle směru nepředpokládám problémy, ale musíme být připraveni na všechno. Stát se může cokoli. Mohl by se objevit nějaký všetečný strážce, který může udělat dusno." Maisky se upřeně díval na Peryho. "Spoléhám na tebe, že se o případné problémy a zvědavce postaráš."
Pery se uchichtl:„Dobrá... jestli to je všechno, co mám udělat, pak to bude jednoduché."
"Teď už víme, co bude dělat Mish, Wash, Jack a já," vložil se prudce do debaty Chandler. "Ale co budeš dělat ty?"
"Budu řídit nákladňák," odpověděl Maisky. "Jsem o dost starší než kdokoli z vás, a proto nemám v úmyslu být v téhle operaci příliš aktivní. Celou akci musíme provést rychle, proto budu řídit nákladňák." Zarazil se, chvíli vyčkal, a pak, když nikdo z mužů nijak neprotestoval, pokračoval dál. "Je zde jedna věc, kterou musíme akceptovat. Zpráva o loupeži se velmi rychle roznese a místní šerif je velmi zdatný. Kdybychom se snažili z města zmizet dřív, než se situace uklidní, mohli bychom se dostat do problémů. Peníze zakopeme u mě na zahradě. Pak se rozdělíme, uděláme si v City prázdniny, a až dusno opadne, vezmeme naše podíly a odjedeme z města, každý svou vlastní cestou."
"To se mi nelíbí," zaprotestoval Pery. "Rozdělíme si peníze hned a každý z nás se bude starat o svůj podíl."
"Ano," přisvědčil Chandler.
Po malém zaváhání se ozval Mish„ ‚No, já myslím, že je to správné."
Maisky pokrčil rameny:, Jak je vám libo, pánové. Samozřejmě, všechny detaily vypracujeme později. Ale já bych teď rád slyšel, jestli souhlasíte se základním plánem?"
"Je skvělý," uznal Mish.
Maisky se podíval na Washe. "A ty?"
"Ach, ano... udělám přesně to, co mi řekneš," vyhrkl Wash. "Myslím, že je to dobré," dodal Chandler„ Je tady jen jedna věc, která mě trápí... jak jsi získal ten plánek a všechny informace? Od koho jsi je koupil?"
Maisky upřeně pozoroval žhnoucí konec cigarety.
"Zajímalo by mě, jestli to opravdu chcete vědět, přátelé?" promluvil. "Z mého informátora nemusíte mít žádný strach. O tenhle velmi podřadný problém jsem se postaral." Neočekávaně zvedl hlavu. Chandler před tím ocelově šedým pohledem ledově chladných očí ucukl.

II
Hany Lewis, ředitel kasina, spořádaně zaparkoval svůj černý cadillac na prázdné parkovací místo vedle policejního ředitelství, vypnul motor a vystoupil do časného ranního slunce.
Lewis byl vysoký, štíhlý, elegantně oblečený muž, tak mezi padesáti až šedesáti lety. Už patnáct let řídil nejbohatší kasino na světě, a tahle skutečnost byla znát i na jeho dolarovém kontě.
Vyběhl po schodech a zamířil do kanceláře velitele, kde se seržant Charlie Tanner potýkal s hromadou zpráv o automobilových nehodách. Hned jak uviděl Lewise, Tanner odstrčil nepříjemnou kupu papírů a zvedl se.
"Dobrý den, pane Lewisi. Mohu pro vás něco udělat?"
Lewis vždycky uznával, že s ním policie zacházela jako s velmi důležitou osobou. Na vánoce a Den díkůvzdání všichni členové pocítili jeho šlechetnost. Každý detektiv a každý strážník dostali na tyhle dva svátky šestnáctilibrovou krůtu a láhev skotské. Bylo jim jasné, že tahle velkodušnost musí stát ohromnou spoustu peněz.
"Šerif je uvnitř?" zeptal se Lewis.

"Jistě, pane Lewisi. Jděte dál," odpověděl Tanner.
"Jak se má vaše žena, Charlie?"
Tanner se spokojeně zašklebil. To byla další věc, příznačná pro Lewise. Působil dojmem, že ví všechno o všech v Paradise City. Tannerova žena se právě vrátila z nemocnice po složitém interrupčním zákroku.
"Teď už dobře, pane Lewisi... a díky."
"Musíte o ni pečovat, Charlesi," pokračoval Lewis. "My muži bereme naše ženy příliš samozřejmě. Kde bychom ale byli bez nich?" Vyndal z kapsy bankovku a položil ji na stůl. "Udělejte jí radost... ženy to mají rády."
Po schodišti pak zamířil do kanceláře velitele policie Terrella. Tannerovi se rozšířily oči, když zjistil, že obnos dělá celých dvacet dolarů.
Lewis zaklepal na Terrelovy dveře, otevřel je a vešel do malé, skromně vybavené kanceláře.
Šerif Terrel, mohutný blonďatý muž s prokvétajícími spánky a agresivně vyčnívající čelistí právě naléval z konvice do dvou papírových pohárků kávu. Seržant Joe Beigler, jeho pravá ruka, zbožně sledoval voňavou tekutinu, a při tom se pomalu skládal do odřeného křesla.
Když Lewis vešel do kanceláře, oba muži ztuhli. Beigler se rychle postavil. Terrell se usmál a sáhl pro další šálek.
"Ahoj, Harry... ty sis přivstal," zahlaholil."Dáš si kávu?"
Lewis se posadil do Beiglerova křesla a zavrtěl hlavou.
"Vy dva... snad musíte žít jenom na kafi," vydechl. "Práce?"
Terrell pokrčil mohutnými rameny. "Zrovna začínáme... nic zvláštního. Máš na mysli něco konkrétního?"
Lewis vytáhl ze zlatého pouzdra cigaretu. Beigler mu pohotově připálil.
"V téhle době, Franku, toho mám vždycky spoustu na mysli," řekl., Ale zítra proběhne něco mimořádného. Myslel jsem, že by bylo dobré vás o tom informovat. Zítra očekáváme dvacet špičkových hráčů z Argentiny, kteří jsou připraveni u nás vyhrát. Tihle hoši nekončí hru, dokud nevydělají víc, než utratili. Budeme mít práci s tím, abychom pokryli jejich hru. V kasinu bude spousta peněz a já si myslím, že by zvýšená ochrana mohla být k užitku. Pomůžete mi?"
Terrell usrkl kávu a přikývl.
"Samozřejmě. Co budeš potřebovat, Harry?"
"Zítra ráno budu z banky do kasina převážet tři milióny dolarů. V dodávce budu mít čtyři lidi ze své ochranky, ale také bych měl rád policejní doprovod. Je to spousta peněz, a já si chci být jistý, že všechno dopadne dobře."
"To je snadné. Pošleme s tebou šest mužů," ujistil ho Terrell.
"Díky, Franku. Věděl jsem, že se na tebe mohu spolehnout. Večer bych měl rád v kasinu tři nebo čtyři tvé muže. Neočekávám problémy. Mám dvacet svých zkušených chlapů, ale domnívám se, že na nějakého ambiciózního jedince by pohled na uniformované policisty měl mít výchovný efekt."
"Zajistím to. Budeš mít Lepskiho a čtyři strážníky."
Lewis přikývl. "Lepski bude ten pravý. Tak díky, Franku." Odklepl popel z cigarety a pokračoval:, Jaká je situace? Je tady někdo, o kom bych měl vědět?"
"Ne. Bylo tu pár chlápků, ale když zjistili, že o nich víme, vzali nohy na ramena. Z hlášení, které jsem četl, je patrné, že ve městě nemáme ani jedno opravdu nebezpečné individuum." Terrell dopil kávu a začal si plnit dýmku. "Můžeš být klidný, Harry. Ručím za to. Samozřejmě, je zde pochybná možnost, že nějaký amatér by se mohl o něco pokusit, ale s těmi všemi bezpečnostními opatřeními se nemusíš bát." Pozorně se na Lewise podíval. "Nemáš žádný důvod ke strachu."
"Žádný důvod... právě toho se bojím."
"No, v kolik hodin budeš vybírat peníze z banky?"
"Přesně v deset třicet."
"Fajn. Moji muži na tebe budou čekat v bance a doprovodí tě zpátky."
Lewis vstal. "Asi si půjdu odpočinout," řekl a potřásl oběma mužům rukama.
Když odešel, Beigler si nalil další kávu. "Tři milióny dolarů!" Jeho hlas zněl rozhořčeně. Jaké plýtvání penězi! Co všechno by se s tolika prachama dalo dělat...
Terrell se na něj podíval, a pak přikývl:"Jsou to jejich peníze, Joe. A naše práce je postarat se o ně." Zmáčkl tlačítko na vnitřním telefonu. "Charlesi? Kde je Lepski? Potřebuji s ním mluvit."
V pátek, v sedm hodin ráno vylezl Serge Maisky z postele, zapnul kávovar a šel se osprchovat. Oholil se, oblékl a přemístil do malé kuchyně, kde si nalil šálek kávy, odnesl ho do ošuntělého obývacího pokoje, posadil se a začal černou, voňavou tekutinu pomalu upíjet.
Tak, přemítal v duchu, všechno jde podle plánu. Jess Chandler bydlí v Beach Hotelu. Pery je v Bay Hotelu a Wash v Welcome Motelu. Dnes večer všichni čtyři muži přijedou k němu do bytu a nacvičí jednotlivé úkoly. Už byl přesvědčený, že má tým, na který se může spolehnout. Mish Collins měl při výběru šťastnou ruku.
Dopil kávu, umyl hrníček s talířkem, a pak se odebral do komory, kde měl uskladněné dva pětigalonové plastikové kanystry. Odnesl je do kuchyně a naplnil vodou. Z další komory v kuchyni vyndal průměrně velikou krabici, plnou připraveného jídla, odnesl ji k autu a uložil do kufru. Pak se vrátil pro oba kanystry.
Jeho pohyby byly pomalé a rozvážné. Cítil své roky. Přesně si uvědomoval, že je mu dvaašedesát, a že námaha jakéhokoli druhu mu už nesvědčí.
Na chvíli se zamyslel, aby se ujistil, že na nic nezapomněl. Baterky, blesklo mu hlavou. Našel je v zásuvce v obývacím pokoji a namontoval do velké příruční svítilny.
Rozhodl se, že vyrazí.
Zamkl dveře bytu, došel k autu, nasedl a nastartoval. O třicet minut později, na dálnici ze Seacombe, což bylo předměstí Paradise City, přejel Maisky na pravou stranu a stočil auto na zablácenou silnici, stoupající do piniového háje, který

obklopoval okolí Seacombe a Paradise City.
Cesta byla úzká, proto musel řídit opatrně. Jeden nikdy nevěděl, dokonce ani v téhle časné hodině, jestli se někdo po cestě nepovalí dolů. Ale naštěstí nikoho nepotkal.
Konečně, po dvaceti minutách jízdy lesem, zahnul na úzkou pěšinu, ztrácející se kdesi v lese. Jel pomalu a při jízdě si prohlížel tabulky, které před dvěma dny vyrobil a namaloval. Nápisy na nich zněly: Chráněná hra, Jen pro zvané, Vstup zakázán. Spokojeně kýval hlavou a pokračoval dál po cestě. Nápis byl pořádně vybledlý. Musel připustit, že je velice dobře provedený a vypadá přesvědčivě.
O několik vteřin později přibrzdil a stočil auto k malé mokřině, kterou objevil během svého důkladného průzkumu oblastí, když hledal nějaký bezpečný úkryt. Vymýtil tady kus křoví a postavil plátěný přístřešek, podepřený třemi větvemi. Tahle nepříjemná a těžká práce mu trvala několik dní. Pod přístřeškem zaparkoval auto. Vystoupil, z kufru vyndal kanystry s vodou a na chvíli se zastavil, aby se ujistil, že je tu zcela sám.
Moc dlouho té povídačce o článku do New Yorkem nevěřila. Dal jí dva tisíce dolarů - pro ni obrovskou sumu - za informace, které mu dala. Byla to transakce, která jí bude nejspíš ničit svědomí po zbytek života. Ale ta malá krabička krému na nice, jednoho z nejluxusnějších, určitě znamená, že je v něm dost laskavosti, dokonce i přes to, že jí lhal a podplácel ji.
Odšroubovala víčko a objevila bílý kompaktní krém, který lehce voněl po rozdrcených orchidejích. S nekonečnou opatrností a potěšením si natřela hmotu na ruce. Uvědomila si, že se cítí poněkud sklíčeně z toho, že tahle luxusní péče jí nepřináší radost, kterou očekávala. Její mysl byla příliš zaneprázdněná. Položila víčko zpět na nádobku, kterou potom odložila na noční stolek. Znovu začala přemýšlet nad problémem, jak přesvědčit Terryho, že ji žádný muž jejím bohatstvím nezahrnul.
Později, stále znepokojená, zavřela oči a usnula. Ještě před tím si slíbila, že odpoledne se zajde do Estate Agent zeptat na jednopokojový byt.
O hodinu později se probrala s neobvyklými pocity překvapivého chladna. Celá zmatená se podívala na hodinky. Bylo za dvacet minut dvanáct. Dostala chuť na šálek kávy, ale nebyla schopná se vyhrabat z postele. Necítila jenom zimu, ale také odpor k jakémukoli pohybu a strnulost. Narůstající zimnice ji vyděsila... začíná být nemocná? Pak najednou, bez předchozích varovných pocitů se jí nahrnuly do úst trávicí stavy, a dřív než to dokázala překonat, se pozvracela. Cítila, že jí začínají hořet ruce.
Celá vyděšená se snažila ze sebe strhat oblečení a dostat se z postele, ale činilo jí to příliš velkou námahu. Její tělo nyní bylo ledově chladné a vlhké, ruce jí hořely a v útrobách se objevily strašlivě pálivé pocity.
Co se to se mnou děje? pomyslela si vylekaně. Srdce jí bušilo jako o závod a téměř se nedokázala nadechnout. Přinutila se vstát z postele, ale nohy ji vůbec neposlouchaly. Zhroutila se na podlahu, jednou rukou se marně snažila dosáhnout na telefon, který ležel na stolku vedle.
Otevřela ústa, chtěla křičet o pomoc, ale vyřinula se z ní odporná, nechutně páchnoucí hmota.
O třicet minut později se otevřeným oknem protáhla černá perská kočka, která si jako každé ráno přišla pro pohlazení a misku mléka. Netrpělivě přecházela po parapetu, a když si všimla ležícího těla, solidním plavným skokem se vrhla do pokoje. Se sobeckou lhostejností, která je kočkám tak přirozená, rozhodně zamířila do kuchyně k lednici, kde se posadila a s úzkostnou netrpělivostí čekala.
V osm třicet večer Hany Lewis odešel ze své kanceláře a výtahem sjel do druhého patra, kde pokynul chlapci, který tady měl službu.
Tohle byla Lewisova nejoblíbenější hodina, protože kasino začínalo žít. Nic mu nebylo příjemnější než vyjít na velký balkón a podívat se na terasu pod sebou, kde před odchodem do restaurace na večeři a do hráčských místností popíjeli jeho klienti.
Plný měsíc udělal z moře třpytivé jezero, plné stříbra. Byla horká noc. Lehký vánek rozechvíval listy palem obklopujících terasu.
Stál tam dlouhou chvíli, rukama se opíral o balustrádu a pozoroval ruch pod sebou. Zahlédl Freda, vrchního číšníka, jak přechází od jednoho stolu k druhému, bere objednávky a předává je dalším číšníkům, zastavuje se, aby udělal diskrétní vtip nebo vyměnil se stálými hosty pár slov, ale vždycky tak vhodně, aby žádný z hostů neměl dojem, že na svůj drink musí čekat.
"Pane Lewisi..."
Lewis se otočil a nadzdvihl obočí. Tohle byl jeho rituál, ze kterého se nerad nechával rušit. Ale když uviděl pěkné tmavé děvče, usmál se. Rita Wallaceová řídila bar. Pracovala pro Lewise už pět let, a on v ní našel naprosto spolehlivou šéfku pro takovou práci. Svým klidem a schopnostmi usnadňovala náročnou práci i ostatním dívkám.
"Rito... dobrý večer." Lewis se na ni upřeně podíval: "Stalo se něco?" Vyřkl tu otázku zcela automaticky. Rita ho nikdy bezdůvodně nevyhledávala. Obvykle šlo o nějaký problém, se kterým se nedokázala vypořádat, ale bývalo to málokdy.
"Budu stručná, pane Lewisi," řekla. Prohlédl si ji podrobněji. Hádal v duchu, kolik asi stály černé šaty, které měla na sobě. Lewis už byl takový. Zajímal se o všechno a o všechny. "Lana Evansová nepřišla."
, Ach? Je nemocná?"
"Nevím, pane Lewisi. Před hodinou jsem volala k ní do bytu, ale nikdo to nezvedal. Musím sehnat jinou dívku. Mohu požádat Marii Wellsovou z hlavní kanceláře?"
"Ano, ovšem. Řekněte jí, že ji prosím, aby nám pomohla." Lewis se usmál. "Myslím, že nás v tom nenechá." Pak se na Ritu tázavě podíval, "Co se týká Lany, je to zvláštní. Nepamatuji se, že by vynechala jeden večer, aniž by nám o tom nedala vědět. Říkáte, že nezvedá telefony?"
"Přesně tak, pane Lewisi."
Lewis pokrčil rameny. "No, zkusíme to později." Usmál se, přikývl a propustil ji. Tohle byl vnitřní problém, věděl, že ho

Rita zvládne. Když odešla, znovu se otočil, aby přehlédl terasu a ujistil se, že všechno pracuje s přesností hodinového stroje. Potom se odebral do velké hráčské haly.
V tuhle hodinu sedělo u ruletových stolů tak padesát, možná šedesát štamgastů - postarších bohatých obyvatel Paradise City, kteří zůstávali u stolů čtyřiadvacet hodin denně.
Mrkl na jednoho z krupiérů, který u něj pracoval už dvanáct let. Ten muž, tělnatý, ulízaný, s vyboulenýma očima mu důstojným přikývnutím dal najevo svou oddanost. Pak Lewis zašel do restaurace a prohodil pár slov s ředitelem hotelu, Giovannim, kterého přetáhl z hotelu Savoy v Londýně. Bylo tam pár turistů, kteří studovali ohromné menu, jež jim nabízel příjemný vrchní číšník. Během další hodiny bude restaurace plná hladových hlučných lidí.
"Všechno v pořádku, Giovanni?" zeptal se Lewis.
"Ano, pane," zatvářil se ředitel dotčeně, protože byť pouhé naznačení, že v jeho restauraci by nemuselo být vše v pořádku, ho uráželo.
Lewis si prohlížel menu, které mu Giovanni podal, a souhlasně kýval hlavou. "Vypadá to báječně. Zítra bude dlouhá noc. Máte nějakou specialitu?"
"Budeme podávat tetřevy a lososy, dovážené ze Skotska. Dále jehňata z Normandie. Plat de jour - pro turisty - bude coq au vin. Monsieur Oliver nám z Paříže posílá letadlem svůj nový pokrm... lapin et lamproie."
Lewis se zatvářil přiměřeně zaujatě. "Neumřeme po tom hlady?"
Vysoký, štíhlý ředitel odstranil ze svého perfektně padnoucího večerního obleku neviditelné smítko. "Ne, pane. Nebudeme hladovět."
Lewis prošel restaurací. Jeho pozornému oku neuniklo, že každý stůl je ozdobený vázou s čerstvě nařezanými orchidejemi. V duchu pochválil Giovanniho za skvělou dekoraci, ale hned počítal, kolik nejspíš stála. Hany Lewis byl totiž extrémně praktický muž.
Tady pod terasou, uprostřed štěbetání a lehké hudby místní skupiny se spokojeně rozhlížel. Přidal se k němu šéf baru, Fred.
"Dneska bude velká noc, pane," zahlaholil. "Mohu vás pozvat na drink?"
"Dnes ještě ne, Frede. Zítra bude ten velký večer."
"Myslím, že to zvládneme."
Fred zahlédl pití chtivé zákazníky a rychle odběhl.
Lewis, spokojený, že jeho stroj pracuje hladce, se vrátil do své kanceláře. Než si nechá poslat lehkou večeři, ještě musí probrat pár dopisů, přikazoval si cestou. Ani si neuvědomil, že je sledován mužem, který seděl osamoceně u stolu nedaleko kapely a popíjel whisky se sodou. Byl to Jess Chandler.
Chandler se necítil ve své kůži. Maiskyho plán se zdál spolehlivý, ale on se bál nesmírné odpovědnosti svého úkolu. Potom, co strávil tady na terase tak asi hodinu a sledoval všechny ty lidi, arogantní a sebejisté ve svém bohatství, klidný pohyb strážců s pětačtyřicítkami za pasem a pocit soudržnosti, který kasino vyvolávalo, Chandler konečně pochopil, že to je milionářská bašta, která je velmi dobře chráněná, a že kdokoli tady plánuje loupež, musí se připravit na víc, než je obvyklé.
O své vlastní účasti v téhle operaci neměl žádné pochybnosti. Byl naprosto spokojený s rolí, kterou mu Maisky dal. Byla to pro něj ta správná práce. Byl naprosto přesvědčený, že si najde způsob, jak se do baru dostat. Co ho opravdu znepokojovalo, byla skutečnost, že Maisky najal i Jacka Peryho. Chandler věděl o Pěným všechno. Tenhle muž nebyl člověk. V nebezpečí neváhal zabíjet a násilí bylo něco, čemu se Chandler vždycky vyhýbal a čeho se bál. Jestliže Pery rozpoutá masakr - a to by se docela klidně mohlo stát - pak budou mít všichni velké problémy. Znal Mishe a věděl, že je to šikovný technik. Nevěděl nic o Washovi a ani se o to nestaral, ale Pery ho děsil.
Najednou se mu z toho přepychu udělalo špatně. Zaplatil a odešel do hráčských místností. Tam se na moment zastavil a rozhlédl kolem sebe. Všiml si čtyř uniformovaných strážců, kteří stáli vedle malých přepravních výtahů, dopravujících peníze mezi hernami a pokladnou. Všichni vypadali mladě, agresivně a ostražitě.
Halou se trousily davy lidí. Ženy byly ozdobené diamanty a na sobě měly norkové štoly jako odznaky jejich bohatství. Chandler si uvědomoval, že se na něj přítomné dámy dívají se zájmem, a v jejich znuděných očích se rozsvěcují ohnivé plamínky. Neměl na ně tu správnou náladu, proto je ignoroval.
Když scházel dolů do zahrady kasina, zahlédl Jacka Peryho, oblečeného ve smokingu, s doutníkem v ústech. Mířil rovnou k němu. Chandler rychle zahnul na úzkou cestičku, vedoucí přímo na pobřeží.
Maisky jim všem řekl, samozřejmě s výjimkou Washe, aby zašli do kasina a seznámili se s místem děje. Teď se tu objevil i Pery. Ale Chandler si nepřál, aby ho s ním kdokoli viděl.
Cesta ústila na širokou promenádu, vinoucí se podél pláže, která patřila kasinu. I přes pokročilou hodinu tam byla spousta lidí ještě v plavkách. Někteří posedávali u stolků a popíjeli, jiní se koupali v moři. Zastavil se a chvíli pozoroval párek zkušených vodních lyžařů. Pak pokračoval dál po kruhové cestě.
Odkudsi ze stínu k němu přistoupila dívka. Měla na sobě bílé šaty s nabíranou širokou sukní, ozdobené růžovými obrazci. Byla výrazně opálená, tmavé vlasy jí padaly až na ramena. V ruce držela kytaru. Protože byla jiná než všechny ty děvky z kasina a navíc mu připadala nějak povědomá, Chandler se zastavil a usmál se na ni. Také se zastavila a pozorně si ho prohlížela. Ve vlasech se jí zablýskla laciná štrasová brož.
"Ahoj, Jessi..."
Ztuhnul, ale pak se rychle uklidnil. Netušil, kdo to může být. Můj problém je, pomyslel si ironicky, že v mém životě je příliš mnoho žen. Vím, že jsem se s ní už kdysi setkal, ale kdo to může být?
"Ahoj, děvče," pozdravil s okouzlujícím úsměvem. "Ty máš ale tělo."
Zasmála se. "Tohle jsi mi říkal už před dvěma roky... ale to si nejspíš nepamatuješ."
Vzpomněl si. Před dvěma lety přijel do Paradise City, protože jeho kumpán měl bláznivý nápad vniknout s deseti

ozbrojenými muži do kasina a uklidit stoly. Rychle z toho plánu vycouval. Jeho kamarád se nechal zastrašit a později prohlásil, že to nebyla zas až tak dobrá myšlenka.
Chandlerovi se v City líbilo a zůstal ještě týden. Potuloval se kolem kasina a potkal tuhle dívku. Dokonce si vzpomněl na její jméno. Lolita Seravez. Pocházela z Brazílie a v restauracích nižší cenové kategorie se živila zpěvem a hraním na kytaru. Brzy Chandler zjistil, že její milostné techniky ho příjemné povzbuzují, a to mu náramné vyhovovalo.
"Ahoj... Lolito," řekl. "Tohle je nejhezčí moment v mém životě. Pojďme někam, kde budeme sami."
"Jessi... ty máš pořád v hlavě jen to jedno," podívala se na něj se zalíbením. "Co tady děláš?"
"Nebudeme utrácet čas povídáním o takových věcech." Zavěsil se do ní. "Projdeme se podél moře a zkusíme, kde je písek teplejší. Dítě... kdybys ty věděla, jak jsem rád, že tě vidím."
"Mám nápad," řekla a šla s ním., Je to vzájemné. Jsem ráda, že tě vidím."
O deset minut později leželi v horkém písku, přitisknuti jeden k druhému, zapomínajíc na všechno, kromě svého chtíče.
Washington Smith si zapálil další cigaretu. Seděl u otevřeného okna své malé, zatuchlé místnůstky ve Welcome Motelu. Maisky ho varoval, aby se neukazoval až do deseti hodin, kdy s ním měl schůzku v jeho bytě. Tohle Wash uznal. Otrhaný a špinavý negr byl na ulici mnoha lidem trnem v oku. Mohla by se na něj zaměřit policie. Lidé by si ho opovržlivě prohlíželi, přesně tak, jak se bohatí bílí dívají na negra.
Mish Collins si u něj na posteli roztáhl plány elektrického obvodu kasina. Zastavil se tady, aby odvezl Washe k Maiskymu.
"Co uděláš se svým podílem, Mishi?" zeptal se Wash.
"No... tři sta tisíc dolarů! Jo, to je balík peněz, ne? Už jsem něco vymyslel. Koupím si malou loď. Vždycky jsem chtěl loď. Nic ohromného, ale tak velkou, aby se v ní dalo žít. Najdu si holku a spolu někam poplujeme. To přece musí bejt zábava, jet kam budu chtít, zastavit, když budu chtít, vyměnit holku, když se s ní budu nudit. To je život pro mě." Otočil se tak, aby viděl na Washe. "A co ty?"
"Já jsem chtěl být vždycky doktorem," odpověděl Wash. "Taky budu chvíli cestovat. A za zbytek peněz si koupím praxi v New Yorku."
"Pro boha živého!" vyděsil se Mish. "Ty myslíš, že to zvládneš?"
Wash přikývl: "Ovšem. Když budu mít možnost, není důvod, proč bych to nedokázal."
„Jo... ale to studium! Ježkovy zraky! To by mě nebavilo. Ty nechceš holku, Washi?"
"Chci ženu a rodinu, ale to bude muset počkat." Wash vyfoukl cigaretový dým., „Myslíš, že se nám s tím podaří zdrhnout?"
"Proč nejistě. Maisky je opravdu skvělý chlap. Dostaneme se odsud... to ti slibuji. Nezatáhl bych tě do toho, Washi, kdybych o tom nebyl přesvědčený."
"Nebude to tak snadné, jak si to představuje."
"Dobře, ale my přece nečekáme, že to bude snadné. Tři sta tisíc dolarů si nikde nevyděláš, aniž by seš před tím trochu nezapotil."
"Ne."
Wash se znovu otočil k otevřenému oknu. Mish uložil plány, ale najednou si uvědomil, že se nedokáže soustředit. Doktor! pomyslel si. Ten špinavý negr má jistě velké plány. Začínal pociťovat narůstající vztek. Rozuměl tomu, že když má chlap peníze, chce ženskou, loď, spoustu jídla a pití, ale ten nápad stát se doktorem ho rozčilil. Kdo by chtěl být sakra doktorem, když by měl prachy?, ptal se sám sebe. To bylo jádro věci. Bylo to něco, co nešlo dohromady s jeho filozofií. Znal doktory, nikdy žádný klid, noční telefonáty, naslouchání plačícím lidem, žádostem o pomoc, která v některých případech byla zbytečná. Copak to jsou ambice někoho, kdo vlastní tři sta tisíc dolarů?
Znovu se podíval na Washe, který dál zíral z okna. Pak potřásl hlavou a pokrčil rameny. Co je mu sakra po tom! Proč by se měl o to starat?
O hodinu a půl později ti dva muži vystupovali z Mishova vypůjčeného auta, každý s jedním kufrem v ruce, a zamířili úzkou cestičkou k Maiskyho bytu. Mish zazvonil. Dveře se téměř okamžitě otevřely.
Maisky je mávnutím ruky zval dovnitř. "Doufám, že je všechno v pořádku," řekl cestou do malého obývacího pokoje, který už pamatoval lepší časy. V jediném slušném kresle si hověl Jack Pery. Když oba muži vešli, lhostejně pokývl.
Maisky přešel ke stolku, kde stála láhev whisky, sklenice a nádoba s ledem., Ještě přijde Chandler," začal na uvítanou, "ale začneme bez něj." Udělal dva drinky.
Wash odmítl.
Mish své obrovské tělo složil na vysloužilou židli, která pod jeho vahou zapraskala. Vzal si skleničku a sledoval Maiskyho jak podává druhou Perymu.
"Musím vás požádat, abyste si zkusili kombinézy," pokračoval Maisky. "Myslím, že by vám měly padnout. Pak znovu projdeme celý plán."
Přerušil ho zvonek u dveří. Odešel do chodby a vrátil se s Chandlerem, který držel v ruce kufr.
Chandler se lehkým kývnutím pozdravil s přítomným muži, posadil se, odložil kufřík a vzal si skleničku. Maisky ho pozoroval. Snadno poznal, že byl s ženou. Ten uvolněný, spokojený výraz v hezké tváři byl dostatečně výmluvný. Nevadilo mu to. Co se týká Chandlera, naprosto spolehlivě věděl, že nepromluví, dokonce ani s ženou.
"Je zde jedna důležitá věc," řekl Maisky a posadil se na konec stolu, "o které jsem se včera večer zapomněl zmínit. Až se Jess a Wash dostanou do pokladny, najdou peníze rozdělené do pěti, deseti, dvaceti, sto a pěti set dolarových balíčků. Vy dva budete brát pouze pětisetdolarové bankovky. Krabice nejsou moc prostorné, a my chceme co nejvíc peněz. Ale musíte také vzít tolik pětidolarových bankovek, kolik se vám vejde do kapes. Z těchto peněz budeme žít tři, možná i šest týdnů. Pořád si nejsem jistý, jestli jsou pětisetdolarové bankovky označené. Takže, dokud budou poldové na nohou, musíme používat pětidolarovky... je to jasné?"

"Označené? vyhrkl Mish. "Ty myslíš, že mají bankovky označené?"
„Nevím. Pochybuji, ale přesto se musíme pojistit. Dokud to tady neutichne, nesmíme zaplatit ani jednou pětisetdolarovou bankovkou."
Ti čtyři muži přikývli.
"Tak, všichni znáte plán, a měli jste čas si ho promyslet. Máte nějaké návrhy, připomínky?" Maisky se rozhlédl po přítomných.
"Ta plynová bombička," ozval se Mish. "Mohl bych nějak upoutat pozornost, než se plyn uvolní a oni otevřou krabici. Pomohlo by to?"
"A co by se jim mohlo stát? Plyn začne působit během deseti vteřin." Maiskyho hlas zněl trochu nervózně. "Musí si nasadit masky dřív než se plyn dostane z bombičky."
Mish se poškrábal na svém masitém nose a pokrčil rameny. "Jo... no dobrá, byl to jen nápad."
Chandler pokračoval: „Předpokládám, že projdeme celý plán. Načasování musí být přesné. Proč má Mish na chvilku zapnout klimatizaci?"
"Pokud bude teplota příliš nízká, plyn přestane účinkovat. Samozřejmě bude působit, ale ne dostatečně. Je tedy důležité, aby v místnosti nebylo chladno."
"A načasování... přerušíme to správně, pokud Mish začne operaci ve dvě třicet?"
Maisky se natáhl k zásuvce, ze které vyndal list papíru. "Znovu jsem zkontroloval rozpis. Je to všechno tady. Každý dostanete kopii. Ale ještě před tím, než do toho půjdeme, chci, abyste si vyzkoušeli kombinézy."
O deset minut později měli Chandler, Pery a Wash na sobě pracovní kombinézy firmy I.B.M. a nenašli na nich žádnou závadu. Mish si oblékl kombinézu městské elektrofirmy.
"Ano, padnou vám jako ulité," konstatoval Maisky po důkladné kontrole. "Teď vám ukážu náklaďák."
"Počkej chvilku," ozval se Chandler. "Jak jsi sehnal ty uniformy?"
Maisky se na něj přátelsky usmál: "Ty jsi velmi zvědavý, příteli. Mám spoustu kontaktů. Krejčí, který mi za hodně vděčil, byl šťastný, že mi to může splatit... nemusíš se starat. Ten nepromluví."
"Koho to zajímá," zvolal Mish vesele a prohlížel se v zrcadle. "Jsou skvělé."
"Ano... je to správná míra. Teď vám chci ukázat ten náklaďák," uzavřel debatu Maisky. Kuchyní je odvedl do dvojité garáže, kde měl vedle svého auta zaparkovaný malý náklaďák. Na každé straně byl červený výrazný nápis:

IBM
Nejlepší pokladny na světě. Rychlý servis až do domu.

"To jsi vyrobil?" zeptal se Mish očividně obdivně.
"Ano..." přisvědčil Maisky potěšené. "Na přístrojové desce jsem instaloval takový trik. Díky téhle páčce mohou být ty nápisy velmi rychle odstraněny. Nesmíme zapomenout, že proběhne pátrání, proto se těch nápisů musíme rychle zbavit." V zadní části auta otevřel dvojité dveře. Uvnitř byla lavice na sezení. "Bude tam dost místa pro všechny, samozřejmě kromě Mishe, který přijede a odjede svým autem. Je zde také mechanismus, kterým mohu změnit číslo poznávací značky." Předvedl názornou ukázku a zatímco se muži dívali, pokračoval: "Našel jsem bezpečné místo, asi míli od kasina, kde náklaďák odstavíme. Tam budu mít své auto." Podíval se na Chandlera: "Požádám tě, abys jel zítra ráno se mnou ve tvém autě a odvezl mě zpět, až schovám své auto." Když domluvil, rozhlédl se po přítomných a zdvořile se zeptal: "Jsou nějaké otázky?"
Chandler si pozorně prohlédl náklaďák. Cítil se mnohem víc uvolněně. Víc poslouchal, jak tenhle malý chlapík vysvětluje svůj plán.
"Co se stane, když se v kasinu dostaneme do maléru?" zeptal se. To byla otázka, která ho teď často trápila.
"Jaký malér máš na mysli?" oplatil mu Maisky otázku a nadzdvihl obočí. "Nepředpokládám problémy."
"To nemůžete říct... nevíme to nikdo," zareagoval Chandler poněkud ostře. "Nemusíme se do té pokladny dostat."
Maisky pokrčil rameny. "V případě, že nedostaneme peníze... je to prosté. Ale já jsem přesvědčený, že se tam dostanete."
"Co se stane, když získáme peníze a někdo spustí alarm?"
„Nikdo nespustí alarm, protože Mish ho vyřadí z provozu."
Chandler s sebou nervózně škubnul. Snažil se přijít na nějaký problém. "Počítáš s tím, že se tam může objevit další stráž?"
"Jack se o ni postará."
Nastala dlouhá pauza, pak Chandler pronesl otázku:"Máš na mysli, že bude vraždit?"
"Poslouchej, kamaráde," vložil se do toho Pery, "nestarej se o to, co se komu stane. Starej se o svou práci... já se také budu starat o svou."
"Z téhle operace dostane každý tři sta tisíc dolarů, upozornil je Maisky. "Musíte počítat s tím, že to nebude zadarmo."
Chandler se podíval na Mishe a Washe. "Vy dva chcete dostat na krk také obvinění z vraždy?" zeptal se.
"Počkej... " promluvil Maisky o poznání ostřeji., Jsem přesvědčený, že tahle operace proběhne v pořádku. Nemáme proč očekávat násilí. Ty hledáš problémy tam, kde nejsou."
„Nechci se zaplést do vraždy," opakoval Chandler. Na čele mu vyvstal pot.
"Tak proč jsi potom sakra tady?" vložil se do toho Pery. "Koukej, chlapče, buď v klidu. Udělej svoji práci, o nic jiného se nestarej a drž hubu."
Znovu nastalo ticho, potom Chandler, který znovu přemítal o všech těch penězích, pokrčil rameny: "Tak dobře, držím hubu..."

Ozval se znervóznělý Mish, "Ale co když to zkrachuje? Co budeme dělat?"
"To se nestane. Ale souhlasím s tebou, že bychom měli probrat i tuto možnost," uznal Maisky. "Ať se stane cokoli, vrátíme se sem... pokud budeme mít peníze, rozdělíme se a každý půjde svou vlastní cestou... jestliže peníze nezískáme, sejdeme se tu stejně, protože je to zcela bezpečné místo."
Chandler zaváhal, ale zůstal zticha. Nebyl příliš nadšený a bál se Peryho, ale pomyšlení na všechny ty peníze ho přinutilo souhlasit.
, ,Fajn... oblečení je v pořádku... náklaďák je v pořádku... teď se podíváme na ten rozpis."
Maisky se usmál. "Ovšem." A zamířil zpět do bytu.

III
Během horkého sobotního rána telefon v jednopokojovém bytě Lany Evansové zvonil několikrát, po každé několik minut. Vytrvalé, protivné mňoukání perské kočky, která stále zatvrzele posedávala u ledničky, se změnilo v nesnesitelné vřískání.
První volající kolem desáté hodiny byl Terry Nicols, Lanin přítel. Vztekle poslouchal nekonečné zvonění. Věděl, že Lana nikdy nevstává před desátou. Přece nemohla spát, když telefon tak vytrvale zvonil. Chtěl si s ní domluvit schůzku na neděli večer, kdy měla volno. Další dva studenti, jeho přátelé, kteří čekali před telefonní budkou, už ukazovali na hodinky. Blížil se čas první ranní přednášky. S nadsázkou, příznačnou mladým lidem, začali odpočítávat, a když se dostali k nule, vybuchli v pantomimě hrůzy. Terry zavěsil a utíkal s nimi přes chodbu k učebně.
Ve dvanáct hodin telefonovala Rita Watkinsová z kasina. Chvíli poslouchala monotónní vyzvánění, pak zamračeně a trochu nervózně položila sluchátko.
V půl druhé se Terry, přežvykující sendvič, znovu pokusil dovolat. Po dalším neúspěchu si řekl, že je nejspíš na pláži a opaluje se. Podrážděný zavěsil.
Krátce po druhé hodině znovu telefonovala Rita Watkinsová. Marii Welsové to v pokladně nešlo. Bylo to pochopitelné. Práce byla náročná a musela se dělat rychle. Marie neměla dost zkušeností. Rita se zřekla myšlenky vzít ji na výpomoc na sobotní večer, kdy bude nejvíc práce. Musí nutně sehnat Lanu Evansovou.
Co se s tou holkou mohlo stát? uvažovala, když pokládala sluchátko. Měla pár hodin volno, rozhodla se tedy, že zjistí, co se děje.
Blok bytů vlastnila paní Mavdicková. Byla to velká žena s vlasy obarvenými na černo a ohromným, volně visícím poprsím, které schovávala pod ušmudlanou bavlněnou zástěru.
Nelibě si prohlížela Ritinu perfektní postavu. Pevná ňadra, štíhlé břicho a dlouhé souměrné nohy byly paní Mavdickové trnem v oku.
"Bydlí na třetím," řekla. "Jestli jsem ji viděla? Ne... Mám na práci jiný věci. Nešmíruju lidi, kdy přicházejí a kdy vodcházejí. Stalo se něco?"
"Nic se nestalo. Snažila jsem se s ní telefonicky spojit... nehlásí se."
Paní Mavdicková si zabušila na svou mohutnou hruď. Měla problémy s dýcháním. "Tak vy se tam nemůžete dovolat?"
Rita vyběhla po schodech nahoru a zazvonila u Laniných dveří. Všimla si láhve mléka a výtisku Paradise City Herold, které se povalovaly u dveří. Vyčkala, pak znovu zazvonila. S pocitem nezdaru se vrátila dolů.
Paní Mavdicková ještě stále opírala své nekultivované tělo o dveřní zárubeň.
"Není doma," pronesla Rita.
Paní Mavdicková se zaculila. Její dlouhé žluté zuby vyvolávaly poněkud koňský dojem.
"No... dyť smě mladý jenom jednou," zachrchlala, lapajíc po dechu. "Holky jako kluci... to není moje práce... já se nikdy nestarám, proč nejsou moje děti doma."
Rita se po ní s odporem podívala, a pak vyšla do horkého slunečního žáru ke svému autu.
Od detektiva druhé třídy, Toma Lepskiho, se očekávalo, že bude nejpřísnějším vyšetřovatelem policejní stanice v Paradise City. Byl vysoký, šlachovitý se štíhlou, sluncem opálenou orlí tváří a ledově modrýma očima. Nebyl jenom přísný, byl také ambiciózní.
V sedm hodin přikráčel na stanici ve stroze vyhlížejícím smokingu, krvavě červeném motýlku a s perfektně vyčištěnýma botama.
Charlie Tanner zůstal stát s otevřenými ústy. "Páni, držte mě!" vykřikl. "Jestli ten náš Tom nevypadá jako filmová hvězda!"
Lepski si upravil motýlka. Po ostře řezané tváři přeběhl záblesk uspokojení. "Co je tak špatného na budoucí filmové hvězdě? No řekni, Charlie... jestli by mě Hollywood všema deseti nebral!"
Charlie Tanner našpulil své odulé rty a vyloudil táhlý nemelodický zvuk. "Okamžitě by tě obsadili do nějakého filmu. A jinak, co se děje?"
"Zeptej se šéfa... když bude chtít, abys to věděl, poví ti to... možná," odbyl ho Lepski a bezstarostným krokem odtančil do Terrellovy kanceláře.
Terrell a Beigler zůstali v němém úžasu.
"Hlásím se do služby, pane," řekl Lepski. "Odcházím se čtyřmi muži do kasina. Nějaké další úkoly, pane?"
Terrel se usmál. "Vypadáš důvěryhodně, Tome. To je fajn, že jdeš také."
"Prvotřídní," ozval se Beigler. "To je vlastní, nebo sis ho vypůjčil?"
Lepski ztuhl. Terrell se do toho rychle vložil, "Není to jedno? Máš pistoli, Tome?"
Lepski udělal na Beiglera kyselý obličej a přikývl: "Ano, pane."
"Zdá se mi, že Lewis očekává problémy. Nevím proč, ale přesto mějte oči na stopkách. Dneska večer bude v kasinu

spousta peněz."
"Postarám se o to, pane."
"Dobrá. Do půlnoci jsem tady. Joe tady bude celou noc. Kdyby se něco stalo... myslím, že ti nemusím povídat, co máš dělat."
Lepski přikývl: "Postarám se o to, pane."
"A poslouchej, Tome," ozval se Beigler,, jenom proto, že máš na sobě tenhle frak, nepředstavuj si, že seš jeden z těch bohatejch flinků, který si tam přišli užít. Drž se od pití a holek. Je to jasné?"
Lepski znovu přikývl: "Ano, seržante."
"A vem na vědomí, že k Jamesi Bondovi máš hodně daleko. Jsi polda a musíš dělat svou práci," pokračoval Beigler.
"Ano, seržante," řekl Lepski.
"V pořádku, Tome," propustil ho Terrell. "Zlom vaz."
"Nashledanou, pane," rozloučil se Lepski a odešel. Když procházel kolem Charlieho Tannera, důstojník na něj zavolal: "Vsadím se, že jsi se Joeovi v tom obleku líbil."
"Jo, líbil," přikývl Lepski. Zapnul si manžety, poopravil motýlka a seběhl k čekajícímu policejnímu autu.
O půlnoci Harry Lewis zamkl písemnosti v pracovním stole, zapálil si doutník a odešel z kanceláře. Jeho sekretářka odešla domů už před několika minutami. Teď se mohl soustředit na pohyb v hracích místnostech. Na prvním podlaží zůstával tak do tří do rána, a pak odcházel do své luxusní vily. Nastoupil do výtahu a nechal se odvézt k hernám.
Večer ubíhal jednotvárně. Hry začaly v půl jedenácté. Každých patnáct minut dostával Lewis zprávy od krupiérů. Podle očekávání byly sázky vysoké a riskantní. Kasino stále vedlo, ale byla zde skupina Jihoameričanů, která mohla způsobit potíže. Lewis se rozhodl, že je čas, aby sešel dolů a sledoval hru.
Když vešel do herny, všiml si Lepskiho, který obhlížel situaci.
Lewis zamířil k němu. "Jsem rád, že jste tady, Tome," pozdravil ho a potřásl mu rukou. "Jak se má Carroll?"
Carroll Mayhewová byla Lepskiho snoubenka. Na konec roku plánovali svatbu a Lepski tak trochu počítal s tím, že jim Lewis věnuje nějaký hezký svatební dar.
"Dobře, pane," usmál se. "Tam žádný problém, tady žádný problém. Tihle hoši ale dovedou roztočit peníze."
"No... jestli máš, pusť se do toho... jestli nemáš, jdi od toho," prohlásil Lewis s úsměvem. "Tví hoši jsou tady kolem?"
"Na terase, pane. Mají rozkaz se tady ukázat každých deset minut. Nechcete přece, aby vám tady celou dobu obíhala banda poldů."
Lewis se zasmál. "Nechám to na vás, Tome. Jenom nespusťte peníze z očí," pokývl a odešel.
To je chlap, pomyslel si Lepski. Opravdu prima férový chlap. Urovnal si motýlka, který ho neustále trápil, a pak vyšel na terasu, kde v tmavých koutech hlídkovali čtyři policisté.
Netušil, že plýtvá jejich i svým časem. Až přijde útok, bude mířit na nejzranitelnější část kasina - na pokladnu, kde nehlídkovala žádná policejní služba.
Peníze putující po zelených stolech nebyly nic ve srovnání s penězi, které se neustále hromadily v pokladně. Hráči měli špatný večer, a tak peníze proudily spíše ve směru do pokladny a nikoliv naopak... tisíce a tisíce dolarů.
V chladné atmosféře pokladny řídila Rita Watkinsová peněžní operace. Dívky přendávaly balíky peněz z výtahů do elektronického zařízení, které automaticky třídilo bankovky podle jejich hodnoty. Přístroj je potom spočítal a hodnotu zobrazil na displeji. Bankovky byly po padesáti kusech převázány papírovou páskou, vyjely ze stroje, a pak už je dvě dívky skládaly podle hodnoty do trezoru.
Peníze přicházely, peníze odcházely. Když pod nějakým číslem na Ritině stole zablikalo červené světlo, zařídila, aby se nahoru dostalo víc peněz a zaznamenala číslo stolu v herně, který požadoval větší zásobu. Práce to byla rychlá a nekonečná a žádná z dívek si nemohla dovolit ji zkazit.
Na každé straně kovových dveří hlídali dva ozbrojení strážci. Jeden z nich, vysoký, statný mladík Hank Jefferson se k smrti nudil. Pomyšlení na to, že na téhle židli bude sedět ještě dalších pár týdnů a pozorovat všechny ty peníze, mu připadalo absurdní. Rozhodl se, že požádá o přeložení. Dokonce odejít úplně z kasina by bylo mnohem lepší než tady sedět a zírat na tisíce dolarů.
Druhý strážce, starší podsaditý, lehce proplešatělý muž byl Bic Lawdry. Byl trochu přihlouplý. Stačilo mu, že může pozorovat dívky, hodnotit jejich štíhlá těla, snít erotické sny. To považoval za nejbáječnější džob na světě.
Na druhé straně kovových dveří byla dlouhá chodba, která vedla ke vstupu pro personál. Ve dveřích, které ústily do zadní části kasina a na širokou příjezdovou cestu, kam každé ráno přivážely nákladňáky jídlo, pití, cigarety a další potraviny pro restauraci, stál vrátný.
Vrátnému, Sidu Reganovi bylo šedesát jedna let. Za další čtyři roky by měl jít do důchodu. V kasinu pracoval třicet osm let. Byl to malý tělnatý a nemotorný muž s roztomilou pihovatou tváří, řídkými, šedými vlasy a malýma, veselýma očima. Regan svou práci miloval. Bylo mu líto, že díky pokročilému věku bude muset zanedlouho kasino opustit. Cítil, jak je s ním srostlý.
Mladší členové personálu ho brali jako nudného starého, upovídaného dědka.
Reganův problém tkvěl v tom, že měl příliš mnoho vzpomínek. Nevydržel ani jeden den bez vzpomínky na staré dobré časy. Většinou neměl na posluchače štěstí, ale to ho nijak neodradilo.
Tenhle starý muž, který dobře vykonával svou práci, a který kasinu věnoval roky věrné služby, představoval v personálu Harryho Lewise nejvážnější chybu. Regan měl velmi důležitou práci - hlídat, aby kolem jeho prosklené kanceláře neprošel nikdo cizí nebo bez důvěryhodných pověřovacích dokladů.
Regan byl na svou zodpovědnost pyšný. A to nezůstalo pro Maiskyho tajemstvím. Poslouchánim klepů Maisky zjistil, že Regan rád jedná z vlastní iniciativy. Dokázal si svou práci po léta udržet... takže není jen tak někdo. Maisky na tenhle Reganův postoj zahrál, a byla to úspěšná hra.

Když Regan uviděl malý nákladňák se známými písmeny I.B.M., jak zastavuje u vchodu pro personál, překvapilo ho to, ale nepojal žádné podezření. Řekl si, že se něco stalo a ředitelství ho na to zapomnělo upozornit. Když Jess Chandler vystupoval z nákladňáku, přemýšlel vrátný o tom, jak jsou ty holky v kanceláři neschopné.
Chandler byl díky Maiskymu dobře připraven. Doloudal se do skleněné kukaně a pokývl Reganovi. "V pokladně máte poruchu," začal."Do háje! Zrovna jsem měl něco důležitýho na práci." Podal Reganovi služební příkaz. "Tak ať už to mám rychle za sebou. Víte o tom něco, ne?"
Tuhle větu naučil Chandlera Maisky. Sledoval Regana na jeho cestách mezi kasinem a domovem. Viděl, jak zastavuje lidi a snaží se s nimi hovořit, a také viděl jejich šíleně znuděné výrazy. Regan si představoval, že je duší kasina, a Maisky na to přišel. Byl si jistý, že Regan nepřipustí fakt, že neví o takové důležité věci, jako je rozbitá pokladna.
Během několika vteřin vrátný zatelefonoval do kanceláře, aby si informaci potvrdil. Když zjistil, že v kanceláři nikdo není, pocítil vztek, že se nikdo neobtěžoval s ním celou záležitost konzultovat. Přijal služební příkaz o provedení práce, posunul si brýle na nose a důkladně si ho prohlížel. Bylo to v pořádku. Maiskymu trvalo pár dní, než obstaral razítko z místní pobočky I.B.M., ale podařilo se.
"Jo... jo," zamumlal Regan a podíval se na Chandlera. "Vím o tom. Čekají na vás, chlapče. Můžete jít," řekl a orazítkoval falešný papír. Razítkem, které kohokoli opravňovalo ke vstupu do zakázaného území.
V tu chvíli vystoupil z nákladňáku Wash a hned za ním Pery. Zatímco Wash a Chandler vytahovali z auta obrovskou krabici, Pery se přiloudal k Reganovu skleněnému hradu.
"Nazdar kamaráde," pozdravil a zapálil si cigaretu. "Vy jste ten chlapík, co měl minulý týden v novinách fotku?"
Tohle byla další informace, kterou Maisky získal a doporučil Perymu, aby ji použil.
Regan se nadmul a sundal si brýle. "To jsem byl já. Viděl jste to? Byl to starý obrázek, ale počítám, že jsem se od té doby moc nezměnil. Jsem v téhle kukani už třicet osm let. Představte si to! Už chápete, proč uveřejnili mou fotku v novinách?"
"Je to pravda?" Pery na tváři vyloudil dokonalý úžas. "Třicet osm let! Pro boha živého! Já žiju v City teprve tři roky. Vsadím se, že jste tu už zažil spoustu změn, pane."
A znovu přišla na řadu Maiskyho několikaměsíční práce. Regan na to skočil jako myš na špek.
V tu chvíli procházeli kolem Chandler s Washem a úzkou chodbou opatrně odnášeli krabici.
"Změn?" zamyslel se nahlas Regan a přijal od Peryho nabízenou cigaretu. "To se vsaďte. Vzpomínám si..."
Venku, v nákladňáku, seděl Maisky a čekal.
Dvacet pět minut před tím, než nákladňák dorazil ke vchodu pro zaměstnance, přijel do kasina Mish Collins. Vystoupil z auta, přes rameno si přehodil brašnu s nářadím a upřeně se zadíval na osvětlený vchod.
Zamířil k němu vrátný v lahvově zelené a krémové uniformě. Napadlo ho, jestli se tenhle mohutný chlap nechystá oloupit bohaté hosty kasina.
Ale dřív, než stačil jakkoli protestovat proti jeho přítomnosti, se Mish přátelsky zašklebil a zahlaholil: "Máte tady nějakou nehodu. Volal pan Lewis. Vypadá to, že někde v elektrickém rozvodu je chyba."
Vrátný na něj nedůvěřivě zíral. "O ničem takovém jsem neslyšel," pronesl ostře. Byl v kasinu téměř tak dlouho jako Regan. Za otvírání a zavírání aut si ve spropitném nashromáždil slušný majetek. Ale během let postávání na horkém slunci a vykonávání mechanické jednotvárné práce pomalu přestával rozumně vnímat.
"Koukej, kamaráde," přiostřil také Mish, "proč bych se sem jinak obtěžoval. Je tady nějaký malér. Nevezmu si na triko, aby došlo ke zkratu. Zavolali mě sem k nějaké práci, tak ji taky udělám. Kde tady najdu pojistky?"
Vrátný zamrkal, a pak si najednou uvědomil, co by se stalo, kdyby kasino zůstalo bez proudu. Polil ho studený pot.
"Jistě... ukážu vám to... pojďte se mnou."
Mish musel skoro utíkat, aby mu stačil. Muž ho vedl úzkou alejí, lemovanou po každé straně pomerančovníky, obsypanými ovocem. Došli ke kovovým dveřím.
Vrátný odkudsi vylovil klíče a odemkl je. "Tady to je," řekl a posvítil baterkou. "Co se s tím stalo?"
, Jak to mám vědět, kamaráde?" odbyl ho Mish. Tašku s nářadím hodil na zem. "Musím to nejdřív prohlédnout, ne? Chcete tady zůstat a dívat se?"
Vrátný zaváhal. Někde v koutku své chabé paměti si nejasně vybavoval jedno z pravidel kasina: bez oprávnění nesmí nikdo zůstat v kontrolní místnosti a nikdy tam nikdo nesmí zůstat sám. Ale byla to jenom mlhavá vzpomínka. Uvědomil si, že do kasina stále přicházejí lidé, dokonce i v tuhle pozdní hodinu, a on přichází o dolarové spropitné. Zkoumavým zrakem přejel Mishovu kombinézu a brašnu, popsanou bílým písmeny Elektrospolečnost Paradise City.
Co by se tak mohlo stát? pomyslel si. Vrátí se ke své práci.
"Tak to dejte do pořádku," zahuhlal. "Vrátím se za deset minut."
"Nemusíte spěchat," zareagoval Mish. "Budu tady přinejmenším půl hodiny."
"Dobře, ale počkejte tady. Neodcházejte, dokud se nevrátím." Během chvilky vrátný zmizel na cestě ke kasinu.
Mish se potichu zasmál. Otočil se, aby prozkoumal pojistky. Poměrně rychle nasel ty, které patřily k pokladně. Do akce mu zbývalo ještě několik minut. Zapálil si a opřel se o zeď budovy.
Byl velmi klidný a jistý si úspěchem.
Bic Lawdry ucítil, jak se mu po nose kutálí kapka potu, aby pak dopadla na jeho ruku. Probral se z lehkého podřimování překvapen, jaké je v pokladně horko. Jeho odulá tvář se stáhla do zmateného výrazu.
"Hej! Není tady trochu horko?" podotkl a vrazil do svého kolegy Hanka Jeffersona. Hank byl pohroužený do jakési laciné detektivky, s nahou dívkou v kaluži krve na obálce.
"Přestaň!" odsekl Hank. "Mám práci."
Bic si setřel pot z nosu a pohlédl na klimatizaci. Zvedl se ze židle a do vlekl se k přístroji. Položil ruku na mřížky, ovanul ho horký, vlhký vzduch.

"Ten zpropadenej krám se rozbil," oznámil.
Všechny čtyři dívky měly teď dost naspěch. Štěstěna se obrátila a vyhrávali hráči. Rita sotva stačila vydávat na pokyn červených tlačítek na svém pracovním stole peníze. Cítila, jak se jí šaty lepí na tělo, ale nemohla si odpočinout. Horečná činnost a potřeba se soustředit jí dovolila, aby na Bica jenom mávla, a dala mu tak najevo, že něco není v pořádku.
Jak bylo Bicovi přirozené, bezmocně se podíval na Hanka. "Hanku! Přestaň si číst ten škvár! Klimatizace se rozbila!"
Hank zvedl oči od knížky. Právě teď byla hlavní hrdinka znásilněna. Mocně se bránila a jeho zaujaly právě ony pikantní detaily. Bica už dávno ohodnotil jako neschopného lenocha, a proto se nenechal vyprovokovat.
"Jdi do hajzlu!" zařval. "A něco s tím udělej, ty..." Pak se vrátil zpátky ke své hrdince.
Ozvalo se rázné zaklepání na dveře a ve stejnou chvíli utichl monotónní zvuk elektronické pokladny.
"Do háje!" vykřikla Rita. "Pokladna se rozbila."
Všechny čtyři dívky se po ní podívaly. Najednou si uvědomily, jaké je v místnosti horko. Hromady peněz, některé v balíčkách, jiné napůl cesty počítacím strojem rázem znehybněly, jako by z nich vyprchal život.
Znovu se ozvalo bouchání na dveře.
Hank se se vzteklým povzdechem zvedl ze židle. Knížku schoval do kapsy a otevřel zamřížované kukátko ve dveřích. Zahlédl vysokého, dobře vypadajícího muže, oblečeného v pracovní kombinéze se symbolem I.B.M..
"Co chcete?"
"Neseme pokladnu," odpověděl Chandler rázně. "Máte nějaké problémy, ne?"
Hank na něj zíral. Jeho ostražitá mysl okamžitě zareagovala.
"Vy jste snad médium. Teď se právě rozbila."
"Telefonoval nám pan Lewis," pokračoval Chandler a na kukátko přitiskl služební příkaz.
Přišla se podívat i Rita. Zahlédla Reganovo razítko a to jí stačilo. "Pro krista pána! Pusťte je dovnitř! Ať ten zatracenej krám vymění," vyhrkla a spěchala zpátky ke svému stolu, kde červená světla svítila teď už nepřetržitě.
Hank odemkl dveře."Dobrá... pojďte dál."
V místnosti bylo čím dál větší horko.
"Slečno Watkinsová," postěžovala si jedna z dívek, "nemůžeme něco udělat? Je tu hrozné vedro..."
"Jistě... jistě," vyštěkla Rita. "Počkejte minutku..."
Chandler a Wash byli nyní v pokladně. Na stůl položili obrovskou krabici.
Během té krátké chvilky Mish v perfektně sehraném časovém plánu vrátil pojistku zpět ke klimatizaci. Mašina se s protestujícím zavrčením znovu rozjela.
"Tak vidíte," mávla Rita rukou. "Už to zase běží."
Chandler, velmi nervózní, ale s pevnýma rukama sundal napůl víko z krabice. Šlo to lehce. Sáhl dovnitř pro pušku. Hank se zmateným a překvapeným výrazem ve tváři ustoupil.
Bic se vrátil ke své židli. Klimatizace pracovala, byl spokojený, že se může znovu ponořit do svých snů.
Wash udělal několik kroků a tělem přitlačil Hanka ke zdi. Těžce dýchal. Po černé tváři mu stékal pot.
Chandlerova ruka nahmátla pušku. Rychle ji vytáhl ven a poodstoupil od stolu. Wash se přemístil z Chandlerova dostřelu. Natáhl se ke krabici, vylovil plynovou masku a třesoucíma se rukama si ji nasadil.
Chandler zařval: "Nikdo se ani nehne! Tohle je přepadení! Slyšeli jste? Nikdo se ani nehne!"
Hank ztuhnul a v očích se mu objevil strach, když Wash začal po místnosti kroužit s puškou. Bic seděl bez hnutí na své židli, jeho tvář byla plná zděšení. Velmi pomalu zvedal ruce nad hlavu.
Rita se pomalu posunovala k bezpečnostnímu tlačítku, ukrytému pod jejím stolem. Našla ho a stiskla. Netušila, že deset minut před tím Mish odmontoval pojistky, jistící zabezpečovací systém.
Za klení a vyhrožování si masku nasadil i Chandler, zatímco se oba strážci třásli pod Washovou puškou.
Konečně Chandler odlomil bouchnutím o stůl záklopku plynové bombičky.
Výsledek ho překvapil. Vypadalo to, že mu bombička vyskočí z ruky. Najednou se místnost naplnila oblaky bílé páry. Chandler odhodil prázdný obal.
Maisky mu řekl, že plyn začne působit během deseti vteřin. Nevěřil mu, že je to možné, ale teď se přesvědčil. Hank stál přímo uprostřed oblaku, který explodoval z náplně. Omdlel téměř okamžitě. Rita Watkinsová, která také stála nedaleko něj větší koncentrace plynu, ztratila vědomí jako druhá. Rukou si snažila sáhnout na krk, ale už se jí to nepodařilo. Natáhla se přes stůl, sukně se jí vyhrnula až nad stehna, vlasy jí v kaskádách padaly do odpadkového koše, plného popsaných papírů.
Ostatní dívky zkolabovaly téměř současně. Poslední, kdo šel k zemi, byl Bic Lawdry. S vykulenýma očima a ochablou rukou, tápající po zbrani, se snažil zvednout ze židle, pak se mu podlomily nohy a složil se na podlahu před Washe.
Chandler dlouhou chvíli stál a zíral skrz skla své masky. Cítil mdloby a strach. Pak se podíval na Washe, který už plnými hrstmi nabíral pětisetdolarové bankovky, a přidal se k němu.
Pracovali jako šílenci. Krabice se rychle naplnila. Dokonce si Chandler ke své hrůze uvědomil, že Wash je mnohem klidnější než on. Ten negr cpal bankovky dovnitř rychle, ale s největší opatrností využíval každou píď prostoru v krabici. O sedm minut později byla krabice plná. Chandler poklopil víko.
"Pojď... musíme se odsud dostat!" zahuhlal pod maskou Wash a kývl k přihrádce, obsahující pětidolarové bankovky.
Na tenhle bod Maiskyho instrukcí Chandler zapomněl. Přeběhl k polici, hrábl po vzorně vyrovnaných balíčcích peněz a začal si je cpát do kapes. Wash ho následoval.
Když už nebyli schopni víc unést, podívali se oba muži jeden na druhého a přikývli.
Byli si vědomi tří blikajících červených světel na Ritině stole. Chandler si také uvědomoval Ritiny dlouhé nohy a na odiv vystavená bílá stehna.
Popadli krabici, pod jejíž váhou překvapeně podklesli, otevřeli kovové dveře a pospíchali k východu. V té době již

klimatizace vyčistila plyn, proto se zastavili a sundali si masky.
O patnáct yardů dál Pery, který svými širokými zády zastínil Reganovi výhled na dveře pokladny, dál poslouchal starcův příběh o nenapravitelném hráči, který utratil všechny své peníze a do dalšího kola nabídl svou ženu.
Chandler a Wash odhodili masky na podlahu a pospíchali k východu.
Pery se pootočil. "No, zdá se, že jsou chlapci hotovi," poznamenal. "Těšilo mě, že jsem si s vámi popovídal, pane. Bylo to velmi zajímavé. Ale teď půjdu otevřít náklaďák." Odloudal se do stále horké noci a otevřel auto.
Maisky, polomrtvý strachy, zaslechl, jak se otvírají dveře. Rychle nastartoval.
Regan si nasadil brýle a podíval se na Chandlera a Washe, kteří ho právě míjeli.
"Neseme tu starou... na opravu," zavolal Chandler. "Teď jsou spokojený... tak nashle, pane."
Regan přikývl. "Nashle, chlapče."
V té době se Mike O'Brien, šéf bezpečnostního oddělení kasina, rozhodl zkontrolovat pokladnu. Dělal to každé tři hodiny, a ty nyní uplynuly od poslední návštěvy. Přicházel ze tmy, zatímco Chandler a Wash nakládali krabici do auta. Maisky, sedící bez hnutí za volantem, ho viděl přicházet, jenže nebylo nic, co by mohl udělat. Neměl žádnou možnost, jak varovat ostatní muže, že se blíží hlídka.
Chandler zabouchl jednu část dveří a právě zavíral druhou, když spíš ucítil než uviděl, že Pery ztuhnul. Následující vteřinu zjistil, že stojí tváří v tvář mohutné postavě muže středních let, oblečeného v uniformě bezpečnostní služby kasina.
"Co se to tady děje?" dožadoval se O'Brien vysvětlení.
Chandler získal nejasný dojem, že se Pery ztrácí v okolních stínech. Koutkem očí zahlédl Washe, který pomalu ustupoval do pozadí.
Chandler byl natolik profesionál, aby poznal, že tahle chvíle patří jemu. To byl důvod, proč si ho Maisky vybral. Proto si mohl vydělat tři sta tisíc dolarů. Udržel kamennou tvář, očím dodal lehce překvapený výraz a odpověděl:
"Nepředvídaná událost, kamaráde. Právě jsme vyměnili v pokladně mašinu." Snažil se, aby jeho hlas zněl nezúčastněně. "Žádost pana Lewise." Přibouchl druhou část dveří. "Taková smůla! Zrovna v tuhle noční hodinu se tady muselo něco rozbít."
"Nechte toho!" vyjel po něm O'Brian. "Otevřete. Chci se podívat dovnitř."
Chandler se na něj upřeně podíval. "Víš ty co, kamaráde? Já chci jet domů. Ale dobře, tak se tam koukni," pobídl ho a otevřel jednu část dveří.
O'Brien nahlédl do auta. "Co je v té krabici?"
"Pokladna... ta rozbitá," odpověděl Chandler, který se začínal znovu potit.
"Vy jste s tím prošli?" zeptal se O'Brien.
"Proč ne, jistě... ten děda nás pustil," odpověděl Chandler a ukázal palcem k skleněné stěně, za kterou Regan pečlivě sledoval, co se děje.
"Chci vidět, co je uvnitř té krabice," trval O'Brien na svém. "Otevřete to."
Pery poslouchal a uvolnil při tom svůj kolt osmatřicítku. Ke krátké hlavni byl připevněný čtyřpalcový tlumič.
Chandler pocítil nevolnost. Tohle vypadalo na začínající násilí, kterého se bál, ale bez zaváhání posunul krabici ke dveřím náklaďáku.
O'Brien se naklonil dopředu. Jeho široký krk se otočil na Peryho. Wash, který celou situaci sledoval, cítil, jak se mu sevřelo srdce. Ten vůl! pomyslel si. Ten svědomitý vůl! Kdyby jenom nechal auto odjet!
Nervózní Maisky pustil spojku a auto se dalo do pomalého pohybu. Pery zvedl pistoli, a když se O'Brien sklonil, aby otevřel krabici, zmáčkl spoušť.
Kulka roztříštila žeberní koš a roztrhla O'Brienovi srdce ve dví. Zvuk pistole nebyl větší než ostré plesknutí rukama. Jak Maisky popojel dopředu, O'Brien se složil k zemi. Na okamžik Pery zůstal bez hnutí... ucítil závan kouře, táhnoucí se z. tlumiče, pak zvedl pistoli a ještě jednou vypálil.
Sid Regan, doslova ochromeně, sledoval svého starého přítele O'Briena, jak padnul na zem, pak s reakcí překvapující na muže jeho věku, sáhl do stolu, kde ležel revolver pětačtyřicítka, za ta léta téměř zrezivělý - vlastně to byl kdysi dárek od O'Briena a Regan to považoval za dobrý vtip. Jeho mozolnaté ruce našly spoušť, zahákly se a zmáčkly. Pistole vydala ohlušující ránu, kulka prolétla dřevěnou částí Reganova pracoviště a zasvištěla kolem Chandlera tak blízko, že ucítil na obličeji závan větru, který po sobě zanechala.
Hned jak Regan vystřelil, svalil se ze židle a schoval za dřevěnou přepážkou. Pery se bleskově otočil, zvedl svou pistoli, ale Chandlerův nervózní hlas ten vraždící impuls zastavil.
"Pryč! Rychle!" vykřikl Chandler, otočil se a utíkal nahoru alejí.
Pery, který si během několika vteřin uvědomil možné problémy se srocující se partou hlídačů u vchodu do pokladny, ho následoval.
Wash, roztřesený šokem, vyběhl z úkrytu a sklonil se nad O'Brienem. Jeho první myšlenka byla, jestli by mohl zavražděnému muži nějak pomoci. Otočil ho. Světlo od vchodových dveří mířilo přímo na O'Brienovu mrtvou tvář.
Wash, vyděšený tou hrůzou se narovnal. Už mu nikdo nemohl pomoci. Wash se rozhlédl napravo i nalevo a zaváhal.
Nohy se mu třásly. Vypadalo to, že kromě úzké cesty pomerančovníkovou alejí jiná není. Mezitím, co upřeně zíral tím směrem, přiběhl dolů s pistolí v ruce Tom Lepski. Wash se zastavil a zaváhal, neuvědomil si, že v ruce drží zbraň, pak se v panické hrůze vyřítil k Lepskimu.
Lepskiho pistole vyštěkla jenom jednou. Wash ucítil žár v hrudi, uviděl hvězdy a velký měsíc plující do tiché, prázdné temnoty.
Seržant Joe Beigler přemohl zívnutí a natáhl se pro konvici kávy, která stála na jeho stole. Voňavou tekutinu si nalil do papírového šálku a zapálil si cigaretu. V matném světle služebny se rozhlédl kolem dokola. Jediný další důstojník ve

službě tady byl detektiv třetí třídy Max Jacoby, který se hrbil u stolu nad rozečtenou knihou.
"Co to sakra čteš?" zeptal se Beigler. Sám nikdy nic nepřečetl a u druhých ho to rozčilovalo.
Jacoby, nejhorlivější důstojník u městské policie, mladý, dobře vypadající Žid, zvedl oči. "Asimil..."
Beigler na něj zamrkal. "Asi... co?"
"To je kurz francouzštiny. Snažím se naučit francouzsky, seržante," vysvětloval potichu Jacoby.
"Francouzsky?" vyhrkl Beigler ohromeně. "A to sakra proč?"
„Proč se něco učím?" zeptal se Jacoby.
Beigler se zamyslel, pak se podrbal na hlavě. "Ale francouzsky... pro boha živého!" Jeho masitá tvář se najednou rozzářila. "Ty chceš jet do Paříže, Maxi?"
"Nevím. Je to možné."
"A chceš chodit s holkama na rande... že?"
Jacoby ovládl povzdych. "Máte pravdu, seržante," zamumlal.
"Poslouchej, chlapče, já jsem byl v Paříži," prohlásil Beigler vážně. "Nemusíš se domluvit francouzsky. Když chceš holku, jenom hvízdni. Je to snadné. Nech mozek odpočinout... potřebuješ ho pro naši práci."
"Ano, pane," přikývl Jacoby a vrátil se k příhodám monsieura Duponta, který si objednával kávu a mezi číšníky dělal strašlivý poprask.
V tu chvíli se na Beiglerově stole pronikavě rozdrnčel telefon. Seržant velkou chlupatou rukou zvedl sluchátko a poslouchal hlas, který mu rozezněl ušní bubínky. Pak jen řekl: "Zůstaň tam, Tome. Pošlu za tebou Hesse," zavěsil, a hned zase sluchátko zvedl a začal vytáčet číslo. Aniž by se podíval na Jacobyho, řekl: "Zavolej šéfovi, Maxi. Loupež v kasinu. Dva muži mrtví." Jacoby sklapl knihu a hrábl po dalším telefonu. Mezitím už Beigler hovořil s operačním štábem: "Zostřete všechny hlídky. Loupež a vražda v kasinu. Kontrola všech aut. Pozor... ti muži jsou nebezpeční. Pouliční zátarasy na všech hlavních a vedlejších třídách.Neodjeli před víc jak třemi minutami. Okamžitá akce. Zalarmujte Hesse." Počkal na potvrzení úkolu, a pak zavěsil. Otočil se na židli a podíval na Jacobyho, který právě pokládal sluchátko.
"Šéf přijde," informoval ho Jacoby.
"V pořádku, Maxi. Zůstaň tady. Já pojedu do kasina." Beigler znovu zvedl sluchátko. "Hess je ve službě?" zeptal se, když se ozval operační důstojník.
"Jo. Je přes ulici. Dává si pivo."
Beigler zavěsil, zkontroloval, jestli má v pořádku pistoli, pak si ji nacpal do bundy a vyběhl ze služebny. Schody bral po třech.

IV

Dvacet minut po přepadení přijel do kasina šerif Terrell. Bylo to slušný čas, vzhledem k tomu, že spal, když mu Jacoby volal.
Mordparta, vedená Frankem Hessem už byla na místě. Doktor Lewis, policejní lékař, spolu s dalšími dvěma lékaři, kteří byli v kasinu a kteří mu přišli pomoci, se starali o čtyři bezvládné dívky a oba strážce. Těla Mikea O'Briena a Washingtona Smithe se právě fotografovala. Seržant Beigler se pokoušel promluvit se Sidem Reganem. Starý muž byl stále v šoku, ale to ho od jeho upovídanosti neodradilo. To, co povídal, bylo tak zmatené, až měl Beigler problémy kontrolovat svůj vztek.
Přijelo pět aut nacpaných strážníky, a policisté teď drželi zpátky nekonečný dav lidí, kteří se chtěli podívat na těla.
Harry Lewis, pobledlý, ale klidný, přivítal Terrella, vystupujícího z auta.
"Zmizeli s téměř celou naší hotovostí," oznámil Lewis. "Je to pohroma, Franku. Musíme zítra zavřít kasino."
"Možná mají tvé peníze, Harry," poznamenal Terrell tiše, "ale ještě neunikli. Dovol, abych zjistil, co se stalo."
Přešel k Lepskimu, který na něj už čekal. "Co se stalo, Tome?"
Lepski mu v krátkosti objasnil situaci. Uslyšel výstřel, utíkal do pokladny, zahlédl toho negra, který vypadal, že se bude bránit, tak ho Lepski zastřelil.
Zatímco Terrell poslouchal Lepskiho zprávu, Beigler zaregistroval jeho přítomnost. Otočil se k Reganovi: "V pořádku, teď si odpočiňte. Budu hned zpátky. Zůstaňte, kde jste," dodal a pospíchal za Terrellem.
"No, Joe?"
"Ten děda je viděl všechny, ale je v šoku," řekl Beigler. "Musíme s ním mít trpělivost, šerife. Až se dá dohromady, mohl by nám ty muže popsat. Vypadá to, že byli tři plus řidič náklaďáku, který, jak se zdá, ztratil nervy nebo se rozhodl nechat své kumpány na holičkách. Ten náklaďák nemůže dojet daleko. Nemá šanci dostat se přes pouliční zátarasy."
Terrell přikývl. "Pokračujte v práci, Joe. Musíme získat popisy těch mužů, jak nejrychleji to bude možné, a pak je pošleme do éteru. Hlídejte toho dědu... mohl by být naše záchrana."
"Ano, šerife."
Když Beigler odešel zpět k Reganovi, Terrel zamířil chodbou dolů do pokladny. Doktor Lewis zde ošetřoval bezvládná těla čtyř dívek, ležících na podlaze. Druzí dva doktoři se starali o Hanka Jeffersona. Bic Lawdry se už pomalu začínal probírat k životu.
"Tak co, doktore?" zeptal se Terrel a zastavil se ve dveřích.
"Dívky budou v pořádku," řekl Lewis. "Byl to nějaký druh paralytického plynu. Bombička se válí tamhle na podlaze. Nedotýkal jsem se toho. Tenhle chlápek..." ukázal na Hanka, „ je na tom dost bídně. Musel dostat pořádnou dávku. Ten druhý strážce bude v pořádku."
Terrell očima propátral místnost. Vyndal z kapsy igelitový sáček, opatrně do něj vložil prázdnou plynovou bombičku a uzavřel ho. Do pokladny vešel Hany Lewis.

"Vrátný mi řekl, že v kontrolní místnosti byl bez souhlasu elektrikář. Taky povídal, že ten muž ohlásil poruchu... ale žádná tam nebyla. Musel patřit k těm gangsterům."
"Zeptám se ho," přikývl Terrell., Jak to, že vám to neoznámil?"
"Zdá se, že se můj personál má až příliš dobře," podotkl Lewis s hořkostí v hlase. "Tohle ho bude stát práci."
Mezitím Beigler znovu naléhal na Sida Regana. "Vynecháme základní informace," vyhrkl netrpělivě. "To, co chci vědět..." zarazil se, když spatřil přicházejícího Lewise a Terrella. "Já se z toho dědka zblázním," špitl směrem k Terrellovi.„Nemohu ho donutit, aby mluvil k věci."
"Nechtě to na mě," řekl Lewis tiše. Dveřmi skleněné kukaně se protáhl k sedícímu Reganovi, který měl prázdné oči, ale stále cosi blábolil. "Side!" Ten pevný hlas přinutil Regana zvednout hlavu. "Odvedl jsi dobrou práci," začal Lewis a poplácal starce po rameni. "Díky... a teď pomůžeš policii s pátráním po těch mužích. Potřebují jejich popis. Vím, že máš fotografickou paměť, Side... tak jako si ty pamatuješ podrobnosti, to neumí nikdo. Tak se na chvilku zamysli. Byli tam tři... je to pravda?"
Prázdnota z Reganových očí pomalu vyprchávala. Přikývl. "Máte pravdu, pane Lewisi. Vzpomínám si na ně." A pak začal znovu mluvit smysluplně, a tak rychle, že si Beigler sotva stačil zapisovat poznámky. "Bylo to rychlé, mohutný chlap se sněhově bílými vlasy... na levé ruce měl tetování... ne, zmýlil jsem se... bylo to na pravé... dívka s roztaženýma nohama. Už jsem to předtím viděl... sevřete ruku v pěst a nohy má zase u sebe. Celou dobu se usmíval... modré oči... pak tam byl..."
"Pokračujte, Side. Hned se vrátím," skočil mu Lewis do řeči, pohodil hlavou k Terrellovi a zamířil do stále horké noci.
V bezpečné vzdálenosti od kasina Maisky snížil rychlost a udržoval ji na čtyřiceti mílích za hodinu. Znal všechny vedlejší cesty, které vedly případně k moři - bludiště úzkých zkratek, které studoval celé měsíce. Po široké dálnici, která vedla do Miami, ujel sto yardů, pak zahnul dolů na úzkou cestu. Stranou od silnice zatáhl za malou páku na přístrojové desce a oba nápisy I.B.M. spadly z nákladáku a rozbily se na cestě. Lehce přidal rychlost a pokračoval dál, po několika minutách zpomalil, zahnul doleva a sjel na úzkou opuštěnou cestu.
Jeho plán vycházel přesně tak, jak předpokládal. Byl si jistý, že se v kasinu objeví problémy. Věděl, že O'Brien by mohl být tou zapalující jiskrou k potížím, protože tohohle hlídače sledoval noc co noc, a věděl na minutu přesně, kdy kontroluje pokladnu. Byl to jediný důvod, proč na tuhle práci najal i Jacka Peryho. Jak očekával, Pery problémům zabránil. To mu dalo šanci zmizet a nechat ostatní svému osudu. Bylo to jako pohled do křišťálové koule... předpovězené události... skutečné události.
Když si pomyslel, co by se mohlo stát, kdyby jeho plány nevyšly, začalo mu o poznání rychleji bít srdce. Ale to se nestalo a on teď vlastní dva milióny dolarů, aniž by se musel s někým dělit.
Sjel s nákladákem na pevný písek dlouhého pobřeží, kde měl zaparkovaného buicka. Podstatná je rychlost, připomínal si. Uvědomil si, že příliš rychle dýchá a že se potí. Teď onemocnět, to by nebylo dobré.
Chandler tenhle úkryt znal. Přijel s Maiskym to ráno, kdy tady Maisky nechal auto, aby ho pak mohl odvézt zase zpátky. Byla to ovšem slabá šance, že Chandler uteče a najde nějaký způsob, jak se sem dostat. I kdyby se mu podařilo to první, nejspíš sem vůbec netrefí.
Maisky s nákladákem zacouval těsně k zadnímu nárazníku auta. Vyskočil z nákladáku, utíkal k zadním dvojitým dveřím a rychle je otevřel. Světlo z měsíce mu stačilo, aby viděl na krabici s penězi. Naklonil se dovnitř a pokusil se krabici přitáhnout k sobě. Krabice se ani nepohnula, jako by byla přilepená k podlaze. Ta neočekávaná tíha Maiskyho znervózněla. Nečekal, že by krabice mohla být tak těžká. Znovu napnul všechny síly. Krabice se posunula o pár centimetrů a opět znehybněla.
Maisky si udělal přestávku. Po tváři mu stékal pot a celý se třásl. Bylo horko, až dusno. V dálce spatřil pár lidí odpočívajících na klidné pláži.
Někteří se koupali v moři, jiní si při měsíčním světle pinkali s míčem. Hrudí mu projel neočekávaný, alarmující záchvat bolesti. S pocitem strachu si uvědomil, že krabice je na něj příliš těžká, aby ji dokázal přeložit do kufru svého auta.
Maisky byl muž, který nikdy nezpanikařil, ale v tuto chvíli musel vynaložit nadměrné úsilí, aby se ovládl. Byl donucen přijmout hořkou pravdu, že jeho věk ani zdraví tenhle kartón peněz nezvládnou. Narůstajícímu tlaku paniky přispěla i možnost, že se neočekávaně objeví Chandler nebo ještě hůře, Pery.
Vyšplhal se do nákladáku a odklopil víko krabice. Nebylo divu, že je tak těžká! Dlouhou chvíli seděl v podřepu a civěl na balíčky pětisetdolarových bankovek. Pak začal horečnatě přehazovat peníze do otevřeného kufru svého auta. Měl pocit, že se v tom uzavřeném nákladáku zadusí. Smích a volání lidí, procházejících se po pláži bylo od něj daleko už ne víc než osm set metrů.
Pokaždé, když přehodil jeden balíček, se zastavil a prohlížel opuštěnou pláž na levé straně... tady se mohli objevit Chandler nebo Pery.
Konečně s úsilím, které ho vyčerpalo, vyprázdnil půl krabice, pak seskočil z nákladáku, vytáhl krabici, která pro něj byla stále ještě dost těžká a přenesl ji do kufru buicku. Balíčky, které přeházel, vrátil zpět do krabice a zaklapl víko kufru.
Jeden balíček vypadl do písku. Papírová páska se přetrhla a neočekávaný vítr najednou zavál několik bankovek směrem k moři. Maiskyho chamtivost byla taková, že začal peníze pronásledovat, ale pak si uvědomil nebezpečí dalšího setrvání na pláži, vrátil se k autu, nastoupil a nastartoval. Zmáčkl plynový pedál. Motor zakašlal, ale odmítl naskočit.
Maisky seděl nehybně, rukama svíral volant. Po těle mu stékal pot. Znovu opatrně zkusil startovat. Motor zabral, zakvílel a ztichl. Po několika vteřinách Maisky sprostě zaklel. Musí snad být úplně mimo, když se snaží ujet s penězi autem, koupeným z druhé ruky! Vzpomněl si na drobnou příhodu, které nepřikládal žádnou důležitost. Když se totiž jednou snažil nastartovat tohle auto a nešlo mu to... musel zavolat automechanika, který mu auto opravil. Ale tady není žádný telefon, žádná autoopravna a on má s tím zpropadeným autem zase problémy. Znovu se pokusil nastartovat, a znovu motor odmítl poslušnost.

Otočil zpět klíčkem v zapalování, otevřel přihrádku v palubní desce a vyndal z ní automatickou pětadvacítku. Zastrčil pistoli do kapsy, vystoupil a otevřel kryt motoru. Upřeně se zadíval do tmavého vnitřku. Srdce mu znepokojivě bušilo o žebra a dýchání přicházelo v krátkých slabých záchvěvech. Láteřic se přesunul k jedné z postranních kapes auta, vyndal odtamtud baterku a vrátil se zpět k motoru. Sledoval hromadu drátů, které mu vůbec nic neříkaly. Škubnul jedním nebo dvěma kabely v naději, že se některý z nich umoudří, ale jediné, co se mu podařilo, bylo spálit si ruku a udělat na manžetě košile černou šmouhu.
"Máte potíže?" Zvuk mužova hlasu, který se za ním ozval, projel Maiskyho ochablým tělem jako blesk. V první chvíli měl pocit jako při srdečním záchvatu. Opřel se o blatník auta, studený a šokovaný strachy. Hlas pokračoval dál: "Měl byste to namazat. Je to horké."
Maisky se velmi pomalu otočil. Mladý muž... ne víc než osmnáct nebo devatenáct let, oblečený jenom v plavkách, byl vysoký, hodně opálený. V měsíčním světle vypadal téměř jako černoch.
"Zdá se mi, že jsem vás vyděsil," konstatoval mladík. "Omlouvám se. Viděl jsem, jak se snažíte nastartovat... já autům rozumím."
Maisky si byl vědom toho, že měsíční světlo svítí přímo na něj. Tenhle mladý muž, s mladýma očima a mladou pamětí bude schopen předat policii jeho až příliš podrobný popis. Tohle bylo něco, s čím Maisky nemohl počítat.
"Jste... jste... velmi... laskav," řekl pomalu, snažil se ovládnout dýchání a také se zoufale snažil neupoutat na sebe a na svůj strach mužovu pozornost. "Nejspíš jste viděl, co se stalo." Nabídl mu baterku. Když se jejich ruce setkaly, ucítil teplou pevnou pokožku. Mladík si vzal baterku.
Maisky ustoupil stranou. Znovu se rozhlédl po pobřeží. Uvědomoval si míjející minuty, uvědomoval si, že se každou chvilku může objevit Chandler, Pery nebo policie. Také si uvědomoval tři pětistovkové bankovky ležící v písku, těsně vedle nohy toho mladého muže. Opatrně sáhl do kapsy u bundy. Vyndal pistoli, pětadvacítku a natáhl ji. Pak ji schoval za zády.
"Ty kontakty jsou pořádně špinavé," ukázal muž pod kapotu. "Máte nějaký hadr?"
Maisky mu levou rukou podal kapesník. "Použijte tohle... nevadí, že se to ušpiní." Překvapilo ho, jak roztřeseně jeho hlas zní.
Mladík cosi pár minut kutil pod kapotou. Konečně se zvedl a pronesl: "Zkuste to nastartovat."
"Možná byste měl vy," zamumlal Maisky a vzdálil se od auta.
Mladík vklouzl za volant, otočil klíčkem v zapalování a zmáčkl plynový pedál.
Motor okamžitě naskočil a Maisky si zhluboka vydechl. Vzpomněl si na Lanu Evansovou a dlouhou chvíli váhal. Musel ji zavraždit. Další smrt nemá význam.
"Je to v pořádku," pokývl mladík a vystoupil z auta. Podíval se pod nohy a na písku uviděl tři pětisetdolarové bankovky. "Hej! Ty jsou vaše?"
Jak se pro ně sehnul, Maisky udělal rychlý krok zpět, zamířil pistoli na mladíkovu skloněnou hlavu a zmáčkl spoušť.
Když zaslechl vzdálený výstřel z pistole, zaklapl Mish Collins víko své opravářské brašny. Narovnal se. V hlavě mu zablikalo červené poplašné světlo. To znamená problém! V několika minutách by tohle místo mohlo být plné policistů a hlídačů z ochranky. Zničil světlo v kontrolní místnosti, a pak rychle pospíchal úzkou alejí pryč. Brašnu s nářadím tam nechal. Když zaslechl další výstřel, polekal se a rukou nahmatal rukojeť své osmatřicítky.
Na konci ale je se zastavil. Přes cestu stálo jeho zaparkované auto. Vrátný z kasina nervózně sledoval jakýsi pohyb na své pravé straně. Hrstka lidí, kteří si užívali horkého nočního vzduchu stála bez hnutí a také se dívala stejným směrem. Pak Mish zahlédl dva členy ochranky kasina, jak s pistolemi v rukou běží dolů po schodech a utíkají doprava.
Mish se vzdal myšlenky, že použije auto. Dal se vlevo, ne příliš rychle šel cestou pod obloukovými lampami, které osvětlovaly přední část kasina. Očekával, že uslyší křik nebo výstřely z pistole.
Co se sakra stalo?, hádal a utíral si pot z tváře. Najednou, než si stačil uvědomit, co se děje, se ocitl ve stínu stromů. Povědomý hlas řekl, "Ani se nehni. To jsem já."
Ze tmy vystoupil Chandler.
"Co se stalo?" zeptal se Mish.
"Drž hubu!" vyštěkl Chandler. Jeho tvář byla bílá a oči se mu leskly. Náznak paniky v jeho hlase způsobil, že Mish znervózněl. "Musíme se dostat na pláž! Pro boha živého, neutíkej!"
"Kdo říká, že budu utíkat! Do háje! Co se stalo?"
"Zavři hubu!" opakoval Chandler a lehce přidal do kroku.
V několika momentech, kdy vzduch prořízlo kvílení policejních sirén, se oba muži dostali na promenádu. Odtamtud se řítili rovnou na pláž.
Nedaleko od nich pořádalo několik mladých lidí párty. Seskupili se kolem rožně, jehož dřevěné uhlí v jasné záři měsíce vesele plápolalo. Ve stále teplém vzduchu byla cítit vůně grilujících se steaků. Byli příliš zaměstnáni smíchem a hlasitým hovorem, než aby si všimli dvou mužů, kteří vklouzli do stínu neduživých palmových stromů.
"Co se sakra stalo?" dožadoval se Mish vysvětlení a strhával ze sebe blůzu svého pracovního oblečení. Měl pocit, že se zadusí.
"Problém... teď je to obvinění z vraždy," konstatoval Chandler a snažil se, aby jeho hlas zněl vyrovnaně. "Ten pitomec Pery zastřelil chlapa!"
Mish strávil spoustu let svého života mezi vrahy, proto se ho ta zpráva nijak nedotkla.
"A co peníze?"
Chandler se dlouze a hluboce nadechl. Jeho tělo se zachvělo strachy, když si vzpomněl, jak Pery zavraždil toho irského strážce. "Musíme... Maisky nám utekl... vzal s sebou peníze."
Mish ho upřeně pozoroval, jeho malé oči se zúžily.

"Co se s tebou děje? Co jsi dělal?"
Chandler ho chytil za ramena. "Ty neslyšíš, co říkám? Ten bastard Pery ho zavraždil..."
Na Chandlerovu tvář dopadla těžká Mishova ruka. Chandler se zhroutil na zem. Ležel bez hnutí a civěl na jasné hvězdy, které zářily na tmavé obloze. Ležel tam několik vteřin, pak se nadechl a posadil.
"Fajn, Jessi," zašeptal Mish. "Uklidni se. Tak Maisky má peníze. Dobře... říkal jsem ti, že je to chytrej chlap. Nemusíš se o něj bát. Na Perrym tolik nezáleží. Co se stalo s Washem?"
Chandler si promnul obolavělý obličej. "Nevím."
Mishův pohled ztvrdl. "Co tím myslíš... nevím?"
"Byl tam nějakej chlap... starej dědek... střílel z pistole. Málem mě trefil. Utekli jsme. Nestaral jsem se ani o Washe ani o Peryho... jsou dost velký na to, aby to udělali sami. Nevím, co jim stalo."
To se Mishovi nelíbilo, ale domníval se, že by nejspíš udělal to samé.
"Spočítali jste, kolik peněz jsme vzali?" zeptal se Mish.
"Nemohli jsme! Maisky s tím ujel!" vybuchl Chandler. "Ta malá krysa zdrhla hned, jak se objevil první problém!"
Mish na něj zíral. "O čem to mluvíš? Co jsi sakra čekal, že udělá... že tam zůstane, aby si mohli vzít ty prachy zpátky?"
Na tohle možné řešení Chandler nepomyslel. Zeptal se s větší nadějí v hlase: "Myslíš, že nezdrhnul? Měl jsem ten pocit, že nás zradil."
"Ach, pane bože! Tohle by Maisky neudělal. Znám ho. Na chvilku uvažuj... začaly problémy - věděl, že vy se o sebe postaráte, stejně tak jako on se musí postarat o peníze. Já bych udělal to samé. Vsadím se, že je teď u sebe doma a čeká, až přijdem... přece jsme se tak domluvili, ne?"
Chandler vypadal klidněji. "Jo," potřásl hlavou ve snaze sám sebe přesvědčit. "Když zmizel, opravdu jsem si myslel..." zarazil se, pak pokrčil rameny. "Raději bychom se měli k němu vrátit. Je to kus cesty."
"Kolik myslíš, že jste vzali?"
"Nevím. Tu krabici jsme nacpali plnou. Nemám představu, kolik to přesně bylo. Museli jsme dělat rychle." Chandler vyndal z kapsy dva silné balíčky bankovek. "Tady je toho spousta... všechno v pětidolarových bankovkách."
Mish se na ně podíval. "Vypadají pěkně, že?"
Chandler zaváhal, pak oddělil jeden balíček a druhý si dal zpět do kapsy.
"Radši půjdem." Neklidně se rozhlédl po pláži. Bylo tam ještě příliš mnoho lidí. "Ty zpropadené uniformy..."
"Sundáme je," řekl Mish a svlékl si khaki košili. "Uděláme si z kalhot šortky a nikomu to nebude nápadné." Našel v kapse malý nožík. Stáhl si kalhoty, v několika minutách jim uřízl nohavice a zpět si nandal šortky.
"Jo... to je nápad," přikývl Chandler, sundal si své kalhoty, použil Mishův nůž a provedl stejnou operaci. Když zahrabali košile a zbytky nohavic do písku, Mish zavelel k odchodu.
Vymotali se z přítmí stromů a zamířili k moři. Minuli skupinku lidí, shromážděných kolem rožně. Jedna z dívek, lehce podnapilá, jim zamávala. Mish jí pozdrav opětoval, ale dál pokračoval v chůzi. Oba muži šli klidně, nepospíchali. Mířili k Maiskyho bytu.
Jack Pery si svlékl kombinézu s nápisem I.B.M. a hodil ji za jakýsi kvetoucí keř. V momentě, kdy náklaďák odjel, tichými plavnými kroky zmizel za živým plotem a utíkal pryč od kasina. Jak probíhal stromy a keři, odšrouboval na své pistoli tlumič a hodil ho do postranní kapsy. Věděl, že během několika minut policie nejspíš uzavře všechny východy z kasina. Také věděl, že ten starý muž dá dříve nebo později policii jeho popis. Měl ho zabít, pomyslel si. Teď si musí najít vlastní cestu, jak se dostane do Maiskyho bytu. Jsou to dvě míle a mohlo by to být nebezpečné.
Dostal se na promenádu. Uvědomoval si, jak nápadně tady ve své khaki košili a kalhotách působí. Právě k němu přicházela skupina mladých lidí, oblečených pouze v plavkách. Když si ho se zájmem prohlíželi, rychle odvrátil hlavu. Pak si sundal košili a mrštil jí kamsi za stromy. Objevil se problém, kam s pistolí. Nebylo snadněji schovat. Držel ji v ruce, těsně při boku. Po přibližně pěti minutách sešel z promenády a pustil se na písečnou pláž. Tady bylo ticho a méně rušno. Najednou se zarazil. Asi sto yardů před sebou zahlédl malý sportovní vůz, zaparkovaný pod palmovým stromem. U něj stála dívka a přes bikiny si oblékala košili.
Peryho zlé oči prudce zatékaly napravo, pak nalevo. Dívka byla sama. Přidal do kroku.
K autu přišel právě ve chvíli, kdy si dívka sedla za volant a s bouchnutím zavřela dveře. Zvedla hlavu a vyděsila se, když se na její straně objevil Pery.
"Ahoj, Toots," zahlaholil perlivým smíchem. "Ty a já si uděláme malou projížďku." Chladnou hlaveň zbraně přitiskl na její tvář.
Moc z dívky neviděl, kromě jejích dlouhých, tmavých a vlhkých vlasů. Měsíční světlo ozařovalo její ňadra, zakrytá bílou košilí, a on myslel na to, jaká je to dokonalá žena. Pery měl rád ženy. Dokonce i teď, ve dvaašedesáti, v něm pulsovala jakási touha.
Dívka se zachvěla. Pery přitiskl zbraň těsněji k její tváři. "Žádnej povyk, kotě," upozornil ji. "Zkus ceknout a s touhle pěknou tvářičkou se můžeš rozloučit." Otevřel dveře auta a posadil se na místo spolujezdce. Počkal několik vteřin, než se dívka vzpamatuje z šoku a pak sklonil pistoli.
"Jedem... řeknu ti, kam."
Třesoucíma se rukama nastartovala, a pak zařadila rychlost. Vyjela s autem z pláže vzhůru na cestu, která se vzdalovala od promenády.
Věděla, že je ve smrtelném nebezpečí. Tenhle silný chlap, tak klidně sedící vedle ní, ji doslova naplňoval hrůzou. Připadal jí jako z děsivého hororu. Řídila automaticky, neschopná mluvit, srdce jí bušilo, strach se v ní převaloval jako tíživý kmen.
"Co dělá tak pěkná dívka jako ty sama na pláži?" zeptal se Pery.
Neřekla na to nic. V šerém svědě zahlédla záblesk ocelové hlavně pistole, mířící na její tělo. Zachvěla se.

"Nemusíš být tak vyděšená," prohodil k ní Pery. Jeho neustálé pochichtávání znásobovalo její strach. Byl to ten nejstrašnější zvuk, jaký kdy slyšela. "Jak se jmenuješ, dítě?"
Stále nedokázala promluvit. Měla pocit, že místo jazyka má v ústech kus suché kůže.
Pery položil svou teplou, upocenou ruku na její nahé koleno. Jeho dotek ji vyděsil. Auto se stočilo na odstavný pruh, a pak vrátilo zpět na silnici.
Klející Pery položil svou nohu na její a sešlápl brzdu. Auto se s kvílením stočilo, zastavilo a motor zhasnul. Stáli na úzké cestě, obklopené stromy. Nebyly tam žádné domy. Byla to zřídkakdy používaná cesta a nejspíš vedla k moři. Nebyl tam žádný zvuk, žádný pohyb.
Pery vypnul světla. Vzal dívku za šíji jejího krku a jemně ji k sobě přitáhl. "Co je s tebou, dítě... bojíš se mě?" zeptal se a zahihňal.
Dívčina ústa se zformovala do jakéhosi O. Její sluncem opálená tvář s jemnými rysy byla stažená hrůzou. Najednou, jako kdyby se ten kámen v jejím nitru začal uvolňovat, začala křičet. Peryho masité prsty jí zacpaly ústa, a zarazily tak hlasité ječeni. Potom s ním začala zoufale zápasit. Bila ho svými drobnými pěstmi do obličeje a prsou, a kopala ho nohama.
Nadávající Pery upustil pistoli na podlahu, aby mohl použít druhou ruku a rychleji ji zkrotit. Proti jeho síle neměla žádnou šanci. Jeho prsty ji sevřely kolem krku, levou rukou jí přidržoval obě zápěstí. Dusil ji, dokud se mu nepoddala. Pak, nažhavený jejím štíhlým, napůl nahým tělem, se nad ní naklonil, otevřel dveře a vystrčil ji z auta na silnici. Napůl při vědomí se plazila na písčité pobřeží. Pery vyskočil z auta, přeběhl k ní a klekl si na ni. Sotva si uvědomovala, že z ní strhl košili a plavky. Začala cítit ostré kamínky, zabodávající se jí do zad, ale to nebylo nic proti bolesti, když vniknul do jejího těla, brutálně a se zvířecí chtivostí.
Konečně ukojil svou touhu, odvalil se z ní, zvedl se a strčil do ní nohou.
"Tak pojď, dítě," řekl netrpělivě. "Tohle bylo na památku. Pojď... vstávej." Když se stále nezvedala, sklonil se, popadl ji za vlasy a vytáhl nahoru. Zhroutila se mu k nohám. S vypětím všech sil ji odtáhl nahou do auta. Jeho ruce horečně přejížděly po chvějícím se těle.
"Pojď, pojď... musím se odsud dostat pryč," vztekal se a obešel auto k sedadlu spolujezdce. Její noha se dotkla pistole. Stále byla jen napůl při vědomí. Cítila, že krvácí. Sice plně nechápala, co dělá, ale sehnula se ve chvíli, kdy Peryho těžké tělo dopadlo na sedadlo vedle ní, pro pistoli. Zamířila na něj a se vzlykáním zmáčkla spoušť.
Pery zahlédl záblesk, uslyšel výstřel, a pak ucítil, jak se mu ve vnitřnostech rozlila žhavá bolest. Seděl bez hnutí, ohromený, neschopný pohybu, s otevřenými ústy. Po jeho tučné tváři mu stékal studený pot.
Sledoval dívku, jak se vykulila z auta, postavila se na nohy a pak nejistými kroky utíkala nahá pryč. V nose ucítil palčivý závan prachu z explodujícího náboje, a pak krev, prosakující mu do kalhot. Nějak se mu podařilo přemístit své zraněné tělo na sedadlo řidiče. Nastartoval, zmáčkl pedál spojky a zařadil rychlost. Zamířil s autem do opuštěné tmy. Bylo mu jasné, že se k Maiskyho bytu musí dostat dřív, než vykrvácí.
Maisky vypnul motor a dotlačil buicka do úkrytu. Měl velké potíže s dýcháním a byl vážně znepokojený. Tupá bolest v hrudi už byla intenzivní. Cítil se na pokraji kolapsu. Musel zešílet, říkal si, když se snažil přemístit tu krabici. Nejspíš přecenil své srdce. Vypnul světla.
Tak, a teď by si měl odpočinout. Tady je v bezpečí. Byl si tím jistý. Policii by nikdy nenapadlo ho v téhle mokřině hledat. Myslel na to, jak se přemístí pod přístřešek, který si vyrobil, a lehne si na postel z přikrývek. Přibližně za hodinu by mu mohlo být lépe. Ale když otevřel dveře auta a chtěl vystoupit, projela mu hrudí šokující bolest a odhodila ho zpět do sedadla, rukama si svíral hruď. Během té strašlivé chvíle myslel, že umírá. Napůl ležel a napůl seděl, čekal, zatímco bolest pomalu ustupovala - připadal si jako divoké zvíře, které je lapeno do pasti.
Uvědomil si, že přestál srdeční záchvat, a vztekle zavrčel. Po všech těch plánech, všech problémech, nebezpečí a riskování, které přestál, a když konečně vlastní dva milióny dolarů, se mu musí stát zrovna tohle! Víc než hodinu zůstal bez hnutí, snažil se opatrně dýchat. Ze strachu, aby ho bolest znovu nepřepadla, se bál jakkoli pohnout. Myslel na všechny ty peníze, zamčené v kufru auta. Nebyla žádná naděje, jak je dostat do úkrytu. Budou muset zůstat v kufru a on bude muset doufat, že úkryt je dostatečně dobrý na to, aby schoval před nevítaným kolemjdoucím i auto. Ale teď je pro něj podstatné se nějak dostat do úkrytu, kde má léky, které mu pomohou.
Jak tam ležel a čekal až se mu vrátí síly, vzpomněl si na mladého muže, kterého zastřelil. Jak dlouho bude trvat, než objeví jeho tělo? Slyšel někdo výstřel? Na pláži byla spousta vyhrávajících přenosných rádií. Jejich rámus mohl přehlušit zvuk výstřelu. Policie tu vraždu bude jistě spojovat s loupeží. Řekne jim to náklaďák, který tam zůstal. Hádal, jestli se ostatním podařilo uprchnout. Šanci měli, ale jestli někoho z nich dostanou, bude mluvit? Dají policii jeho popis?
Ačkoli se cítil velmi sláb, měl pocit, že je mu trochu lépe. Opatrně, přidržujíc se okraje auta, vystoupil. Čekal, s hrůzou myslel na kroky, které má ještě před sebou. Ale kdyby mu to mělo trvat zbytek noci, musí se dostat do úkrytu.
Než se pustil na cestu, podíval se na kufr auta. Znovu pomyslel na všechny ty peníze. V tuhle chvíli není nic, co by mohl udělat... vůbec nic. Možná, až se vyspí a odpočine si, by mohl zkusit přenést peníze do úkrytu.
Velmi pomalou chůzí, s rukou přitisknutou na hrudi, se Maisky opatrně vydal dále.
Mish a Chandler se k Maiskyho bytu dostali kolem čtvrté ráno. Byt byl umístěný v menším řadovém domě, stojícím asi padesát yardů od moře. Když se oba muži přiblížili k té malé zchátralé budově, chytil Chandler Mishe za rameno a zastavil ho. "Tam... to auto... koukej... doleva."
V přítmí Mish rozeznával malé sportovní auto, zaparkované na levé straně silnice. Přimhouřil oči, zamračil se a z kapsy vyndal pistoli.
"To není Maiskyho auto... je to sporťák."
"Čí je to?"

"Půjdem tam a podíváme se," zašeptal Mish a opatrně postupoval kupředu.
"Nemyslíš... poldy?" držel se Chandler pozadu.
"Ne ve sportovním autě... to je T.R.4," podotkl Mish netrpělivě.
Oba muži, držící se ve stínu, došli k autu. Když byli tak dvacet yardů od něj, zastavili se a dívali do oken bytu, který tonul ve tmě.
"Možná měl potíže s buickem," ozval se Chandler. "Špatně startuje. Možná, že sehnal tohle, protože nemohl buicka rozjet."
, Jo... je to možné," prohodil Mish uvolněně. "Říkal jsem ti, že je to skutečně chytrej chlap. Jo... tak to určitě je." Rychle došel k autu a zastavil se.
Světlo z oblohy ozařovalo vnitřek auta jen slabě, přesto si Mish všiml tmavých skvrn na světlých potazích sedadel a upozornil na ně Chandlera.
"Co je to?"
Mish se jedné ze skvrn lehce dotkl prstem, ucítil vlhkou lepkavost, pak si ruku přidržel proti měsíční záři a vyděsil se.
"Pro kristapána! To je krev!"
"Možná byl zraněný," ozval se nervózní Chandler.
Utíkali k domu, vešli dovnitř a po schodech zamířili do bytu. Potichu otevřeli dveře.
"Maisky?" zavolal Mish přiškrceným hlasem., Jsi tady?"
"Ne... to jsem já... " ozval se z obývacího pokoje Pery. Tentokrát se v jeho hlasu neozval žádný náznak smíchu, naopak zněl velmi vzdáleně. "Pojďte sem, rychle!"
Mish zamířil k němu, prošel dveřmi a chvíli zíral do šera, pak nahmatal vypínač a rozsvítil.
Pery seděl v křesle. Na břiše si přidržoval krví prosáklý polštář. Na podlaze byla krev, pravou nohavici měl černou od krve. Jeho vodnaté oči už nedokázaly zaostřit.
"Krvácím jako podříznuté sele," konstatoval naoko lhostejně. "Udělejte s tím něco."
Zatímco Chandler na něj oněměle zíral, Mish rychle přešel do koupelny a zamířil ke skříňce nad umývadlem. Jeho malé oči se ještě více zúžily, když uviděl, že je skříňka prázdná. Vzpomněl si na předchozí den, kdy si rozřízl ruku, když otvíral plechovku piva. Maisky ho vzal do koupelny, kde mu ránu ošetřil přípravky z dobře vybavené příruční lékárny. Mish utíkal do Maiskyho ložnice, otevřel jeden ze šuplíků ve skříni a zjistil, že je také prázdný. Zaklel, stáhl z postele přikrývku, roztrhl ji a vrátil se zpět do obývacího pokoje.
Mish se ve své minulosti už setkal s mnoha zraněními. Teď vyjel na Chandlera, aby mu rychle obstaral horkou vodu.
O dvacet minut později ležel Pery na pohovce. Jeho masitá tvář byla bílá, ale jeho zranění bylo zručně ošetřené. Konečně se krvácení na chvíli zastavilo.
Zatímco se Mish staral o Peryho, Chandler procházel bytem. "Ten bastard nás zradil!" zahulákal, brunátný vzteky. "Říkal jsem ti to! Zdrhnul!"
Pery otevřel oči. "Ukliďte to auto. Nějak se ho zbavte. Jestli ho poldové objeví..." snažil se nadzdvihnout, ale přepadla ho slabost a zavřel oči.
Mish a Chandler se podívali jeden na druhého.
"Jo... ty to zvládneš, Jessi," prohlásil Mish. "Jestli někdo ty skvrny objeví, začnou se tady policajti rojit jako vosy."
"Zradil nás!" opakoval Chandler.
"V tuhle chvíli je důležitá jediná věc... zbavit se toho auta!"
Chandler zaváhal, ale pak odešel ven. Mish ho oknem sledoval, jak jde k autu, a pak odjíždí kamsi pryč.
Rozhlédl se po pokoji, na stole uviděl napůl vypitou láhev whisky, tak udělal drink.
"Tady..." upozornil Peryho a naklonil se nad něj. Pery skleničku hltavě vypil.
"Ta mrňavá děvka... postřelila mě," mumlal Pery. Zachechtal se. "Tak pěkně tam ležela... ona..." nedořekl a upadl do bezvědomí.
Mish mu otřel zpocenou tvář. Na jedné z poliček leželo malé rádio, zapnul ho. Pak odešel do kuchyně, natočil si kbelík horké vody, vzal hadr, vrátil se do obývacího pokoje a vyčistil skvrny na podlaze. Také umyl křeslo, ačkoli se mu to nepodařilo tak dokonale, jak by chtěl.
Swingovou muziku, linoucí se z rádia, najednou přerušil hlas moderátora: "Přerušujeme tento program taneční hudby, abychom vás seznámili s novými zprávami z policejní stanice v Paradise City. Velká loupež v kasinu. Policie ve svém pátrání vychází z následujícího popisu tří mužů, spojovaných s loupeží... " Následoval docela přesný popis Mishe, Chandlera a Peryho. "Tito muži jsou nebezpeční. Pokud by je někdo zahlédl, nechť prosím zatelefonuje na policejní ředitelství v Paradise City, číslo 7777."
Mish se nervózně usmál. No, a začíná pěkné horko. Ten dědek ve skleněné kukani nebyl takový trouba, jak vypadal.
Vypnul rádio. Nalil si panáka whisky, vypil ho, a pak se vrátil do kuchyně. Lednice byla prázdná a stejně tak skříňky.
Mish si promnul krk. Měl hlad. Znepokojený se vrátil zpět, postál nad Perrym a vrtěl hlavou.
Pery měl díru v žaludku. Střela pronikla vrstvou sádla a prořízla střevo. Mishovi bylo jasné, že tenhle zraněný člověk nutně potřebuje nemocniční péči, ale byla zde důležitější otázka.
Co myslel tím, že ho postřelila nějaká dívka?, hádal Mish. Nalil si další drink, zapálil cigaretu, pak zaklel, protože mu v krabičce zbyly už jenom dvě. Posadil se a důkladně se nad celou záležitostí zahloubal. O dvacet minut později se vrátil Chandler.
"V pořádku?" zeptal se Mish.
"Zlikvidoval jsem ho." Chandler byl celý nesvůj. "Odstavil jsem ho na pláži za písečnou dunou. Poslouchej, Mishi, po cestě zpátky jsem přemýšlel. Raději bychom se odsud měli vypařit... vrátit se zpátky do hotelu a zmizet. Koneckonců máme přece nějaké peníze."

Mish se zašklebil. "Nemáme šanci, chlapče. Před půl hodinou rádio odvysílalo naše popisy. Nedoufej, že se vrátíš zpět do hotelu nebo že se dostaneš z města. Musíme zůstat tady a nějak to přečkat."
Chandler ho pozorně sledoval, tvář měl staženou bezmocným vztekem. "Myslíš, že se vrátí?"
Mish zavrtěl hlavou. "Ne... myslím, že z nás udělal kořeny. Nafackuj mi... opravdu jsem se domníval, že mu mohu věřit. A on zdrhnul a vzal s sebou všechny prachy."
"Jestli na něj ještě někdy narazím, zabiju ho!" dušoval se Chandler.
Mish pokrčil rameny. "To je jedna věc, chlapče, ale alespoň jsme celí." Podíval se na Peryho. "A ne jako on."
Chandler se na zraněného muže chladně podíval. "Co na tom záleží?" Rozepnul si límeček u košile., Jestli nedostanu hrnek kafe, ztratím nervy."
"Tak prosím. Máš možnost. Není tady ani kafe... ani jídlo... Nic, kromě téhle whisky. Máš nějaké cigarety?"
"Vzal jsem si poslední." Chandler na Mishe rozpačitě civěl. "Nemůžeme tady být bez jídla."
"Ukážeme se na ulici a jsme ztracený. Musíme zůstat v úkrytu." Mish se na moment zamyslel, pak se zeptal: "Máš tady nějaké přátele?"
"Jaké máš na mysu'?"
"Někoho, kdo by nám přinesl zásoby, a zbytečně by se neptal."
Chandler si vzpomněl na Lolitu. Byla by ochotná to udělat? Musela slyšet jeho popis v rádiu, a když ji zkontaktuje, mohla by ho udat na policii. Rozhodl se, že to s ní zkusí. S policajtama měla vždycky maléry... nic zlého, ale poldové ji vláčeli pořád sem tam, zakazovali jí vstup do lepších restaurací...
"Možná bych věděl," pokývl., Je tady jedna holka... možná by to mohla udělat. Ten telefon funguje?"
"Nevím. Měl by."
Chandler přešel k telefonu, zvedl sluchátko a poslouchal jednotvárný tón. Několik vteřin se soustředil a snažil si vzpomenout na telefonní číslo, které mu dala. Bylo to Paradise City 9911 nebo 1199? Rozhodl se pro to druhé. Na telefonní čísla svých přítelkyň měl obdivuhodnou paměť. Vytočil číslo a čekal. Po delší chvíli se ozvala ospalá Lolita: "Ano?"
Chandler pokývl směrem k Mishovi, a pak svým nejpřesvědčivějším způsobem, šarmem vyzařujícím z jeho hlubokého barytonového hlasu, začal hovořit.

V

V poledne měl policejní šerif Terrell téměř kompletní obrázek loupeže v kasinu.
Písemné zprávy, telefonáty, telexy mezi velitelstvím a F.B.I. rychle složily dohromady hádanku, jak byla loupež provedena a zároveň i popis mužů. Na pracovní brašně, která zůstala v kontrolní místnosti kasina, se našlo několik otisků prstů. Z Washingtonu přišla fotografie Mishe Collinse a jeho záznam. Další otisky prstů se našly na skleněné kukani, stojící u vchodu do pokladny. Byly určeny Jacku Perymu, známému jako nebezpečný mafiánský vrah. Od Sida Regana sice dostali popis Jesse Chandlera, ale přesto se jim nepodařilo zjistit jeho totožnost.
Terrel odstrčil štos papírů a natáhl se pro konvici kávy., Je čas, Joe," řekl a nalil do dvou šálku temnou vonící tekutinu. Beigler se pro jeden z nich vděčně natáhl a zapálil si další cigaretu. Od loupeže pracoval nepřetržitě a cítil se vyčerpaně.
"Takže, budeme postupovat společně," řekl Terrel poté, co se zamyšleně napil kávy. "Známe čtyři muže... jeden je mrtvý, ale byl tam ještě pátý. Je to legrační, Joe, ale nikdo si nevzpomíná, jak vypadal. Máme slušný popis těch čtyř, ale ne toho pátého muže. Sázím lupen, že to je ten chlap, který plánoval loupež. Víme, že řídil náklaďák, ale nikdo si ho za volantem nevšiml. Když začaly problémy, ujel. To, nad čím si lámu hlavu, je, jestli zradil ostatní nebo jestli měli naplánováno, že pokud se objeví potíže, ostatní muži se postarají o sebe a on o peníze. Lewis mi řekl, že se ztratilo dva a půl miliónu dolarů. Možná, že to zlákalo toho pátého, aby hodil ostatní přes palubu.
Beigler přikývl.
Terrell dopil kávu a zaváhal, jestli si má dolít další šálek. Rozhodl se, že ne, a vzal do ruky další zprávu. "Jestli ty ostatní zradil, a my někoho z nich chytíme, budou mluvit. Po muži číslo pět budu velmi naléhavě pátrat."
"Ještě jsme nedostali ani jednoho z nich..."
Ozval se telefon a Beigler se zašklebil: "Už jsme zase tady." Odklonil sluchátko a se strnulou tváří několik minut poslouchal. Pak řekl: "Dobrá, pane Marcusi... jistě, rozumím. Hned tam budu. Jo... vím, kde jste." Načmáral do bloku jakési klikyháky a pak opakoval: "Budu tam hned," a zavěsil.
Podíval se na Terrella, který ho celou dobu sledoval. "To byl Sam Marcus. Patří mu ta velká samoobsluha... "
"Já vím," přikývl Terrel netrpělivě. "Co je s ním?"
"Jeho dcera Jackie - byla minulou noc na pláži s partou. Ostatní pospíchali domů, ale protože pan a paní Marcusovi byli pryč přes celou noc, Jackie zůstala na pláži sama, aby se ještě naposledy vykoupala. Když nastupovala do svého auta..." Terrel poslouchal Beiglerovo vyprávění, které podřízený zakončil: "...ten muž byl tlustý, postarší, silně prošedivělý. Na sobě měl zelené kalhoty a u sebe zbraň. Vypadá to na Jacka Peryho. Unesl ji a zneužil. Nějak se dostala k jeho pistoli a střelila ho do břicha. Utekla a on odjel s jejím autem. Je to T.R.4... ale on je raněný. Tak co na to říkáte, šerife?"
Terrellova tvář se stáhla do úšklebku. "Kde je ta dívka?"
"Marcusovi ji objevili až dnes ráno, když se vrátili domů. Byla v šoku. Teď je u ní doktor. Rodiče zatelefonují, hned jak bude moci vypovídat."
"Fajn, Joe, tohle je třeba si ujasnit. Musíme mít jistotu, že ta dívka nebásní. Peryho popis byl v éteru. Mohl ji znásilnit některý z jejích přátel a ona to teď svádí na Peryho. Tu její historku prověřte."
Beigler se zvedl a odešel z kanceláře.
Terrell pokračoval asi hodinu ve své práci, pak se ozval Beigler.

"Tak je to pravda, šerife," zahlaholil. "Byl to Pery. Mám popis toho auta."
Terrell si udělal několik rychlých poznámek, řekl Beiglerovi, aby se ihned vrátil, a zavěsil. Hrábl po dalším telefonu a vytočil číslo na operační oddělení.
"Upozorněte všechny lékaře a nemocnice na muže se střelnou ranou v břiše, který by mohl vyhledat jejich pomoc," nařídil. „Pokud se tak stane, chci o tom okamžitě vědět. Následující zprávu předejte všem posádkám v terénu. Nadiktuji vám popis auta, které chci, aby našli." Přečetl Beiglerův popis auta nebohé dívky. "Pracujte na tom. Ten gangster je zraněný a nebude daleko od auta."
Když zavěsil, objevil se ve dveřích Fred Hess z oddělení vražd. Jeho tvář byla poznamenaná únavou.
"Šerife, na pláži našli jakéhosi mladíka s prostřelenou hlavou," oznámil mu. "Právě volali. Hned vedle něj stojí malý náklaďák. Odpovídá popisu náklaďáku z té loupeže, kromě toho, že na něm není nápis I.B.M., ale ten mohli schovat. Já se tam teď pojedu podívat."
"Mrtvý?"
"Jistě... mozek má rozházený po celé pláži."
"Fajn, Frede, jeď tam. Chci zprávu hned, jak to bude možné. Doktor Lewis o tom ví?"
"Je na cestě."
Terrell pokývl, a když Hess odešel, odstrčil křeslo a zvedl se, aby rozhýbal ztuhlé nohy. Bloumal po kanceláři sem tam a přemýšlel. Po chvilce se znovu rozezněl telefon. Tentokrát volal Hany Lewis z kasina.
"Nějaké zprávy, Franku?"
"Spousta... zrovna mám moc práce," odbyl ho Terrell. "Nemám čas...."
"To je v pořádku. Koukej, Franku, přemýšlel jsem o něčem, co by vám mohlo pomoci. Teď jsem si jistý, že ten gang musel mít informace zevnitř. Celá práce byla brilantní. Museli vědět, jak se převáží peníze... v kolik hodin... kde je máme uložené... stav ochranky. A Frankuje tady přesvědčivý důkaz. Měli jsme v archivu plán elektrického obvodu kasina a ten se ztratil!"
Terrell zpozorněl. "Opravdu?"
"Přísahám na to, že je to práce zevnitř. Jedna z našich dívek - Lana Evansová - která pracovala v pokladně, se dva dni bez omluvy neukázala v práci. Mohla by do toho být namočená."
"Víš, kde bydlí?"
Lewis nadiktoval Terrellovi adresu.
"Dobrá, prověříme to. Díky, Hany," rozloučil se Terrell a zavěsil. Vzal do ruky další sluchátko. "Je tam Lepski?"
"Právě přišel, šerife."
"Chci s ním mluvit."
Charlie Tanner se na Lepskiho, šedivého únavou a stále oblečeného ve smokingu, usmál. Od té loupeže byl neustále v práci a neměl šanci, že se to změní.
"Velký bílý šerif si tě žádá, krasavče," zavtipkoval Tanner.
Lepski zaklel. Chtěl se vysprchovat a převléknout, než znovu vyrazí do terénu. Otočil se a zamířil do Terrellovy kanceláře.
"Ano, šerife?"
"Kam se chystáš, že ses tak vyšňořil?" zeptal se Terrell.
Lepski se zhluboka nadechl. Snažil se tak potlačit všechny nadávky, které se mu hrnuly do úst. "Neměl jsem čas..."
Terrell se zašklebil. "V pořádku, Tome, uklidni se. Až ze sebe shodíš ten ohoz, ujížděj na tuhle adresu... rychle." Řekl Lepskimu, co se dozvěděl od Lewise. "Mohla se nechat podplatit za informace poskytnuté těm gangsterům. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby zmizela. Sežeň její popis a necháme po ní vyhlásit pátrání. A pospěš si!"
O dvacet minut později se Lepski, osprchovaný a převlečený, vysoukal z policejního auta před domem, kde bydlela Lana Evansová. U domovních dveří zazvonil.
Otevřela mu paní Mavdicková. Pohlédla přes něj na policejní auto, u kterého stáli dva uniformovaní muži a ztuhla.
"Bydlí tady slečna Evansová?" zeptal se Lepski.
"Jo, bydlí. A co má bejt?"
"Chci s ní mluvit."
"Je pryč." Paní Mavdicková vrazila Lepskimu do tváře své volně visící poprsí a dýchla na něj vůni ústních pastilek.
"Kromě toho, nemám ráda policii... dělá mému domu špatnou pověst."
"Koukejte, milosrdná sestro. Uklidněte se a pusťte nás dovnitř. Tak kde je?" Lepski nasadil profesionální tón.
V korálkově černých očích zahořely zvědavé plamínky.
"Má problémy?"
"Možná. Kde je?"
"Já nevím. Nemohu očekávat..."
Lepski se otočil a kývnul na jednoho z policejních úředníků. „Půjdeme nahoru a podíváme se," přerušil ji.
"Ale ne, to nemůžete. Nemám ráda ve svém domě poldy." Paní Mavdicková se pevně postavila do dveří.
Lepski dělal svou práci dobře a znal každého, kdo prošel místním vězením. Měl fotografickou paměť, proto mu paní Mavdicková nebyla zas až tak neznámá. Zlověstně se na ni zahleděl.
"Nedávno se objevily v obchodech drobné krádeže, jestli se nemýlím?" podotkl. "A nebo to bylo loni v srpnu? Zmizela jste s pětadvaceti dolary. Toužíte po nějakých dalších problémech?"
Paní Mavdicková vyjekla a ustoupila stranou, pak po chvilce pauzy stáhla svou povislou důstojnost směrem do svého bytu a hlasitě za sebou práskla dveřmi.
Lepski spolu s policejním úředníkem vyšel po schodech k bytu Lany Evansové. Před dveřmi je uvítaly tři láhve mléka a

tři výtisky Paradise City Herald. Oba se po sobě tázavě podívali. Lepski zaklepal, vzal za kliku, ale bylo zamčeno. Ustoupil tedy a s nastaveným ramenem se proti nim rozběhl. Během vteřiny byli uvnitř.
Lanu Evansovou objevili ležící na podlaze. Teď byla mrtvá dva dny. Na okně seděla černá perská kočka. Pohlédla na Lepskiho, seskočila z parapetu a pospíchala směrem k lednici.
O hodinu později přivedl Lepski do šerifovy kanceláře Terryho Nicolse. Mladík byl zsinalý šokem. Terrell mu nabídl židli.
"Nezdržím vás dlouho, Terry," řekl. "Posaďte se. Chcete cigaretu?"
Nicols potřásl hlavou.
"Slečna Evansová byla vaše snoubenka?"
"Ano."
"Plánovali jste, že se brzo vezmete?"
"Na svatbu jsem neměli peníze," podotkl Nicols hořce. "Snažili jsme se ušetřit pět set dolarů, abychom si mohli opatřit lepší byt. Spočítali jsme si, že by se nám to mohlo podařit tak do dvou let," povzdychl si. "No, teď už je to vlastně jedno."
Terrell nadzdvihl noviny, které překrývaly peníze z Laniny zásuvky.
"Tyhle peníze se našly u ní v bytě, Terry. Víte o tom něco?"
Nicols si olízl rty. V očích se mu najednou objevil utrápený výraz.
"Chcete říct, že jste všechny ty peníze našli u ní?"
Terrell přikývl.
"Ne... o tom nic nevím. Nechápu to."
Terrell mu v krátkosti objasnil své podezření. "Myslím, že v tom byla také namočená, Terry. Chtěla si vás vzít a spolkla návnadu. Za tyhle peníze si lupiči koupili způsob, jak se dostat do kasina. Měla možnost jim poskytnout nezbytné informace... a zaplatila za to."
Nicols neřekl ani slovo. Jeho přepadlý obličej vyjadřoval všechny pocity.
"Fajn, předpokládejme, že se to tak stalo. Budeme tedy hledat muže, který ji podplatil... on ji totiž nejenom podplatil, ale když dostal informace, které chtěl, zavraždil ji. Chceme toho muže najít. Můžete nám v tom nějak pomoci?"
„Ne... já o žádném muži nic nevím. Lana mi nikdy nic neřekla."
„Nikdy se nezmínila o žádném muži, který se k ní choval přátelsky?"
"Ne."
„Nikdy se ze schůzky s vámi nevymluvila? Neprojevila se v tomto směru nějak?"
"Ne. Každý den chodím do večerní školy. Scházíme se ráno na pláži. Odpoledne vypomáhám v obchodě s potravinami. Nevím, co v tuhle dobu obvykle dělá."
Terrell pokračoval dál. Kladl otázku za otázkou, ale k číslu pět, jak nyní neznámého muže pojmenoval, se blíž nedostal. Konečně vyndal ze zásuvky pracovního stolu krabičku krému na ruce Diana, toho, který Maisky věnoval Laně.
"Víte něco o tomhle, Terry ? Dal jste jí to?"
"Ne... co je to?"
"Krém na ruce... krabička stojí dvacet dolarů. Nezdá se mi, že by si Lana mohla dovolit kupovat takové věci. Hádal jsem, jestli jste jí ho nedal vy, jako nějaký zvláštní dárek."
"Nikdo z nás neměl na to, abychom mohli zaplatit dvacet dolarů za krabičku krému," podotkl Nicols a vypadal opravdu šokovaně.
Když odešel, Terrell vložil krabičku do igelitového sáčku a zavolal Maxe Jacobyho. "Vezmi to chlapcům do laboratoře. Chci, aby mi o tom řekli co možná nejvíc."
Jacoby odešel a přihnal se Hess., Je to ten náklaďák. Na jedné vedlejší cestě jsme našli dvě desky s nápisy I.B.M.," vychrlil ze sebe hned ve dveřích. "Ten zastřelený hoch je Ernie Leadbeater, student. Teď máme konečně něco na číslo pět. Našli jsme naprosto jasné otisky prstů, kluci v laborce už na nich pracují. Víme, že na místě vraždy měl zaparkované další auto. Dojel tam s náklaďákem, přeložil peníze, a vsadím se, že když chtěl odjet, překvapil ho Leadbeater a on ho zastřelil. Odlili jsme stopy gum z toho auta. Jsou pěkně staré, a jedna je na vnější straně sjetá... dost na to, abychom byli schopni to auto identifikovat, pokud ho chytnem."
"A co ten náklaďák? Nějaké stopy?"
"Jo, ale všechny patří ostatním mužům. Číslo pět měl na sobě rukavice. Volant je čistý."
Z igelitového sáčku vytáhl tři pětisetdolarové bankovky. "Tohle se válelo kousek od náklaďáku."
Terrell je vzal do ruky. "Snaž se vysledovat trasu toho náklaďáku, Frede. Dostaneš tolik mužů, kolik jich budeš potřebovat. Je to důležité."
Hess odešel a Terrell poslal bankovky chlapcům do laboratoře.
O několik hodin později telefonoval Church, vedoucí laboratoře. "Posílám vám podrobnou zprávu, šerife, po telefonu vám mohu ve stručnosti říct asi toto: tak za prvé, ten krém na ruce obsahuje absorbující směs arzeniku. Stoprocentně smrtelný. Na krabičce nejsou žádné otisky prstů, kromě jejích."
"Počkej chvilku," přerušil ho Terrel a zamhouřil oči. "Jak by mohl normální člověk vyrobit takovou směs?"
"Odpověď je, že by nemohl. Je to práce někoho zkušeného. Možná lékárníka nebo doktora."
Terrell si cosi zapsal do notesu.
"Protože tam byla spousta arzeniku, ten, kdo tu mast vyrobil, musel mít k němu i postup, což znovu potvrzuje lékárníka. Pár zajímavých informací nám prozradily otisky stop jeho nohou. Musel to být štíhlý muž, tak kolem stodvanácti liber, prsty u nohou má mírně obrácené dovnitř a není mladý... tak kolem padesátky až šedesátky. Přendat tu krabici z náklaďáku mu muselo dát pořádně zabrat. Z toho jsem usoudil, že je konstitučně slabší. Pomůže vám to nějak?"

"Dobrá... a co dál?"
"Těch pět set dolarů, které jste mi poslal. Všechny jsou označené neviditelným inkoustem, který je vidět pouze pod infračerveným světlem. Zmínil jsem se o tom Harrymu Lewisovi, a on mi řekl, že takto měl označených tisíc těhle bankovek na zkoušku. Všechny se ztratily... takže, až je ten váš chlápek začne utrácet, můžeme ho na to dostat."
"Tohle už je mnohem lepší," pochválil ho Terrell. "Snad se konečně dostaneme o kus dál."
"Ten kluk byl zastřelený automatickou pistolí ráže 25... čekal jsem, že číslo pět bude mít takovou pistoli. Je to mazaný chlap. Nikde žádné otisky prstů. Nejspíš vždycky pracuje v rukavicích."
"Tak ti děkuju," rozloučil se Terrell a zavěsil.
Jack Pery už vědomí nenabyl a zemřel něco málo po sedmé ráno. Mish, který ho nejistě pozoroval už půl hodiny, viděl, jak mu poklesla čelist a udělal podivnou grimasu. Rukama si promnul ztuhlé nohy a zpocený obličej. Postavil se, přešel k Perymu, zmáčkl mu zápěstí, aby nahmatal puls. Pak, když se ubezpečil, že je Pery mrtvý, zamířil do zadní ložnice, kde ležel na posteli Chandler a spal. Pořádně jím zatřásl.
Mumlající Chandler otevřel oči, a pak, když uviděl Mishe, se náhle postavil.
"Už to má za sebou," povzdychl si Mish. "Pojď ... musíme ho rychle pohřbít."
Chandler sundal nohy z postele. Měl na sobě tričko, kalhoty a hekavě se obouval. "Kam?"
"Nejlepší by to bylo asi v písku," zauvažoval Mish. Ještě je pořád brzo. Když budeme mít štěstí, dostaneme ho odsud, ale musíme si pospíšit."
Nechal Chandlera s hlavou pod studenou vodou a odešel do garáže. Tam našel lopatu s dlouhou rukojetí. Vynesl ji z garáže, a nedaleko domu, vedle palmového stromu začal v písku kopat.
Když přišel Chandler, hrob byl napůl hotový a Mish sotva lapal po dechu. Chandler od něj převzal lopatu a práci dokončil.
"Bude to stačit?" zeptal se a podíval se na Mishe. "Pojď, musíme ho sem dostat."
O dvacet minut později byli oba muži hotovi a prozkoumávali hladký povrch písku. Uspokojený Mish utrhl několik větví a rozházel je na nyní už neviditelný hrob.
Pak se oba muži vrátili do bungalovu.
"Myslíš, že doopravdy přijde nebo si z nás udělala legraci?" zeptal se Mish, když si svlékal upocenou špinavou košili.
"Přijde, ale nebude tady dřív jak v deset," odpověděl Chandler. "Půjdu zpátky do postele. Jsem pořádně utahaný."
"Myslíš, že slyšela v rádiu náš popis?"
"Možná, že jo. Ale pochybuju," pokrčil Chadler rameny. „Nemusíš se bát. My dva si pomáháme," dodal a odešel do ložnice.
Mish se vysprchoval, udělal si kávu, zapálil si poslední cigaretu, pak si natáhl triko a kalhoty a vrátil se do obývacího pokoje. Trvalo mu několik minut, než dal pokoj do původního stavu. Konečně měl pocit, že tam nezůstaly žádné stopy po Peryho krátké přítomnosti, které by je mohly prozradit. Svalil se na pohovku a odpočíval.
V půl osmé si pustil rádio a naladil zprávy. Hlasatel hovořil o Washově smrti. Zaváhal, jestli to má povědět Chandlerovi, ale rozhodl se, že ho nechá spát. Éterem se znovu rozletěly popisy těch tří mužů. Mish přístroj vztekle vypnul. Vězeli v pořádném průšvihu. A kde je Maisky? Mish si už byl jistý, že neměl od začátku v úmyslu se do bytu vracet. Ta krysa! pomyslel si a sevřel své mohutné dlaně.
Bylo krátce po půl jedenácté, když před domem zastavil ošuntělý minicooper.
Oba, Chandler i Mish, kteří čekali u okna a opatrně vyhlíželi skrz špinavé záclony ven, byli již značně netrpěliví.
Když Lolita vystoupila z auta, Mish prohodil, "To je ona?"
"Jo," přikývl Chandler. "Jdi do ložnice, Mishi. Musím s ní promluvit. Mohla by to být past."
Mish upřeně pozoroval dívku, oblečenou ve žlutých kožených úzkých kalhotách a šarlatové podprsence. Její sluncem opálená pleť, postava, zářivě lesklé černé vlasy a úzká inteligentní tvář, to vše udělalo na Mishe ohromný dojem.
Nějaká kurva! pomyslel si, a rychle se chodbou přesunul do ložnice, dveře nechal lehce pootevřené.
Chandler přešel k venkovním dveřím a otevřel právě ve chvíli, kdy se Lolita objevila na schodech. Zastavila se a zkoumavě si ho prohlédla. Nevypadal zrovna nejlépe. Neoholený, upocený, s nervózní napjatou tváří jí připadal jak vyděšený králík.
"Ahoj, dítě," pozdravil ji. "Jsem tak rád, že tě vidím!" Seběhl k ní a objal ji. "Promiň, vypadám tak neupraveně... není divu v téhle hrozné díře. Přinesla jsi ty věci, o které jsem tě žádal?"
Podívala se na něj. "Všechno mám v autě. O co jde, Jessi?"
"Přeneseme to dovnitř, a pak si promluvíme," řekl Chandler. "Mohla bys auto zaparkovat do garáže?"
Vyšel ven, zamířil k autu a vyndal z něj dvě plné nákupní tašky.
"Nechám ho tady, Jessi. Nemůžu se zdržet dlouho."
"Raději ať je z dohledu, holčičko." Chandlerův hlas přiostřil. "Za chvilku ti to vysvětlím." Vešel s taškami zpět do domu.
Lolita zaváhala, pak pokrčila rameny. Nasedla do auta a zajela do garáže. Když zaparkovala, vystoupila, zavřela vrata a pospíchala za Chandlerem.
"Jsem tady, dítě," ozval se Chandler z kuchyně.
Zamířila k němu.
Právě vybaloval tašky.
"Miláčku, mohla bys připravit kávu... jestli jí nedostanu pořádný hrnek, neručím za sebe." Objevil holící strojek a pěnu. "Půjdu se oholit. Pak si promluvíme."
"V pořádku, Jessi," usmála se a natočila vodu do konvice.
Když se Chandler oholil, šel do ložnice a předal Mishovi holící strojek i pěnu. "Za pět minut tě zavolám," zašeptal, pak

se vrátil do kuchyně.
Lolita nalévala vodu do šálků s kávou.
"Báječně to voní," začichal Chandler a vzal si jeden šálek. Osladil si, pak otevřel balíček cigaret, které mu přinesla a jednu si zapálil.
"O co jde, Jessi?"
"Problém s policajtama," odpověděl úsečně. "Mě a mého kámoše dostal jeden člověk do pořádné kaše. Neptej se na nic, holka. Čím míň toho budeš vědět, tím líp pro tebe."
Napila se kávy, opřela se o okraj stolu a zeptala se: "Je to ta loupež v kasinu?"
Chandler zaváhal, pak přikývl. "Je to tak. Zkrachovalo to. Chlápek, který to naplánoval, nás zradil. Slyšela jsi to v rádiu?"
"Ano. Domnívala jsem se, že to seš ty," vrtěla hlavou. "Co budeš dělat?"
"Domnívala seš, že jsem to byl já... a přesto jsi přišla?" podivil se Chandler.
"Jsem hloupá," pousmála se. "Asi jsem do tebe tak trochu blázen, Jessi."
Odložil kávu a pevně ji objal. "Nebudeš toho litovat," zašeptal a políbil ji.
Dlouhou chvíli tak stáli, přitisknuti jeden k druhému, pak ho jemně odstrčila.
"Počkej, Jessi. Přece nechceš, aby ti vychladlo kafe."
"Pořád máme šanci, že najdeme toho chlapa, který nás zradil," podotkl Chandler. "Má ty peníze. Jestli ho najdeme, pak spolu, ty a já, pojedeme na cestu kolem světa."
"Opravdu?" usmála se na něj. "Celý svůj život sním o cestě kolem světa. Nenech mě se na to spoléhat. Máš hlad?"
"Mám," ozval se Mish od dveří.
Rychle se podívala na něj, pak na Chandlera.
"To je můj kámoš, Mish Collins," představil ho Chandler. "Pojď sem a vem si kafe... je dobrý. Tohle je Lolita."
Mish natáhl vlhkou ruku. "Vždycky jsem Jessovi říkal, že si umí vybrat," složil dívce poklonu. "Říkala jsi něco o hladu?"
"Myslíš o tom vašem?" zeptala se Lolita a usmála se na Mishe.
"Zrovna o tom."
"Hemenex?"
"Ach, chlapče!"
"Tak mě tady teď chvilku nechtě, abych mohla připravit jídlo. Nebude mi to trvat dlouho."
"Jistě," přikývl Chandler a přesunul se spolu s Mishem a šálkem kávy v ruce do obývacího pokoje.
"Ví, o co jde?" zeptal se Mish, hned jak za sebou zavřeli dveře.
Chandler kývnutím přisvědčil.
"Vyhlásí odměnu za pomoc při dopadení," podotkl Mish. "A pořádnou."
"Já vím."
Oba muži se podívali jeden na druhého.
"Myslíš, že jí můžeš důvěřovat?" zeptal se Mish.
"Nemáme jinou možnost, nebo snad ano?" Chandler se přiloudal k oknu a vyhlédl ven., Jestli tady zůstaneme, musíme si opatřit jídlo. Lolita bude naše spojení se světem. Možná, že s tou odměnou nebudou zas tak pospíchat."
Mish se posadil. Začal usrkávat horkou kávu. "Neřekl jsem ti... Wash to dostal... je mrtvý."
Chandler se neotočil. Svěsil ramena. "Vypadalo to tak dobře, než nás ten bastard zradil. No, možná máme ještě šanci ho najít," zamumlal.
"Myslíš?" Mish si zapálil cigaretu z Chandlerova balíčku. "Nevsázel bych na to. Je to mazanej chlap. Zdá se mi, že můžeme jemu i penězům zamávat na rozloučenou."
Chandler pokrčil rameny. Dalších několik minut bez hnutí zíral z okna. Pak se otočil, vyběhl z pokoje a zamířil do kuchyně.
Lolita stála nad pánví a pozorovala šest prskajících vajec.
"Uvažoval jsem," začal Chandler a postavil se k ní. "Neměl bych tě do toho namočit. Jestli nás čapnou a tebe tady najdou, půjdeš s námi jako spoluviník."
"Vím, že jsem hloupá," zareagovala Lolita, "ale ne zas tolik. Přemýšlela jsem o tom. Neboj se o mě, Jessi. Říkala jsem ti... jsem do tebe tak trochu blázen. Nemůžeš tady beze mě zůstat, nemám pravdu?"
"Máš."
Usmála se na něj. "No, potom..."
Naklonil se a políbil ji na krk. "Oplatím ti to, dítě."
Začala servírovat jídlo.
"Neměla bych se raději přistěhovat?" navrhla a podala mu talíř. "Kdyby sem někdo přišel, nemůžeš jít ke dveřím a otevřít. Zatímco budeš jíst, zajedu k sobě a zabalím si tašku. Vezmu ještě pár dalších věcí, které budeme potřebovat. Máš nějaké peníze?"
Odložil talíř, vytáhl z kapsy svazek pětidolarových bankovek a deset jí podal.
"Natáhni krk, dítě," zašeptal, a trochu nejistě hádal, jestli ji ještě uvidí.
"To je můj krk." Pleskla ho po ruce. "Nebudu pryč dlouho." Prošla kolem něj a zamířila k venkovním dveřím.
Chandler odnesl oba talíře do obývacího pokoje. Mish stál u okna a sledoval, jak Lolita odjíždí.
"Pojď jíst," upozornil ho Chandler.
"Jede pryč?"
"Vrátí se. Jede si pro věci... přestěhuje se sem."

"Chceš se vsadit?" Mish si přisunul židli a posadil se.
"Vrátí se."
Oba muži hladově jedli, pak se Mish z ničeho nic ozval: „Nedělám si legraci, Jessi. Ale myslím, že se odsud nedostaneme."
Chandler říznul do druhého vejce. "Není to moc pravděpodobné, ale ještě máme šanci."
"Nechci se vrátit do vězení." Mish napíchl vidličkou kus šunky a ponořil ji do vaječného žloutku. "Vězení už mám po krk."
"Neboj se," uklidňoval ho Chandler. "Nepůjdeš zpátky do vězení. Půjdeš do plynové komory... stejně jako já. Tohle je vražedná loupež."
"Jo... no, mě živého nedostanou. O tobě nic nevím. Raději bych si vybral rychlou kulku než týdny v cele smrti."
"Předpokládáš, že nepromluvíš?" zareagoval Chandler. "Chci tomu věřit."
Mish se najednou zašklebil: "Myslíš, že šla rovnou za poldama?"
Chandler odsunul prázdný talíř. "Chceš kávu?"
"Tu nikdy neodmítnu."
Chandler odešel do kuchyně. Mish si promnul krční páteř, natáhl se pro balíček cigaret, jednu vyndal a zapálil si. Pohledem bloudil po místnosti a hádal, co by se mu tak mohlo všechno stát.

VI

Obloha byla plná sytého karmínu, jak se sluneční paprsky schovávaly za vzdálené vrcholky kopců. Tom Whiteside pohlédl na náramkové hodinky. Bylo osmnáct minut po osmé.
"Pojedeme tou starou cestou," zkonstatoval. "Ušetří nám to deset mil. Za hodinu bychom měli být doma."
Sheila Whitesideová neřekla ani slovo. Mračila se už půl hodiny, tedy od té doby, kdy se pohádali kvůli zlatým hodinkám, které chtěla jako dárek k prvnímu výročí svatby. Jenže Whiteside poukázal na to, že takové hodinky stojí sto osmdesát dolarů, a kde on má tolik peněz sebrat?
Letmo na ni pohlédl. Cítil depresi. To je dovolená! Pomyslel si. Už od začátku si říkal o potíže, když trval na tom, že pojedou kempovat. Dovolená pod stanem, pro boha živého! Ale co jiného by si mohli dovolit, když chtěli strávit dva týdny mimo domov? Samozřejmě si nemohli dopřát hotel, dokonce ani levný motel. Od přítele si zadarmo vypůjčil kempingové vybavení a spací pytle. Ale to fiasko, ve které se to zvrtlo! Sheila si narazila prst u nohy a odmítla vařit. Ona má také dovolenou, prohlásila. Když si nemohou dovolit hotel, pak on bude muset vařit. Dělal všechno. Ona se opalovala a nedělala nic.
Tom se proplétal vzpomínkami uplynulých dvou týdnů. Nebyl schopen zvládnout propanbutanový vařič. Jídlo bylo buď spálené nebo nedovařené. Sheila odpočívala na sluníčku, oblečená v těch nejtitěrnějších bikinách. Neustálý pohled na její téměř dokonalou nahotu Tomovi přinášel utrpení.
Zklamaně si uvědomil, že se během celých těch čtrnácti dnů ani jednou nemilovali. Několikrát se během dne pokusil o jakési sblížení, ale bylo to něco, co Sheila nedokázala tolerovat. Pak si večer zalezla do spacího pytle. A jak sakra může jít chlap do akce, když je manželka ve spacáku? Jak je to možné, ptal se neustále sám sebe, že dívka s takovým tělem, s takovou krásou může být tak dokonale frigidní? Jaká past! Při pohledu na ni byste si mysleli cokoliv, stejně jako všichni jeho přátelé si to mysleli... že je žhavější než do ruda rozpálená kamna. Byla vysoká, širokoramenná s velkými pevnými ňadry, úzkým pasem, solidními boky a dlouhýma nádhernýma nohama. Měla přirozené popelavě blonďaté vlasy, veliké oči, ozdobené dlouhými hustými řasami, krásná plná ústa, skvělé zuby a vysoké lícní kosti. Byly doby, kdy její oči zářily životem a rty se špulily do přitažlivého úsměvu. Druhá Marylin Monroe.
Byl šťastný, že si bere dívku s takovým tělem a tím svůdným úsměvem. Přirozeně očekával sexuální apetit, spolu s dalšími příjemnými věcmi, ale byl až trapně odstrkován. Sexuální akt pro Sheilu znamenal méně než rýma v jejím krásném nose.
Když Tom řídil svou corvette z roku 1959 po miamské dálnici, přemýšlel o době před čtrnácti měsíci, kdy poprvé uviděl Sheilu.
Bez nijak zvláštních úspěchů Tom dosáhl věku dvaatřiceti let. Byl bezvýznamným obchodním cestujícím, pracujícím pro pobočku General Motors v Paradise City. Vysoký, mohutný, tmavý, s příjemnými, spíš obvyklými rysy. Už od doby, co odešel ze střední školy, se potýkal s nedostatkem peněz. Byl si jistý, že jeho talent by si je rozhodně zasloužil. Problém je ovšem v tom, utvrzoval neustále sebe i své přátele, že nemá dostatečný kapitál. S kapitálem chlap s jeho nápady dosáhne hodně, ale bez peněz... co si budeme povídat, že? Ale skutečný Tomův problém tkvěl v tom, že neměl dostatek hnací síly. Byl to snílek. Toužil po bohatství, ale neměl dostatek energie ani schopností si ty pořádné peníze vydělat. Nebýt jeho otce, doktora Johna Whitesideho, který už zemřel, nejspíš by Tom zůstal bez práce úplně. Před několika lety doktor Whiteside zachránil život manželce Claude Lockinga. To bylo něco, na co Locking, manažer General Motors, nemohl zapomenout. Protože byl vděčný památce doktora Whitesideho, toleroval jeho neschopného syna.
Před čtrnácti měsíci Tom doručoval Fleetwoodu Broughamovi, bohatému klientovi, který žil v Miami, cadillac a jako částečný protiúčet si od něj vzal oldsmobile sedan. Tom odvážel sedan zpět do Paradise City a cítil se za volantem takového vozu jako král. Takové auto bych potřeboval, říkal si.
Cesta z Miami byla dlouhá a bylo pořádné horko. Rozhodl se, že když udělal tak dobrý obchod, zastaví v motelu na noc, dá si lehkou večeři, vyspí se a ráno dojede do Paradise City. Kolem deváté večer zaparkoval u Welcome Motelu. Po večeři šel rovnou do svého pokoje, vysprchoval se a lehl si do postele. Byl unavený, odpočíval a cítil se dobře najedený. Měl před sebou ještě kus noci, když zhasnul a ve vedlejším pokoji se rozeznělo rádio. Skrz tenké příčky k němu doléhala swingová hudba a probrala ho z ospalé letargie. Ležel v posteli asi dvacet minut, proklínal ten rachot a

doufal, že rádio zhasne. Chvíli po dvanácté, kdy ho ten hluk stále trýznil, rozsvítil, přehodil si přes sebe župan a zabouchal na sousední dveře. Nastalo ticho, pak se dveře otevřely a on stál tváří v tvář nejnádhernější dívce, jakou kdy viděl.
Tom často přemýšlel o svém prvním setkání se svou budoucí ženou. Byla oblečená ve světlemodrém vlněném svetru, který zdůrazňoval její postavu, zvláště nadmíru vyvinutá prsa. Černá krátká sukně se zdála být namalovaná rovnou na ní. Dlouhé štíhlé nohy měla nahé, obuté jenom v korkových sandálech. Pomyslel si, jak je nádherná a neodolatelně sexy, a když se usmála a odhalila své oslnivě bílé zuby filmové hvězdy, zůstal jako opařený.
"Vsadím se, že se vám nelíbí mé rádio," řekla. "Mám pravdu?"
"No..."
"V pořádku. Vypnu ho. Omlouvám se." Podívala se oknem na oldsmobile, parkující pod pouličním světlem. "To je vaše auto?"
"Ano," přikývl Tom a ani se nad tou lží nezačervenal. Položil ruku na kliku u dveří a díval se na ni. Očima studoval tu neuvěřitelnou postavu.
"Nějaké auto," odfrkla.
"Nějaká holka." zašklebil se.
Zasmáli se.
"Proč nejdete dál?" navrhla mu a ustoupila stranou. "Jsem Sheila Allenova."
Vešel do pokoje a zavřel dveře. Sledoval ji, jak vypnula rádio. Oči měl přilepené na jejích pevných bocích, cítil pulsující tepny, a myslel na to, jestli by nepotřebovala do postele polštář.
"Jsem Tom Whiteside. Nemyslím, že bych byl nějaký mrzout. Jenom jsem se snažil usnout."
Mávnutím ruky ho pobídla, aby se posadil do křesla a sama se uvelebila na posteli. Sukně se jí vyhrnula a on zahlédl ladná bílá stehna.
"To jste šťastný, že můžete usnout," podotkla. "Já nemohu spát. Ani nevím proč."
"Některým lidem to takhle vyhovuje." Podrobněji studoval. Čím víc se na ni díval, tím víc z ní začínal být poblázněný.
"Občas také nemohu spát."
Odkudsi vyhrabala balíček cigaret, dvě vyndala, zapálila a jednu mu podala. Na cigaretě po ní zůstal lehký obtisk rtěnky.
"Nepojedete zítra do Paradise City?" zeptala se.
"Proč, jistě. Žiju tam. Vy tam jedete?"
"Ano. Autobusem kolem deváté..."
"Pojeďte se mnou."
Usmála se a vykulila na něj své velké oči. "Doufala jsem, že to řeknete. Pracujete tam?"
"Uhodla... General Motors."
"Je! To musí být pořádně dobrá práce."
Ležérně mávnul rukou. "Není to tak zlé. Dohlížím na celý kraj. Jo, nemůžu si stěžovat. Co budete dělat v Paradise City?"
"Hledat si práci. Myslíte, že budu mít šanci?"
"Jistě... dívka jako vy. Máte nějaké plány?"
"Moc toho neumím... číšnice... hosteska... něco takového."
"Moc toho neumíte? Koho chcete vodit za nos?" Zasmál se. "Nemůžete uvažovat tak přízemně... ne s vaším vzhledem."
"Díky... doufám, že budete mít pravdu."
Upřeně se na ni díval, pak se zeptal: "Máte nějaké bydlení?"
"Ne, ale snad něco najdu."
"Znám jedno místo. Vezmu vás tam. Stojí to kolem osmnácti dolarů na týden a je to tam pěkné."
Potřásla hlavou. "To není nic pro mě. Nemám peníze. Nemohu jít výš než na deset."
"Máte to obtížné?"
"Dost obtížné."
"Nechtě to na mně. Najdu vám nějaké bydlení. Znám City jako své boty. Odkud jste?"
"Z Miami."
"Takže jenom změna krajiny. Já mám rád takové změny. No..." Civěl na ni, a pak pohnul nohou. "Odjíždím ráno v devět. Vyhovuje vám to?"
"Naprosto mi to vyhovuje." Postavila se, uhladila si sukni a přistoupila k němu. "Zaplatím vám za cestu, jestli budete chtít."
Ten pohled v jejích očích mu nahrnul krev do tváří. "Nechci žádné peníze... bude mi potěšením."
"Většina mužů by ráda..." otočila hlavou a ukázala na postel, "takovou splátku."
Tom by dal všechno za to, aby mohl využít její nabídku, ale uvědomil si, že nemůže. Tahle dívka pro něj najednou znamená mnohem víc než rychlé setkání někde na seně.
"To není nic pro mě," řekl nejistým hlasem. "Tak zítra v devět ráno."
Naklonila se a jeho rty se spojily s jejími.
"Líbíš se mi... jsi hezký," usmála se na něj.
Tu noc toho mnoho nenaspal. Následující ráno ji odvezl do Paradise City a našel jí malinky pokojíček za osm dolarů. Během dalších pár dnů zjistil, že na ni stále myslí. Jednou večer jí zavolal. Bez dovolení si vypůjčil oldsmobile sedan a oblékl si provokativní oblek. Večeřeli v drahé rybí restauraci na předměstí City. Bylo nepochopitelné, že Sheila uvěřila, že se jí dvoří úspěšný, mladý, bohatý obchodník.

Od té doby, co ji rodiče ve dvanácti letech vyhodili na státní silnici, odjeli a nechali ji napospas osudu, potýkala se s různými problémy, někdy i na hranici zákona. Vždycky vypadala starší. Teď jí bylo dvaadvacet. Z číšnice, hostesky, striptérky a recepční ve dvoudolarovém nočním hotelu se konečně stala jednou z řady miamských call girl. Netrvalo to dlouho. Ulehčila peněženkám několika klientů a musela z Miami rychle zmizet. Měla u sebe padesát dolarů a neměla vůbec chuť hledat si nějakou práci. Všimla si, jak je Tom Whiteside do ní poblázněný a došlo jí, že s padesáti dolary moc dlouho nevystačí, pokud se za něj neprovdá. Vzali se, když jí v peněžence zbyl dolar padesát.
Oba dva byli ze sebe pořádně rozčarovaní. Sheila zjistila, že Tom bydlí v malém, ošuntělém bungalovu, který mu odkázal jeho otec, a že není ani bohatý ani úspěšný. Na druhou stranu Tom zjistil, že je úplně neschopná vést domácnost. Byla líná, frigidní a věčně se sháněla po penězích.
Byli spolu už dvanáct měsíců. Oba si z toho pro sebe vzali to nejlepší. Sheile vyhovovalo mít střechu nad hlavou a pořádné jídlo. Tomovi vyhovovalo mít okouzlující manželku. I když nebyl v manželství spokojený, mohl se alespoň radovat ze závisti svých přátel, kteří se domnívali, jak je Sheila senzační.
Sjel z miamské dálnice na starou, rozbitou cestu, která vedla skrz piniový háj na silnici do Paradise City. Zapnul světla. Slunce už zapadlo za hory. Setmělo se.
"A ještě k těm hodinkám," ozvala se Sheila příkře, "... ty to nemůžeš vědět, ale každý pozorný manžel dává své ženě k prvnímu výročí svatby dárek. Snad nechci tak mnoho."
Tom si povzdychl. Doufal, že ty zatracené hodinky už vypustila z hlavy. "Je mi to líto, dítě. Nemůžeme si dovolit vydat tolik peněz. Koupím ti hodinky, ale nebudou stát sto osmdesát dolarů."
"Já chci tyhle hodinky."
"Jo... vím... říkala jsi to, ale nemůžeme si to dovolit."
"Musela jsem se zbláznit, když jsem si tě vzala," prohlásila s výbuchem hořkosti. "Všechny ty lži o tvých úspěších. Úspěchy? Jaký vtip! Dokonce nemůžeme jet ani na pořádnou dovolenou. Kempování! Bože! Možná bych si měla dát vyšetřit hlavu!"
"Budeš už laskavě zticha?" požádal ji Tom. "Ty také nejsi žádná hvězda. Podívej, jak se staráš o dům... je to tam jak v chlívku. Jediné, co ti jde, je koukat se na televizi."
"Přestaň!" Její hlas byl tvrdý a pronikavý. "Jdeš mi na nervy. Pan Úspěšný, který si nemůže dovolit vyhodit sto osmdesát dolarů. Pan Úspěšný..." zasmála se. "Spíš bych řekla Pan Nuzák."
Auto zpomalilo, tak Tom přidal plyn. Bez žádné větší reakce auto dál pokračovalo pomalu.
"Dáváš pozor?" podotkla sarkasticky Sheila. "Ráda bych se dostala domů. Tobě se možná tohle hrozné okolí líbí, ale mně ne. Nemůžeme jet rychleji?"
Motor zachraptěl a zhasl. Jeli z kopce a Tom rychle přeřadil na neutrál. Pokračovali dolů k pobřeží a on pod fousy nadával.
"Co se stalo?" dožadovala se Sheila a otočila se na něj.
"Motor vyplivl."
"Co jsi čekal od takové rachotiny jako je tahle? Tak co s tím budeš dělat?"
Jak cesta začala stoupat, auto se zpomalovalo, až zastavilo úplně. Tom chvíli upřeně zíral před sebe, pak pokrčil rameny, sáhnul do palubní přihrádky pro baterku, vystoupil z auta a otevřel kapotu. Vzhledem k tomu, že v práci prošel kurzem na opravu aut G.M., trvalo mu jenom několik minut, než zjistil, že se rozbilo benzínové čerpadlo. S tím nemohl nic dělat. Bouchnutím zavřel kryt motoru. Sheila vystoupila z auta.
"Dojeli jsme," podotkl.„Pumpa je v háji. Dolů na silnici je to pět mil. Když budu mít štěstí, chytnu poslední autobus. Ty bys měla raději zůstat tady."
"Zůstat tady?" vykřikla Sheila. "Sama tady rozhodně nebudu!"
"Dobře, v pořádku, tak pojď se mnou."
"Nepůjdu nikam pět mil!"
Tom se na ni popuzeně podíval. "Tak co budeme dělat?"
"Ty a tvoje zavšivené auto! To je dovolená!"
"Přestaneš už konečně mlít o naší dovolené? Z toho tvého věčného naříkání je mi už špatně."
"Tak strávíme noc tady. Vyndej spacáky."
Tom zaváhal, pak šel k zadním dveřím auta. Vytáhl spací pytle a narazil na kempingovou soupravu. Byl hladový, unavený a pociťoval depresi. Zamkl auto a baterkou posvítil napravo a nalevo. Před sebou uviděl úzkou cestičku, popošel dopředu a objevil planinku, obklopenou stromy.
"Sheilo! Pojď sem. Tohle je ono. Tady se vyspíme. Chceš něco k jídlu?"
Maisky, který ležel ve svém úkrytu, zaslechl Tomův hlas. Posadil se, tělo měl ztuhlé obavou.
Vedle Toma se objevila mumlající Sheila. Tom rozložil spacáky a otevřel konzervu.
Posadila se na jeden ze spacáků, vyndala cigaretu a zapálila si.
"Konec perfektní dovolené," prohlásila. "Ach, chlapče! Tohle použiju, až budu psát paměti!"
Tom objevil kousek šunky, půl bochníku chleba, který byl pořádně tvrdý a půl láhve whisky. Všechno rozdělil na dvě části a jednu část podal Sheile. Okamžitě to hodila do křoví.
"Radši umřu hlady, než žrát takové svinstvo!" pronesla furiantsky a sklenici whisky vypila naráz.
"Fajn, umři," přitakal Tom. "To je všechno, co od tebe dnes večer chci." Otočil se k ní zády a začal přežvykovat.
Maisky se s námahou zvedl ze svého lůžka a přišoural se k východu z úkrytu. Byla příliš velká tma na to, aby něco viděl, ale ačkoli byl dost daleko, rozeznával hlasy a slyšel, o čem hovoří.
Ležel na chladné, vlhké zemi a poslouchal. Jeho tělo se třáslo slabostí. Kdo jsou ti lidé? Co tam dělají? Jak dlouho zůstanou?

Tom dojedl, sundal si větrovku a boty a vlezl si do spacího pytle. Sheila už ležela ve svém.
"Doufám, že nebudeš chrápat?" podotkla. "To je totiž jediné, co umíš perfektně.
"Jdi k čertu!" zareagoval Tom hořce a zavřel oči.
Seržantu Patricku O'Connorovi, známému v policejním sboru jako Dravec O'Connor, bylo jednašedesát let. U policie v Paradise City sloužil už čtyřicet let a příští rok plánoval odchod do důchodu. Během své služební kariéry si vedl docela dobře. Na prostitutkách, pasácích, šmelinářích a buzerantech, kteří žili v jeho rajónu, si vydělal pěkný balík peněz. Za deset dolarů byl vždy připraven dívat se jiným směrem, a ačkoli jeho úplatky byly malé, za čtyřicet let to udělalo úctyhodnou sumu peněz.
Když mu Beigler nařídil, aby vzal strážníky Mikea Collona a Sama Wanda a prohledal s nimi pět set bungalovů v naději, že objeví peníze z loupeže v kasinu, zůstal O'Connor zírat na Beiglera, jako by nevěřil svým uším. A když mu Beigler oznámil, aby šel do zbrojnice, kde měl vyfasovat bombičky se slzným plynem a automatické pistole, O'Connorova věčně rudá tvář zbělela a zfialověla zároveň. O loupeži v kasinu slyšel všechno. Byli to zoufale nebezpeční muži - jeden z nich byl mafiánský zabiják!
O'Connor se plahočil do zbrojního skladu a přemýšlel o tom, jaké má štěstí, že příští rok bude mít od všech zločinců pokoj. Pořídí si svůj vlastní domek, vlastní auto a bude pěstovat růže. Jeho současným štěstím bude, když ho na téhle zpropadené pochůzce nezabijou.
Mike Collon a Sam Wand na něj čekali ve zbrojnici. Oba strážníci byli mladí a ostří. Collon byl vysoký, tmavý a díky své chytrosti začínal nabývat pořádného respektu. Wand byl menší, blonďatý, s ocelově šedýma očima. Byl také ostrý a ambiciózní.
"Fajn, hoši," zahlaholil O'Connor, "vezměte si pistole a jdeme." Od velitele skladu, který se na něj ničemně zašklebil, si vzal automatickou pušku a střelivo.
"Tak se dívám na to tvé velké břicho, starý brachu," řekl skladník. "Snad nechceš, aby ti do něj někdo udělal díru. I když počítám, že by z něj vyšlo tolik plynu, že by osvítil City ještě další týden."
"Zavři hubu!" vyštěkl O'Connor. "Ty seš se vším hned hotovej. Mám bouchačku a použiju ji!"
Vyšel ze zbrojnice. Collon a Wand si vyměnili pohledy a následovali ho k policejnímu autu. Wand usedl za volant.
"Severní pobřeží," řekl O'Connor, "a rychle."
Když dojeli k první řadě domů, které obklopovaly pláž nedaleko kasina, bylo něco málo po šesté hodině.
Tři policisté vystoupili z auta.
"Tak, hoši, začneme pracovat," zavelel O'Connor. "Víte, co máte dělat. Zjistěte, komu to tady patří. Jestli se tady čas od času zdržují, nemusíte dělat prohlídky. Stejně tak, jestli to tady zdědili. Zůstanu tady a budu vás krýt."
Wand se na něj nedůvěřivě podíval. "Cože budete dělat, seržante?" zeptal se.
"Jste hluchý? Zůstanu tady, abych vás kryl," vyštěkl O'Connor. "Pohněte se!"
Oba strážnicí se jeden na druhého otráveně podívali a zamířili k domům. Oba si byli vědomi nebezpečí úkolu, ale ani jeden z nich nezaváhal. Nikdy o seržantovi nesmýšleli nijak chvályhodně, a tenhle projev očividné zbabělosti je v jejich názoru na něj jenom utvrdil.
"Hodně štěstí, Miku," zašeptal Wand, když kopnutím rozrazil dřevěné dveře, vedoucí do prvního domu."Dávej si pozor."
"Ty také," pokývl Collon a pokračoval k sousednímu domu.
Hledání postupovalo pěkně rychle, ale bezúspěšně. Nikdo z nájemníků nebyl proti, aby policisté vstoupili do jejich bytů. Všichni slyšeli o loupeži v kasinu a všichni byli tou troufalou krádeží otřeseni.
Kolem osmé hodiny měli oba muži za sebou čtyřicet bytů. Začínalo se stmívat. O'Connor seděl v autě a lehce podřimoval. Neměl na tom pátrání nijak zvlášť velký zájem, byl přesvědčený, že je to pouze rutina. Ale Wand a Collon neodpočívali. Věděli, že každou chvíli mohou na ty tři muže narazit, a pak by se mohlo odehrát nepěkné setkání.
Poslední dům také nic neodhalil, a tak se vrátili k policejnímu autu.
"Jak dlouho tu budem takhle šaškovat?" dožadoval se Wand, když se O'Connor probudil.
"Raději teď zajedeme do jižní části," podotkl O'Connor a snažil se, aby jeho hlas zněl ostražitě. "Šerif se o přestávce nezmínil."
"A jste si jistý, že by vám nepomohla, seržante?" zeptal se Wand sarkasticky. "Kdybysme měli ještě jednoho chlapa, mohli jsme být už dávno hotoví."
"Příště s sebou vezmu rotu," vyjel O'Connor. "Tak jedem."
Pomalu sjížděli po cestě vedoucí na pláž k další dlouhé řadě domů. Aniž to věděli, zůstali stát asi pět set metrů od Maiskyho bytu. Oba ozbrojení strážníci přešli na písečnou cestu, rozdělili se a začali znovu klepat na dveře.
V tu chvíli Mish Collins odstrčil talíř a odříhl si. To bylo, říkal si pro sebe, jedno z nejlepších jídel, které po dlouhé době jedl. Obdivně se na Lolitu podíval.
"Bylo to báječné," řekl. Pak se obrátil na Chandlera, "Kamaráde! Tohle jsi nečekal!"
Chandler odložil nůž a vidličku a zašklebil se: "Ona je něco velmi zvláštního." Poklepal Lolitě na ruku. "Bylo to fantastické, dítě... a myslím to vážně."
"Vy chlapi... když umí ženská vařit, jste hned celí naměkko." Přesunula se ke stolu. "Ještě seďte. Postarám se o nádobí." Rychle sklidila ze stolu a odnesla špinavé talíře a příbory do kuchyně.
"Tohle je naše jediná šťastná změna," prohlásil Mish a zapálil si cigaretu. Pak hodil balíček Chandlerovi. "Opravdu si myslím, že by měla odsud zmizet."
Chandler se postavil a přešel k otevřenému oknu. Stmívalo se. Nad palmovými stromy uviděl vycházející měsíc, který rozzářil tmavé moře. Zatáhl závěsy a rozsvítil.
"Říkal jsem ti. Máme pro sebe pochopení."

"Myslíš, že jsme tady v bezpečí, Jessi?"
Chandler těžce dosedl na proutěnou židli. Potáhl z cigarety a kouř vypustil nosními dírkami. "Snad. Já nevím. Mohli bychom něco vymyslet, Mishi. Jestli sem přijdou poldové, nejlepší úkryt by byl na střeše. Kdyby něco, necháme Lolitu, aby to vyřídila a my zmizíme tam."
"Myslíš, že to zvládne?"
"Jistě."
Mish se zvedl. "Půjdu se nadýchat čerstvého vzduchu."
"Dávej pozor."
Mish se dotčeně zatvářil. "Uklidni se, Jessi. Vím, co mám dělat."
Když odešel, Chandler zamířil do kuchyně, kde Lolita právě umývala nádobí.
"Chceš s něčím pomoct?" zeptal se.
"Už je to hotové." Sundala si zástěru a přistoupila k němu. Přivinula se k němu a on ji objal. "Kde je Mish?"
"Šel na vzduch." Chandlerovy ruce jí sjížděly po zádech a zastavily se na hýždích. "Pojďme do postele, holčičko." Přitáhl ji těsně k sobě.
"Čekala jsem, kdy to řekneš."
Políbili se, pak jí položil ruku kolem pasu a odváděl ji z kuchyně chodbou do hlavní ložnice. Když zavíral dveře, zaslechl přicházejícího Mishe. Jeho pohyby byly až příliš rychlé. Chandler zpozorněl. Nechal Lolitu v pokoji a pospíchal do předsíně.
"Dole na cestě je policejní auto," zašeptal Mish nervózně.
"Prohlížejí všechny domy. Tak za půl hodiny jsou tady..."
Ve dveřích se objevila Lolita a zapínala si šaty. "Co se děje?"
"Poldové... prohlížejí byty," odpověděl Chandler a snažil se, aby to znělo klidně.
Mish ukázal na nouzový východ ve stropě. "Půjdeme nahoru."
"Zapni rádio," nařídil Chandler Lolitě. "Když přijdou..."
Byla překvapivě klidná, mnohem klidnější než Mish a Chandler.
"Já vím. Nemusíš mi nic říkat. Zvládnu to, Jessi. Jenom už běžte nahoru a nechtě to na mně."
"Mohla by z toho být pěkná kaše, dítě," upozornil ji Chandler. Najednou ho přepadly výčitky svědomí. Neměl právo ji do toho zatahovat. "Možná bys měla raději utéct. Ještě máš čas..."
, Jděte nahoru a buďte zticha. Já to zvládnu."
Přitiskl ji k sobě. "Nebudeš toho litovat. Když se z téhle bryndy dostáném, ty a já..."
Usmála se na něj:, Já vím, Jessi."
Mish přinesl z kuchyně schůdky. Otevřel poklop a protáhl se do dusného prostoru mezi stropem a střechou.
Chandler políbil Lolitu a pak vylezl za Mishem. Podíval se na ni dolů a potichu zavolal, "Ty to zvládneš báječně a já tě miluji."
"Já tebe také," řekla a odnesla schůdky zpět do kuchyně.
Chandler přibouchl nouzová dvířka, pak vyndal z kapsy pistoli a odjistil ji.
"Pamatuj, Jessi," ozval se ze tmy Mish., Je to na nás nebo na nich. Já se do vězení nevrátím."
Bylo po desáté, když Wand a Collon procházeli kolem silných, vysokých trsů tropických křovin a palmových stromů, až se dostali před dům, kde bydlel Maisky.
Oba muži se zastavili, upocené ruce pevně sevřely automatické pušky, až jim zbělely klouby. Upřeně pozorovali odříznutý dům, odkud mezi závěsy jednoho z oken probleskovalo světlo.
"Jestli jsou někde v okolí," zašeptal Collon, "mohlo by to být tady."
Po čtyřech hodinách nepřetržitého hledání byli už oba muži velmi nervózní, snad i proto najednou zaváhali. Ode všech dveří, na které zaklepali, očekávali odpověď v podobě pořádné střelby.
"Koukej, Miku," prohlásil Wand. "Mám toho právě dost. Necháme seržanta, ať to vyřídí."
"Jo."
Otočili se a vyšli zpod palmových stromů na pobřeží, kde gestikulovali na O'Connora, který seděl v policejním autě a spokojeně kouřil.
Museli ho třikrát upozornit, než klející O'Connor nastartoval a dojel k nim.
"Co se děje?" vyptával se s hlavou vystrčenou z otevřeného okénka auta.
"Tamhle za těmi stromy je osamělý dům," začal Wand. "Mysleli jsme si, že byste to měl jít prověřit, seržante."
"Tak vy jste si mysleli!" vybuchl O'Connor. "Já vás kryju, ne? Tak jděte. Slyšeli jste? To je rozkaz."
"Mohli by tam být," pokračoval Wand. "Buď půjdete s námi, seržante, nebo se o tom zmíním v hlášení šerifovi."
O'Connor na něj nechápavě zíral. "O čem?"
"Že jste celou dobu dřepěl v autě na té vaší tlusté prdeli a nechal nás všechno dělat samotné. A udělám to, seržante. Dokonce, i kdyby mě kvůli tomu měli vyhodit!"
"Řekněte to ještě jednou a vyrazím vám všechny zuby!"
"Dobře, seržante... můžete to zkusit," řekl Wand rychle.
O'Connor si otřel z tváře pot. Vystoupil z auta. Byl o čtyři palce vyšší než Wand a třikrát těžší. Sevřel své masité prsty do obrovské pěsti.
"Udeříte ho, seržante, a já udeřím vás," ozval se Collon.
O'Connor chvíli upřeně pozoroval Collonovu mohutnou postavu. Strážník na první pohled připomínal spíš zápasníka v těžké váze, a navíc byl mladý a velmi tvrdý.
"Vy dva jste se dostali do skutečného maléru," vyštěkl O'Connor. "V pořádku, pojedeme zpět na velitelství. Nechám

vás oba zavřít."
"Fajn. To se bude šerifovi líbit," utrousil Wand. "Konečně se dostaneme k místu, kde by se mohli ti chuligáni skrývat, a vy zbaběle couvnete a odtáhnete nás zpět. Dobrá, seržante, jestli si myslíte, že to je právě to, co chcete, jedeme na velitelství. Vsadím se, že dáte vaší penzi sbohem."
O'Connor se na něj podíval, zaváhal, pak zaklel.
"Tak půjdete do toho domu nebo jedeme zpátky?" zeptal se Wand.
O'Connor znovu zaváhal, ale věděl, že je v pasti. Mumlajíc si cosi pod fousy, pomalu mířil k osamělé budově. Náhle se zastavil. Teď už viděl, co mají ti dva hlupáci na mysli. To bylo přesně to místo, kde by se ti muži mohli ukrývat. Pozoroval světlo v jediném osvětleném pokoji. Po tučné tváři mu stékal pot.
"Půjdete, seržante?" zeptal se Wand zdvořile, "nebo tady zůstaneme po zbytek noci?"
O'Connor se otočil. "Vy dva, chlapci, běžte první. Budu vás krýt," řekl.
"Ne nás, seržante. Vy jděte první. My budeme krýt vás" upozornil ho Wand.
"Myslíte, že tam jsou?" zeptal se O'Connor rozpačitě.
"Zjistěte to, seržante."
O'Connor se pomalu začal přesunovat kupředu. Jeho tlusté nohy se třásly. Ti dva ho následovali. Došel k dřevěné brance, která oddělovala krátký chodníček, vedoucí k domu, od písčité cesty. Tady se zastavil.
„Půjdu se porozhlédnout dozadu," prohlásil Collon a zmizel do tmy.
Když odešel, ozval se O'Connor, "Koukej, Same, jsem starý člověk. Jdi napřed. Slibuji, že tě budu krýt."
„Já ne, seržante. Jsem mladý člověk. Budu žít mnohem déle než vy. Vám by mohli dát medaili."
O'Connor, zsinalý vzteky, se na něj otočil. "Poslouchej, ty hajzle. Udělám ti z života peklo! Teď půjdeš a splníš rozkaz. Poslechneš mě! Jdi.... a zaklepej na ty dveře!"
„Radši si nechám udělat ze života peklo, než abych se nechal zastřelit," odvětil Wand. "Zaklepejte na ty dveře. My jsme klepali už na stovky dveří. Snažte se jednou i vy, seržante."
Pak se ty dveře otevřely a v měsíční záři se objevila dívka. Světlo z předsíně odhalilo štíhlou postavu v krátkých bílých šatech.
O'Connor si zhluboka oddychl. Ani nemohl uvěřit svému štěstí a vydal se po cestičce k dívce, která mu vyšla naproti.
"Stalo se něco?" zeptala se. "To je policie, ne?"
O'Connor na ni užasle hleděl. Nějaká kurva!, pomyslel si. A já se klepu strachy jako podvraťák, kdo odtamtud vyleze!
Připojil se k němu Wand. Oba policisté pozorně sledovali dívku, která se bezradně dívala z jednoho na druhého.
"Vy tady bydlíte?" zeptal se O'Connor, policejní čepici si posunul až na temeno hlavy a špinavým kapesníkem si otřel pot z čela.
"Ovšem," přisvědčila a věnovala mu oslňující úsměv.
„Jak dlouho?"
"Několik týdnů... pronajala jsem si to. Něco se děje, seržante?"
"Ale, zapomeňte na to," mávnul O'Connor rukou a zašklebil se. "Provádíme kontrolu. To neznamená, že se musíte něčeho bát, slečno."
"Mohli bychom se podívat dovnitř?" vmísil se do řeči Wand. Prohlížel si tu dívku a hádal, kde ji už viděl. Určitě ji už viděl. Byl si tím jistý, ale kde?
"Jste sama?"
"Ano, jsem sama," přikývla Lolita. "Běžte dál... a porozhlédněte se. Co vlastně hledáte?"
Jak Wand vyrazil kupředu, O' Connor ho chytil za paži. "Neměli bychom tu mladou dámu takhle obtěžovat. Pojď, máme ještě práci."
Collon zaznamenal jakési hlasy, vycházející ze zadní části bytu.
„Jdeme... jdeme..." pobízel ho O'Connor netrpělivě. Ulevilo se mu, že unikl problémům a nemohl se dočkat, až bude pryč. "Nech ji být," zasalutoval dívce a zamířil po cestičce k brance.
Wand si stále Lolitu pozorně prohlížel. Pak si neočekávaně vzpomněl, kde už ji viděl. Zpívala a hrála na kytaru v restauraci nedaleko přístavu. Jeho bystrá mysl mu napověděla, že dívka jako ona si nemůže dovolit platit byt v téhle čtvrti.
Usmála se na něj. "Chcete jít dál?"
"Jo... půjdu dál. Ukažte mi cestu."
Otočila se a vedla ho do bytu. Měla plavnou chůzi kočky.
"To je kotě," přiznal Collon obdivně.
"Dávej si pozor," pronesl Wand koutkem úst. "Mohlo by to být tady." Odjistil pušku. Collon se na něj překvapeně podíval. Za krkem pocítil osten vzrušení.
O'Connor došel k brance. Otočil se a podíval zpět ke dveřím. "Dělej, hoď s sebou!" zařval. "Co tam děláš?"
Wand už vcházel do bytu. Collon si uvědomil, že Wand je mnohem podezíravější, proto ho těsně následoval.
"Zůstaň tady a kryj mě," zašeptal Wand. "Kryj mě. Buď opatrný."
Vešel do obývacího pokoje. První věc, které si všiml, byl popelníček, ležící na stole. Byl plný cigaretových nedopalků a jenom na některých z nich byly stopy po rtěnce.
Lolita vypnula rádio. Vypadala naprosto uvolněně a vstřícně se usmívala.
"Pojďte dál... rozhlédněte se. Mohu vám, chlapci, nabídnout drink?"
„Ne, díky," odmítl Wand. Prošel kolem ní do kuchyně. Na odkapávači zahlédl tři talíře, tři nože a tři vidličky. Pocítil nepříjemné mrazení v zádech. Otevřel lednici a uviděl ohromné zásoby jídla. Bylo mu jasné, že tady někde jsou ti hledaní muži. Opatrně, s puškou namířenou dopředu a s prstem na spoušti otevřel troje dveře, které vedly do ložnic,

jedny po druhých. V hlavní ložnici objevil červenou a modrou vázanku, obě přehozené přes židli.
Vrátil se do předsíně, rozhlédl se napravo, nalevo a pak se podíval na nouzový východ ve stropě.
Do obývacího pokoje vešla Lolita. "V pořádku?" zeptala se. Do hlasu se jí začínal vkrádat strach, ale stále se ještě tvářila přátelsky a usmívala se.
"V pořádku, sestro," přikývl hlasitě, "jsou nahoře na půdě, že?"
Na moment vytřeštila oči, pak se ze všech sil usmála, ale tentokrát to bylo mnohem méně přesvědčivé.
"Oni? Nerozumím. Co tím myslíte?"
"Tak já ti to vysvětlím," nedal se Wand. "Ty si nemůžeš dovolit bydlet v takovém bytě. Raději ten poklop otevři, nebo budeš v pořádném maléru. Jsou nahoře, že?"
Lolitiny rty i pod rtěnkou zbledly, ale ještě bojovala. "Oni? Říkala jsem vám... jsem tady sama. Co to má všechno znamenat?"
Wand přešel ke dveřím. "Zavolej seržanta," požádal Collona.
Collon vyšel ven a zamával na O'Connora, který nervózně podupával u branky. Zneklidnělý se vracel zpět.
"Co je, sakra?"
"Držte ji," řekl Wand., Jsou nahoře, na půdě."
O'Connor na něj otevřel ústa, pak popadl Lolitu za ruku a strčil ji do chodby.
Mish, který to všechno poslouchal, opatrně odsunul poklop, zamířil a zmáčkl spoušť. Ozvala se ohlušující rána. Na O'Connorově blůze se objevila krev. Padl na kolena jako raněná zvěř, ruce si tiskl na ohromné břicho.
Lolita zaječela a utekla do obývacího pokoje. Collon začal pálit do stropu jednu ránu za druhou.
Mish, zraněný v obličeji a na těle, znovu zmáčkl spoušť. Rána mířila do ramene, Collon upustil pušku a padl obličejem na podlahu. Mish se snažil udržet balanc, ale zhroutil se přímo do díry ve stropě a dopadl na Collona. Poté mu Wand prostřelil hlavu.
Wand se rychle vrátil do obývacího pokoje a poklekl na jedno koleno. Ještě jsou nahoře dva, pomyslel si. Nevěděl, že Jack Pery je už mrtvý. Opatrně posunoval pistoli a znovu vypálil do stropu pět rychlých ran.
"Dobrá, vy dva," zařval. "Pojďte dolů s rukama nad hlavou!"
Lolita se krčila u zdi a divoce se rozhlížela po pokoji. Oči jí utkvěly na těžkém skleněném popelníku. Bez zaváhání po něm sáhla, třemi rychlými kroky se dostala k Wandovi, který u dveří pozoroval otevřený poklop, a udeřila ho do hlavy. Upustil pušku, zasténal a padl k zemi.
Srdce jí prudce bušilo, přeskočila jeho tělo a utíkala k poklopu., Jessi! Rychle! Pojď dolů!" vykřikla. "Musíme odsud pryč. Rychle pojď dolů!"
Nastalo ticho, pak se ozval šoupavý zvuk a objevil se Chandler. V obličeji byl bílý, oči napůl přivřené. "Zmiz, dítě," zachraptěl. "Teď už toho pro mě nemůžeš víc udělat... a díky za všechno."
Z úst mu vytryskla krev a kapala na koberec do předsíně.
Lolita zaječela. "Jessi!"
"Zmiz," zašeptal a padl na zem.
Lolita ho pevně chytila za ruku, pak se otřásla, zvedla se a utíkala do ložnice. Popadla tašku a naházela do ní oblečení. Po tváři jí stékaly potoky slz a při každém nadechnutí vzlykla.
Zavřela tašku, šla zpět do chodby, znovu se podívala na Chandlera, pak přeskočila O' Connorovo mohutné tělo a utíkala do tmy garáže. Hodila tašku na zadní sedadlo a nastartovala. Vyjela ven a rychle zamířila na dálnici k Miami.

VII

Za tři hodiny na to se v Maiskyho bytě sešla mordparta vedená Hessem a experti z daktyloskopie s Jeffem Whitem. Šerif Terrell na velitelství netrpělivě očekával jejich zprávy.
Když se Sam Wand probral z bezvědomí, odpotácel se do policejního auta a přivolal pomoc. Strážníci v Miami-Paradise zatkli Lolitu a odvedli ji na velitelství. Seděla v cele předběžného zadržení a čekala na výslech.
Kolem půlnoci vesel do Terrellovy kanceláře Hess, mohutnou tvář měl lesklou potem a pod očima tmavé kruhy.
"No, Frede? Co je nového?" zeptal se Terrell, nalil do dvou papírových pohárků kávu a jeden podal Hessovi. Mohutný detektiv unaveně klesl na židli.
"Zdá se, že utekl jenom jeden," začal, pak usrkl kávy a pokračoval, "číslo pět. Ale po penězích tam není ani stopa. O'Connor je mrtvý. Collon má prostřelené rameno, ale přežije to. Byt byl pronajatý od loňského druhého května Franklinem Ludovickem. Ještě nedávno tam musel bydlet. Musí to být naše číslo pět. Nějakou dobu se tam pořádně neuklízelo a Jeff tam našel spoustu stop. Poslal je do Washingtonu. Výsledky budeme znát brzo. Mluvil jsem s agentem, který ten byt pronajal. Jeho popis Ludovicka odpovídá tomu, který jsme dostali od hochů z laborky: šedesát pět, malý, štíhlý, světlé vlasy, orlí nos a šedé oči. Vlastní starého buicka, ale agent si nepamatuje ani barvu ani číslo. Musel se odstěhovat. V bytě se nenašlo nic, co by mu patřilo. Teď to vypadá, jako by ty ostatní zradil. Problémem zůstává, kam se ztratil. Víme, že zátarasy na silnici neprojel."
"V pořádku, Frede. Je to dobrý začátek," pokývl Terrell. "Něco kolem náklaďáku?"
"Nic moc... jo, našli jsme T.R.4. Bylo schované v písečných dunách, asi míli od toho baráku."
"Žádná stopa po Perrym?"
"Vsadím se, že je mrtvý. To auto je prosáklé krví. Žádný muž by nemohl takhle krvácet a přežít to. Pravděpodobně ho někde pohřbili."
"No, děláme pokroky." Terrell dopil kávu. "Teď musíme najít číslo pět."
Vešel Jacoby."Promiňte, šerife, právě přišla zpráva z Washingtonu."
Terrell si vzal podávaný papír, pak se podíval na Hesse. "Tak náš muž se jmenuje Serge Maisky. Deset let strávil ve

věznici v Roxburghu jako lékárník. Odešel loni v dubnu. Posílají fotografii." Položil zprávu na stůl.
„Je někde tady. Proto musíme City prohledat kousek po kousku. Kde je on, budou i peníze. Vem si to na starost, Frede. Nasaď na to každého schopného muže."
Hess se pomalu zvedl. "Provedu, šerife," řekl a odešel z kanceláře.
Terrell sáhl po telefonu. Nařídil policejní dozorkyni, aby k němu přivedla Lolitu. Ale nikam se s ní nedostal. Seděla nehybně, bledá a tichá, neodpovídala na otázky, jenom se houpala sem tam. Jess Chandler byl jediný muž, kterého ve svém životě milovala. S jeho smrtí jako by skončil i její život. Nakonec ji Terrell nechal odvést zpět do cely.
Tom Whiteside otevřel oči a zamžoural na oblohu, probleskující baldachýnem stromů. Podíval se na hodinky. Bylo za deset minut půl osmé. Mrkl na Sheilu. Spala. Na dívku, která tvrdila, že nemůže spát, jí to jde docela dobře, pomyslel si mrzutě. Vylezl ze spacího pytle a oholil se strojkem na baterky. Pak sáhl do kufru auta a vyndal plynový vařič. Zapálil si cigaretu a uvařil vodu na kávu. Zalil dva hrníčky a strčil nohou do Sheily.
"Tak pojď... vstávej," řekl netrpělivě. "Tady je kafe."
Pohnula se, protáhla a otevřela oči. Ospale se na něj podívala. "Ach... ty..."
"Ano... já." Položil vedle ní jeden hrníček a sám se posadil na svůj spací pytel.
Sledoval ji, jak se sune ze svého spacáku. Měla na sobě jenom podprsenku a modré spodní kalhotky. Pohled na ni, když se postavila, v něm rozvířil krev. Ale věděl, že by se namáhal zbytečně, tak se raději podíval jinam.
Šla si odskočit za strom.
"Tohle miluju," prohlásila hořce, když se vrátila. "Krčit se za stromem! To je smysl mého života!"
"Pro boha živého, drž hubu!" vyštěkl Tom. "Nemůžeš s tím naříkáním konečně přestat?"
Uvelebila se vedle hrnku s kávou a spokojeně usrkla voňavé tekutiny. Po prvním loku se otřásla a zbytek kávy vylila do křoví. "Co jsi do toho dal... hlínu?"
"Co se s tím stalo?" podivil se Tom. Musel připustit, že káva chutná hrozně. Nejspíš nečekal, až se káva začne vařit a udělal ji... vždyť je to vlastně jedno."
"Co budeme dělat? Chci jet domů." Sáhla si pro kalhoty.
Tom se donutil vypít zbytek tekutiny, ačkoli cítil, že to v něm vyvolává nepříjemný pocit. "Musíme jít. Nebo tady chceš zůstat?"
"Zůstat tady? Sama? Tady sama nebudu!"
"No dobře, pak ale budeš muset jít."
„Jestli si představuješ, že půjdu pět mil, pak by seš měl dát vyšetřit!"
Podrážděně se nadechl. "Zkus tou svojí hloupou hlavou uvažovat! Buď tady zůstaneš nebo půjdeš! Já jdu hned teď."
Zaváhala. V tu chvíli vycházející slunce zaměřilo své paprsky do jednoho kompaktního bodu, a ten se roztřpytil.
Zmateně se na tu zář podívala, pak přelezla vysokou hradbu z nalámaných větví a nahlížela do podrostu.
"Tome! Tady je auto!"
"Předpokládám, že ti to vadí," odbyl ji Tom a navlékl si větrovku.
"Koukej... auto!"
Maisky ležel ve svém úkrytu. Teď už je viděl. Třesoucíma rukama svíral automatickou pětadvacítku. V hrudi se mu rozlévala tupá pálící bolest. Pomalu, opatrně zvedl pistoli.
Tom se připojil k Sheile. "Co tohle tady dělá?", prohlásil nepřítomně, když objevil Maiskyho buicka.
Sheila odsunula pár větví. Chvíli si zadumaně auto prohlíželi, a pak promluvila, "Zkus, jestli startuje."
"To nemůžeme. Někdo ho bude hledat," řekl rozpačitě.
"Koukni se, jestli to startuje!" zaječela na něj Sheila.
Tom sáhl do kapsy a vyndal svazek klíčů. Jako agent G.M. měl vždy při sobě univerzální klíč na všechna jejich auta. Odemkl dveře, vklouzl za volant, vsunul klíček do zapalování, otočil a sešlápl plynový pedál. Motor naskočil.
"No... můžeme mluvit o štěstí!" prohlásila Sheila., Jedeme. Půjčíme si ho. Alespoň se dostaneme domů. Pak koupíš novou pumpu, vrátíš se sem a opravíš tu naši kraksnu."
"Tohle nemůžeme udělat! Mohli by nás zavřít za krádež!"
Sheila rozhořčeně zvedla ruce. "Co ty jsi za kreténa! Tak ten chlap tady pár hodin počká. A co? Vysvětlíš mu to. Žádné auto jsi neukradl... vypůjčil sis ho."
Tom zaváhal, ale pak se přiklonil na Sheilinu stranu. Vystoupil z buicka a vrátil se ke svému autu. V přihrádce pod palubní deskou našel kus papíru a propisku. Načmáral krátký vzkaz:

Měl jsem nehodu, musel jsem si vypůjčit vaše auto. Vrátím ho za dvě hodiny. Promiňte.
Tom Whiteside, 1123, Delpont Avenue, Paradise City.

Papírek připevnil za čelní sklo svého auta. Vrátil se za Sheilou, která už dokončovala ranní toaletu.
"V pořádku," oznámil jí. "Jedeme."
Prohlédla si ho s takovým opovržením, až se mu udělalo špatně.
"Ach, chlapče! Jak skvělý umíš být! Všechno kempingové vybavení necháš v autě? Co když přijde nějaký pobuda a šlohne to? Zaplatíš to, Pane Švorcáku?"
Na tohle Tom nepomyslel. Znervózněl. "No, dobře, dobře." Nastoupil do buicka a nastartoval.
Maisky se snažil na něj zamířit pistolí, ale rukojeť mu ve zpocených třesoucích se rukou klouzala, jako by byla živá. S bezmocným vztekem sledoval, jak Tom obrací buicka a mizí mu z dohledu.
Tom dojel ke svému autu. Spolu s Sheilou přetahali všechny věci včetně kempingového vybavení na zadní sedadlo buicka. Když všechno naložili, zjistili, že se jim tam nevejde plynový vařič.

"Hoď ho do kufru," vyhrkla Sheila netrpělivě. Posadila se na sedadlo vedle řidiče a zapálila si cigaretu.
Tom odemkl a otevřel kufr. Uvnitř objevil velkou papírovou krabici, na všech stranách popsanou černými písmeny I.B.M. Hádal, co může být uvnitř, ale Sheila na něj zavolala, aby si pospíšil. Uložil vařič vedle krabice a přibouchl víko.
Po rozbité, pět mil dlouhé cestě sjel k dálnici do Paradise City.
S rukou opřenou o stažené okénko Sheila spokojeně relaxovala. Po dlouhých měsících to byla první chvíle, kdy seděla v autě, které nerachotilo a nevypadalo tak opotřebovaně jako to jejich.
"Proč nekoupíš lepší auto?" zeptala se najednou. „Dřeš se pro ty pitomce, tak bys měl mít něco lepšího, než je ta naše kraksna."
"Buď zticha," odsekl Tom. "Jestli tě budu ještě chvíli poslouchat, zblázním se."
"Zbláznís? A kdo říká, že už nejsi blázen?"
"Pane bože, drž hubu!" Tom se naklonil a zapnul rádio. Něco jí snad přiměje, aby byla zticha.
Hlasatel právě oznamoval: "... předvčerejší loupež v kasinu. Čtyři z hledaných mužů byli dopadeni, ale pátý, předpokládaný šéf celé bandy je stále na útěku. Popis hledaného muže Serge Maiskyho alias Franklina Ludovicka, je následující: šedesát pět let, štíhlá postava, měří pět stop a sedm palců, vlasy pískové barvy, šedé oči. Předpokládá se, že jezdí vozem buick kupé. Policie je přesvědčena, že má u sebe velkou papírovou krabici s nápisy I.B.M., která může obsahovat dva a půl miliónu dolarů z krádeže v kasinu. Kdokoli by tohoto muže spatřil, nechť to okamžitě oznámí na policii. Paradise City 7777."
Buick náhle prudce zahnul. Předjíždějící řidič zapnul klakson a dost živě Tomovi spílal.
"Co to děláš?" zaječela Sheila. "Mohl jsi způsobit nehodu." Pak se podívala do jeho bílého obličeje a ostře se zeptala, "Co se stalo?"
"Drž hubu!" vyštěkl Tom a snažil se ovládat. Ubral plyn, cítil jak mu po tváři stéká studený pot. Slyšel dobře? Myslel na tu velkou krabici v kufru. Znovu před sebou viděl iniciály I.B.M. Dva a půl miliónu dolarů!
"Vypadáš, jako bys spolknul brouka," zkonstatovala Sheila, teď už zvědavě. "Co se děje?"
Pomalu se zhluboka nadechl. "Vypni to rádio!"
Netrpělivě pokrčila rameny a přístroj vypnula. "Co tě kouslo?"
"Myslím, že tohle auto patří těm lupičům z kasina," řekl přiškrceným hlasem. "Ty peníze jsou v kufru!"
Sheila ztuhla. "Blázníš?"
"V kufru je krabice s nápisy I.B.M.!"
Vykulila oči.
"To by vysvětlovalo, proč to auto bylo schované," pokračoval Tom. "Co budeme sakra dělat?"
„Jsi si jistý, že je to ta samá krabice?"
"Ovšemže si jsem jistý,... myslíš, že jsem slepý?"
Sheilu popadlo horečné vzrušení. Vzpomněla si na hlasatelova slova: Krabice muže obsahovat dva a půl miliónu dolaru z loupeže v kasinu.
"Pojedeme rovnou domů a přesvědčíme se," rozhodla.
"Raději bychom měli jet na policejní velitelství."
"Pojedeme domů!" Její hlas zněl tvrdě a neoblomně. "Jestli ty peníze jsou skutečně v kufru, nepoženeme se s tím na policii! To bude odměna..."
Tom začal protestovat, ale pak si všiml, že provoz na silnici zpomaluje.
"Co teď?" prohodil a sledoval dlouhou řadu brzdících aut.
Sheila se vyklonila z okénka."Před námi je zátaras. Kontrolují auta, která vyjíždějí z města."
Tom si nervózně vydechl. "Raději bychom to měli oznámit."
"Opovaž se! Pojedeme domů a podíváme se, jestli tamty peníze vůbec jsou!"
Tom právě míjel zátaras. Zahlédl policistu Freda O'Toola, který mával na auta jedoucí do města. Oba se často vídali v baru dole ve městě.
O´Tool se na něj zašklebil a mávnul. "Máš nové auto, co?" zavolal., Jaké byly prázdniny?"
Tom mu zpocenou rukou pokynul na pozdrav.
"Měli bychom zastavit a říct mu to," zamumlal, když pokračovali dál v jízdě.
"Chceš všechno zničit?" ozvala se Sheila netrpělivě. „Jistě nabídnou velkou odměnu. Je to naše šance, jak získat nějaké peníze!"
"Možná tam peníze nejsou," zamumlal Tom, ale začínal uvažovat o dalších hlasatelových slovech. Dva a půl miliónu dolarů! Vyschlo mu v ústech, hned jak na tu sumu pomyslel.
"Ta krabice tam je, že?"
"Ano."
"Dobrá. Pak tedy jedeme rovnou domů, a nejezdi příliš rychle! Nepotřebujeme, aby nás nějaký dopravní strážník..."
"Přestaň mě poučovat! Vím, co mám dělat!"
"Přeju si, aby tomu tak bylo. Chováš se totiž jako těhotná ženská."
"Ach, drž už hubu!"
Zbytek cesty strávili v tichu. Když se dostali na Delpont Avenue, Tom zpomalil. Sjížděli dlouhou špinavou třídou, po obou stranách lemovanou malými byty a ošuntělými domky. Bylo půl desáté, ten nejlepší čas. Většina mužské části obyvatel už odešla do práce a ženy ještě nevyrazily za nákupy. Ale když Tom zpomalil před svým domem, zahlédl Harryho Dylana, souseda, který zaléval trávník.
"Smůla!" zamumlal pod fousy.
Sheila vystoupila z auta a otevřela velké dvoukřídlé dveře, které vedly do jejich garáže.

"Dobrý den, paní Whitesideová," zavolal Dylan a vypnul vodu. "Vítám vás. Měli jste hezkou dovolenou? Jistě jste se hodně opalovali."
Harry Dylan byl malý, tlustý a plešatý. Býval bankovním úředníkem. Teď už pobíral důchod. Vždy se snažil s Whitesideovými přátelsky vycházet. Oni ho ale pokládali za starého a nudného.
"Dobře, díky, pane Dylane," usmála se Sheila a utíkala otevřít vrata garáže.
"Vidím, že máte nové auto, pane Whiteside. To máte asi lepší práci, než byla ta stará, ne?
Tom přikývl a zajel do garáže.
Dylan pomalu kráčel k plotu, postavenému hned vedle garáže Whitesideových, a naklonil se přes plaňky.
"To není naše," pospíšila si Sheila. "Měli jsme nehodu... museli jsme si ho vypůjčit, abychom se dostali domů."
"Nehodu! To je smůla. Kde se vám to stalo?"
"Po cestě zpátky." Sledovala Toma, zavírajícího garáž a rychle dodala, "Promiňte... musíme vybalit." Vklouzla dovnitř za Tomem.
"Zatracený chlap!" pronesl vztekle.
"Pojď, otevři to. Podíváme se."
Tom odemkl kufr a zvedl kapotu. Vyndal plynový vařič a položil ho na podlahu. Sheila se naklonila do kufru a chytla krabici. Snažila se ji přitáhnout k sobě, ale zjistila, že je příliš těžká. Otočila se., Jsou tam peníze! Nemohu s tím pohnout!"
Tom se roztřásl. "Mohli bychom se dostat do pořádné kaše... "
"Přestaň! Pomoz mi!"
Přistoupil k ní a společně přitáhli krabici blíž. Když ji otevírala, ozvalo se klepání na dveře garáže.
Ztuhli. Podívali se jeden na druhého. Pak horečně krabici posunuli zpět a přibouchli víko kufru.
"Kdo je?" zeptala se Sheila bez dechu.
Pomalu přešli k dvojitým dveřím a otevřeli jednu část. Venku stál Dylan a vstřícně se šklebil. "Nechci vás rušit, pane Whiteside, ale zatímco jste byli pryč, zastavili se tady zástupci od plynové a elektro společnosti. Zaplatil jsem za vás účty. Pak přišel nějaký chlapík, který říkal, že si u něj paní Whitesideová objednala nějakou kosmetiku. Převzal jsem ten balíček za ni. Budete se chtít vyrovnat hned?"
Tom se s vypětím všech sil ovládl. Jeho úsměv se podobal spíš šklebu. "Nejdřív vybalíme... díky moc. Pak se zastavím."
"Jistě a vezměte s sebou manželku. Otevřu láhev skotské. Nechcete, abych vám s tím vybalováním pomohl? Tyhle věci dělám rád a dobře."
"Ne, díky. Fajn, pane Dylane, hned jak to uděláme, jsme u vás."
"V pořádku. No, jak tak na vás koukám, řekl bych, že jste měli prima dovolenou. Já pojedu s manželkou příští týden. Chceme se podívat do Lake Veronica. Bude to pořádná změna. Neměli jsme dovolenou už několik let."
Tom se nedočkavě zavrtěl. "Doufám, že se tam budete mít hezky. A teď... jestli mě omluvíte, mám práci."
"Proč ne, jistě. Tak vy jste si to auto vypůjčili, jo? Pěkné. Mně by se buick také líbil."
"Tome!" ozvala se Sheila ostře. "Tak půjdeš už konečně?"
Dylan se doširoka usmál. "Tak to vidíte. My dva si povídáme a vaše žena aby obstarala veškerou práci."
Tom ustoupil dozadu.
"Tak opravdu nepotřebujete pomoc?" zeptal se Dylan, když se dveře začaly zavírat.
"Ne, díky," zavrtěl Tom hlavou a přibouchl křídlo úplně. Pak se o ně opřel a vydechl:, Jednou toho kreténa zabiju!"
"Tome!"
Přistoupil k ní právě ve chvíli, kdy otevřela krabici. Pohled na hustě narovnané balíčky pětisetdolarových bankovek jim vzal dech.
"Koukej!" zašeptala Sheila po chvilce. "Ach, bože! Dívej se!"
Třesoucí se rukou Tom vyndal jeden balíček. Pak, jako by pálil, ho hodil zpět do krabice.
"Za tohle bychom mohli dostat až dvacet let! Raději zavoláme policii!"
Sheila vzala do ruky pohozený svazek bankovek. Třesoucími prsty spočítala peníze. Tom přikývl a zajel do garáže.
Dylan pomalu kráčel k plotu, postavenému hned vedle garáže Whitesideových, a naklonil se přes plaňky Je tam deset tisíc dolarů, zrovna tady... deset tisíc dolarů!" Najednou ztuhla, rychle hodila peníze do kufru a otočila se na Toma. "Ty hlupáku! Sakra... jak jsem si mohla vzít tak ničemného idiota?"
"O čem to mluvíš? Co to má znamenat?"
"Na našem autě jsi nechal adresu! Ten chlap, kterému patří tohle auto, bude vědět, že my máme peníze! Ach, bože! Jak můžeš být tak hloupý!"
"Předáme ty peníze policii," rozhodl Tom, mluvil při tom pomalu a zřetelně. "Až mu dojde, že ty prachy máme my, bude nám to už jedno."
"Nikomu ty peníze nebudeme dávat. Nemůžeš taky chvíli používat hlavu? Řeknou, že dostaneme nálezné. Máš nějaký důvod poldům důvěřovat? Pojď, Tome. Pomoz mi s tou krabicí do bytu. Musíme rychle odvézt to auto zpět!"
"Odvézt zpět to auto? Jak to myslíš?"
Otočila se na něj. S planoucíma očima ho uhodila přes tvář, až se zapotácel.
"Pomoz mi s těma prachama do bytu!" řekla rozzlobeně.
Její vyraz v obličeji ho vyděsil. Vyčerpaně vytáhl krabici z auta. Společně dovrávorali do obývacího pokoje, kde ji hodili na zem. Sheila utíkala k oknu a stáhla rolety.
„Pojď! Seženeme tu pumpu a pojedeme zpátky. Každá minuta, kterou promarníme, nás může dostat do pořádného maléru!"

Pevněji chytil za ramena a trhnul s ní. "Co máš v plánu? Co chceš dělat?"
V bílé tváři jí zasvítily oči. "Teď budu všechno řídit já! Ty budeš dělat, co ti řeknu! Žiju s tebou už rok a toho tvého všivého způsobu života mám dost! Dva a půl miliónu dolarů! Nikdo neví, že je máme! Teď mě poslouchej... necháme si je! Slyšíš? Necháme si každý dolar!"
Maisky sledoval buicka, jak vyjíždí z úkrytu, otáčí se a sjíždí dolů do údolí. Dva a půl miliónu dolarů! Po všech těch nesnázích se mu ztrácejí! Cítil se neskutečně špatně. Byl přesvědčený, že umírá.
Ležel na vlhké podlaze, tvář položenou na hřbetu studené ruky. Poslouchal hlasy a zvuk odjíždějícího buicku.
Kdo jsou ti dva?, hádal. Proč si vzali jeho auto? Vypadali tak nevinně. Proč si vzali jeho auto?
S vypětím sil se posadil. Museli přijet autem... kde zůstalo? Podíval se dolů k úpatí stezky, která vedla k úkrytu. Pomalu se zvedl a opatrně se dal do pohybu. Každou chvilku se zastavil a odpočíval. Konečně pod stromy zahlédl odřené corvette. Na předním skle se bělal cár papíru.
Přečetl si Tomův vzkaz. Zavřel oči a opřel se o auto. Tak tohle vše vysvětluje. Měli nehodu, vypůjčili si buicka, ale vrátí se zpět! S kouskem štěstí se nepodívají do kufru. Jak by vlastně mohli? Nemají klíč. Pak ztuhnul. Ten muž nastartoval... jak to udělal, když neměl Míč? Klíčem se dá také otevřít kufr! No, možná, že ho neotevřeli.
Třesoucí se rukou si na zadní stranu starého účtu, který našel v kapse, opsal Whitesideovu adresu. Tomovu zprávu pak položil zpět pod stěrač na předním skle.
Všechno, co teď může dělat, je doufat. Vypadali jako čestní lidé. Možná vrátí auto, opraví své a už je víckrát neuvidí... s trochou štěstí. Zaváhal, jeho bystrá mysl nyní rychle reagovala. Budou uvažovat nad tím, proč bylo auto ukryté? Oznámí nález na policii? Možná by měl, až mu vrátí auto, zmizet.
Ale kam by se odsud dostal? Znovu se cítil unaveně a nemohl dýchat. Lehl si na zem, aby si odpočinul. Pak se opatrně přesunul zpět do svého úkrytu.
Policista Fred O´Tool se podíval na hodinky. Za deset minut mu skončí služba. Už měl dost kontrolování nepřetržité řady aut, která opouštěla City. Cítil se vyčerpaně. Pak pohlédl na přijíždějící auto a povzdychl si. Popošel k druhému pruhu a zvedl ruku.
Buick coupé zpomalil a Tom Whiteside se vyklonil z okénka. Tvář mu pod slunečním opálením zbledla. Nasadil křečovitý úsměv. "Ahoj, Frede."
"Ty..." O´Tool se zatvářil zmateně. "Myslel jsem, když jsem tě před chvílí zahlédl, že jedeš domů..." Doloudal se k okénku.
"Jo... jenom vracím tohle auto," pokývl Tom.
"Ahoj, pane O´Toole," ozvala se Sheila vesele a hodila po něm sexy úsměvem."Dlouho jsme se neviděli. Jak se vám líbí moje opálení?"
Od té doby, co ji O´Tool poznal, byl přesvědčený, že vlastní nejnádhernější zadek na světě. Usmál se na ni a očima zabrousil i na její ňadra.
"Jste přímo k nakousnutí, paní Whitesideová. Měla jste se dobře?"
"Už jste někdy vzal svou ženu na dovolenou pod stan, pane O´Toole?"
O´Tool se zasmál. „Netoužím po problémech."
„No, můj manžílek tuhle vlastnost nemá. Ale nebylo to zas až tak zlé."
Navzdory zdánlivě kamarádské konverzaci O´Tool nezapomněl obhlédnout automobil. Uvědomil si, že hledané auto je buick coupé, zrovna jako tohle.
"Měl jsi nějaký malér, Tome?" zeptal se.
"Ne.... ten můj zatracenej auťák se rozbil, tak jsem si tohle vypůjčil. Co znamená všechen ten zmatek?"
"Zmatek? Ty nečteš noviny? Krádež dvou a půl miliónu v kasinu. Domníváme se, že se lupiči skrývají v City, proto kontrolujeme každé auto vyjíždějící z města."
"Je to vůbec možné?" Sheila vypjala směrem k O´Toolovi hruď.
Policista ji upřeně pozoroval. Představa téhle ženy v posteli ho doslova pohltila.
"Musím kontrolovat další auta, Tome," řekl a vrátil se ke své práci.
"Také musím jet." Tom mu podal klíčky od zapalování. "Vrátím tohle auto, a pak musím opravit svou kraksnu."
O´Toole prohlédl kufr a podal Tomovi klíče zpět.
"Od koho sis ho vypůjčil?"
"Ale, takovej chlápek... jeden z našich klientů," odpověděl Tom a otřel si pot z tváře.
O´Tool nahlédl do auta a přečetl si licenční osvědčení. Pak ustoupil stranou a zapsal si do notesu: Franklin Ludovick, Mon Repose, Sandy Lane, Paradise City.
Tom ho upřeně pozoroval. Začínal pociťovat mdloby.
"V pořádku, jeď. Za pět minut končím službu. Sláva! Už se těším!"
"To se vsadím. Tak se měj," rozloučil se Tom, nastartoval a pokračoval v jízdě.
"Uf!" oddychla si ulehčené Sheila.
Tom neřekl nic. Myslel na kartón peněz, který odpočíval v jejich obývacím pokoji. To bude asi pořádná odměna, uvažoval. Ale udělal chybu, že nešel rovnou na policii. Jak vysvětlí to zdržení? Nervózně se zavrtěl. Přemýšlel o tom, co říkala Sheila. Musí být šílená! Letmo pohlédl na její kamennou ledovou tvář a pocítil záchvěv strachu. Přece si nemůže nechat všechny ty peníze!
Stočil se z dálnice a začal stoupat po rozbité kamenité cestě.
"Můžou tam na nás čekat," ozval se najednou.
"Oni? Jenom jeden... je mu přes šedesát a je to střízlík. Snad jsi slyšel, co povídali v rádiu," prohlásila Sheila opovržlivě.
"Neříkej mi, že by ses takového chlapíka bál?"

Ale Tom se bál. "To je jiný druh lidí. Takovej chlápek... může mít pistoli."
"A co? Tak má pistoli... my máme dva a půl miliónu dolarů! Jestli ho nezvládneš ty, já určitě!"
Tom sebou znovu netrpělivě zavrtěl. "To seš celá ty! Vždycky spousta řečí! Stejně si myslím, že jsme měli jít na policii."
"Ach, pro boha živého! Nepůjdeme na policii!"
Dojeli na místo. Zastavil a vystoupil z auta. Papír, na který načmáral vzkaz, byl stále pod stěračem. Sebral ho a schoval do kapsy. Tak, pomyslel si a začínal se uklidňovat, konečně trochu štěstí. Ten chlápek můj auťák nenasel.
Vrátil se k buicku, vyndal z kufru novou pumpu, kterou sehnal v garážích G.M., a pak se pustil do výměny.
Sheila se vydala pěšinkou k úkrytu. Vtom ji zahlédl Maisky. Sledoval ji, jak se potuluje kolem. Navzdory své úzkosti se v něm probudily zbytky chtíče muže postaršího věku. Upíral oči na její mohutnou hruď a vlnící se pozadí.
To musí být ďáblice, pomyslel si. Bylo mu líto, když sešla pěšinkou dolů na cestu a on ji ztratil z dohledu. Zaslechl hovor a pak zvuk startujícího auta.
Maisky vyburcoval síly a pomalu kráčel k buicku. Když odemykal kufr, třásly se mu ruce. Odklopil víko a zůstal jako opařený. V beznadějnosti náhlého vzteku plivnul do prázdného kufru.
Objevili a sebrali mu jeho krabici!
Tom vjel s autem do garáže a vypnul motor. Sheila vystoupila a zavřela garážová vrata. Prošli do kuchyně, a pak do obývacího pokoje. Chvilku stáli a dívali se na krabici. Nakonec Sheila odklopila víko.
"Nikdy bych si nepomyslela, že se dožiju toho, vidět pohromadě tolik peněz," pronesla chraplavým hlasem. Klekla si na kolena, vyndala jeden z balíčků a přitiskla si ho k hrudi. "Dva a půl miliónu dolarů... to je sen!"
Tom se svalil do lenošky. Hlodal v něm nepříjemný pocit strachu.
"Nemůžem si to nechat. Nahlásíme to na policii."
Hodila balíček zpět do krabice. "Necháme si to... všechno." Přešla k barové skříňce, do dvou skleniček nalila whisky. Jednu mu podala. "Tady..."
Tom ji jedním douškem vypil. Účinek se dostavil okamžitě. Najednou se cítil lépe a bezstarostně.
"Nikdo neví, že je máme," řekla Sheila. Posadila se a pomalu upíjela svůj drink. "Teď musíme dát hlavy dohromady. Tohle je dárek... nacpi si to do té svojí palice. A my si ho necháme."
Tom cítil, jak mu whisky báječně prostupuje tělem.
"Fajn... za předpokladu, že budeme takoví blázni a necháme si to. Nezvládnem to. Všichni v tomhle zavšiveným městě vědí, že jsme nikdy neměli žádný prachy. Tak co s tím budeme dělat?"
Zamyšleně se na něj podívala. Napadlo ji, že konečně udělal krok správným směrem. Konečně začíná spolupracovat.
"Počkáme. Za pár měsíců, až bude klid, to odsud přemístíme. Nemohou silnice blokovat věčně. Pak si můžeme začít užívat."
Tom si zpocenými prsty prohrábl vlasy., Jo. A co s tím sakra budeme dělat teď? Necháme to tady?"
"Ne... musíme to schovat."
Ustaraně na ni pohlédl. Vypadalo to, že ona zná odpověď na každou otázku.
"Uvědomuješ si, že nás za to můžou zavřít až na dvacet let?"
"Uvědomuješ si, že teď vlastníme dva a půl miliónu dolarů?"
Tom se zvedl. Cítil, že je pro něj příliš silnou osobností. Možná, že tuhle věc plánovala hned od začátku. Věděl, že dělá chybu, ale navzdory špatnému svědomí, ho myšlenka, že bude vlastnit tolik peněz, pomalu zdolávala.
"Fajn. To je tvoje věc. Já musím jet. Koukej, kolik je hodin. Už tak mám zpoždění. Co teď uděláme s tou bednou?"
Sheila zaváhala, pak řekla: "Dáme ji do hostinského pokoje. Strčíme ji do postele a zakryjeme peřinami."
"Jestli to uděláme, budeš k tomuhle domu připoutaná a nemůžeš odejít. Uvědomila sis to?"
"Myslíš, že je to tak zlé? Kvůli tolika penězům to nebude zas až tak velké strádání."
"Může se to protáhnout i na pár měsíců."
"Tak dobře. Zůstanu tady pár měsíců."
Zaváhal, pak pokračoval: "Stejně mám pocit, že to, na co si tady hrajeme, není tak úplně v pořádku. Měli bychom to oznámit na policii."
"Už jsem ti řekla... postarám se o to. Policii volat nebudeme."
Díval se na ni, pak bezmocně zvedl ruce. Věděl, že je hloupý... nesamostatný... ale všechny ty prachy...
"Tak dobře."
"Dáme ji do ložnice."
Odtáhli krabici do ložnice a zakryli dekami.
Tom pocítil neočekávanou touhu po Sheile. "Když jsme to všechno zvládli spolu až sem," řekl roztřeseným, ochraptělým hlasem, "pak bychom mohli..."
Postřehla v jeho očích zoufalou touhu, a znovu si uvědomila, jakou má nad ním moc.
"No tak dobře, ...jestli musíš."
Vysoukala se z kalhot a stáhla si spodní kalhotky. Pak se položila na postel. Když do ní s zuřivou naléhavostí pronikl, pevně se ho chytla, aby získala kontrolu nad sebou i nad ním, a znuděně civěla do stropu.
Hned jak odešel, osprchovala se. Pak nahá přešla do ložnice, sundala z krabice deky, klekla si na kolena a dlouhou chvíli se s penězi uvnitř mazlila.
Tady, pomyslela si, je síla... klíč k odemknutí dveří, které vedou do světa, o kterém vždycky snila. Jako první si koupí norkový kožich, pak diamantový náhrdelník, a spoustu dalších šperků. Nadchla se myšlenkou o domě se šesti ložnicemi, s šesti koupelnami a velkou zahradou výhradně obhospodařovanou čínskými dělníky. Viděla bentleye v kaštanově hnědé barvě s olivrejovaným řidičem za volantem. A samozřejmě motorový člun, nejspíš jachtu. Tím se moc nezabývala, protože nikdy nebyla na moři. Všechno už měla dávno naplánované - byl to její sen odjakživa. A teď se

sen zhmotnil.
Postavila se, dlouhými prsty si přejela po těle, promnula si ňadra a zavzdychala. Pak se začala oblékat.
Cestou ke svému, cíli potkala Toma. Do jejího vysněného obrázku ale příliš nezapadal. Byl příliš bezvýznamný, příliš úzkoprsý, a příliš ustrašený. Před očima viděla tmavého, vysokého, dobře stavěného chlapa, který ví, jak vydělat peníze, který má respekt u vrchního a který ví, jak se postarat o ženu. Ano, někdy v budoucnu Toma opustí, ale teď ještě nepřišel ten pravý čas.
Neschopná odolat pokušení, vytáhla z krabice tři pětisetdolarové bankovky a bednu znovu důkladně zamaskovala. Srolované peníze zastrčila za jednu ponožku. Bylo to vzrušující cítit na kůži tolik peněz.
Přešla ke své skříni na oblečení a s opovržením si prohlížela její obsah. Bože! Jaká sbírka strašlivých hadrů! Vytáhla skládanou šedivou sukni a krémově bílý svetr. Upravila si vlasy a obličej a odešla do obývacího pokoje. Podívala se na levné náramkové hodinky. Bylo pár minut po půl jedné. Tom nebude do šesti zpátky. Obvykle v tu dobu chodila ven, ale teď si uvědomila, jak je k bungalovu připoutaná. V domě nebylo nic ke čtení. Zamračila se. Došlo jí, že od téhle chvíle, dokud z bungalovu navždy neodejdou, se stává vězněm.
Dostala hlad, ale ani k jídlu tam nic nebylo. Chvilku váhala, a pak zatelefonovala do Sandwich baru na konci ulice. Objednala si dva kuřecí sendviče a láhev mléka. Pak zapnula televizi, ale v tuhle hodinu byl program tak nudný, že ji okamžitě vypnula. O čtvrt hodiny později zazvonil poslíček s jídlem. Zaplatila mu, a všimla si, že jí v peněžence zbyly už jenom tři dolary a pár centů. Snědla pozdní oběd a nedočkavě se vrátila do ložnice. Neustále myslela na ten promarněný čas, který tady bude muset strávit než začne nový život.
Překvapivě se rozezněl domovní zvonek. Ten zvuk ji tak překvapil, že zůstala stát téměř bez hnutí, s bušícím srdcem v hrudi. Pak, když zvonek znovu zadrnčel, šla ke dveřím. Venku stál Harry Dylan.
"Myslel jsem, že jste na naši malou schůzku zapomněli," zahlaholil a zamával láhví Old Roses. "Tak jsem si řekl, že to napravím."
Váhavě si ho prohlížela, a nakonec se rozhodla, že jeho společnost bude lepší než nuda. "Tak pojďte dál."
"Pan Whiteside jel do práce?" vyzvídal Dylan s očima přilepenýma na její postavě. Chlípně si olízl rty.
"Ano... jel do práce." Odvedla ho do obývacího pokoje.
"Tady jsou stvrzenky a balíček."
Mrkla na účet za elektriku a plyn a hodila je na stůl.
"Manžel to vyřídí," podívala se na Dylana. "Nikdy mi tu nenechá ani cent."
"Tohle manželé rádi dělají," pronesl Dylan a nervózně se zasmál.
"No a co takhle skleničku, paní Whitesideová?"
"Proč ne?"
Připravila skleničky, sodovku a led. Celou tu dobu, kdy přecházela po pokoji, cítila na svém těle jeho oči. Ale co, dovolím mu kouknout, taková ubohá leklá ryba, pomyslela si. To mě nic nestojí.
"Slyšela jste o té loupeži v kasinu?" zeptal se a míchal dva velké drinky. "To je věc. Dva a půl miliónu dolarů! Vsadím se, že už je nikdy nenajdou!"
Posadila se. Úmyslně přitom nedávala pozor na sukni. Než si ji znovu upravila, dovolila mu nahlédnout na své spodní prádlo.
"Ano, slyšela jsem to v rádiu. Co vy byste se všemi těmi penězi dělal, pane Dylane?"
"Nevím... čestně. Povídali, že je teď má jeden z těch chlápků. Léta jsem pracoval v bance, paní Whitesideová. Takže o hodnotě peněz něco vím. Dovolím si říci, že je to příliš velká částka. Průměrný člověk nebude vědět, jak s nimi naložit."
Musela vyvinout pořádné úsilí, aby nedala najevo své opovržení. "To se mi nezdá. Peníze se dají rychle utratit."
"Ale ne tolik peněz. A kromě toho, všechny jsou v pětisetdolarových bankovkách. No a takhle veliká bankovka může snadno vzbudit podezření. Když jsem byl v bance a někdo chtěl rozměnit pětistovku, vždycky jsem ji zkontroloval.
Sheila zírala na skleničku. Na to nepomyslela. "Přece jsou lidé, kteří mají pětistovky?"
"Jistě, ale moc jich není. A banky se teď budou mít víc na pozoru." Upíjeli whisky a jeho oči jí přeběhly po nohách.
"Měla jste hezkou dovolenou?"
Neslyšela ho. Přemýšlela... uvažovala, jestli ten tlustý starý blázen ví, o čem mluví. Nejspíš ne. Koneckonců, bohatí hráči v kasinu používají pětistovky jako ona rtěnku.
"Paní Whitesideová... vy sníte," zasmál se Dylan. "Tak jaké jste měla prázdniny?"
Ach bože! Už ne víc! Začal ji příšerně nudit. Doufala, že jí pomůže překlenout čas, ale jeho očividný chtíč, všudypřítomné oči a tlustá upocená tvář ji zklamaly.
"Ano... dobrá." Dopila skleničku a zvedla se. "No... je mi líto, že vás musím vyprovodit, ale ještě jsem nevybalila. Chci to stihnout, než se vrátí Tom. Díky za drink."
Doprovodila ho ke dveřím, a pak ho sledovala oknem, jak nešťastně kráčí domů.
Zašklebila se. Ti chlapi! pomyslela si.
VII.
Dvacet minut po půlnoci se Tom, který se poslední půlhodinu neustále díval na hodinky, zvedl. "Uděláme to teď," řekl. "Dýl nebudu čekat."
"Raději běž ven a obhlédni situaci," zašeptala Sheila, ale sama byla až příliš nervózní.
"Já vím... já vím... nemusíš mi pořád něco přikazovat!" Tom odešel do kuchyně, zhasl světlo a zadními dveřmi vyšel do zahrady.
Byla horká noc. Zahradu zalilo bílé světlo měsíčního úplňku. Pomalu sešel pěšinkou k plotu, pak se rozhlédl na jednu i druhou stranu. Oba sousední domky tonuly ve tmě. Rychle se vydal zpět.
"V pořádku?" zeptala se Sheila.

"Ano... Vezmu si rýč. Jdi dolů k plotu a hlídej."
Přikývla a pospíchala dolů.
Kopání bylo těžší než si představoval. Sheila přecházela sem tam po cestičce a neustále na něj dorážela, kdy už pro boha živého skončí. Zavrčel na ni. Oba měli nervy napnuté k prasknutí.
Konečně vylezl z díry a obhlížel ji. Mělo by to být dost hluboké, pomyslel si.
Když si Sheila všimla, že se souká ven, pospíšila k němu. "Hodinu a půl kopat takovouhle malou díru!" prohlásila opovržlivě. "Co ty jsi za chlapa?"
"Drž hubu!" vyjel po ní Tom. "A dělej... hodíme tam tu krabici."
Vrátili se do ložnice, kde už byla krabice připravená. Byla zabalená ve velkém plastikovém pytli, který Tom objevil na půdě. Popadli ji a přenesli k díře.
"Jdi zpátky a hlídej!" nařídil Tom Sheile a začal hrnout hlínu zpět do jámy.
O dvacet minut později už seděli v obývacím pokoji. Tom si nalil pořádnou dávku whisky. Byl špinavý, zpocený a pořádně nervózní.
"Jsme blázni, že to děláme," řekl po několika doušcích. "Tolik peněz nemůžeme nikdy utratit! Proč jsme si nepočkali na odměnu?"
"Tak dobře, jsme blázni," odbyla ho Sheila. "Vysprchuju se a jdu si lehnout. Jsem už z toho tvého vzdychání unavená!"
"Co když ji někdo vykope, zatímco budeme spát?"
"Kdo?"
"Já nevím, ale co když..."
"Tak dobrá, jestli tady chceš celou noc sedět, prosím." Podrážděně se na ni podíval. "Nějaký pes by mohl..."
"Už ztichni!" Šla do ložnice a začala se svlékat.
Tom zaváhal, a pak zamířil do koupelny. Po horké koupeli se cítil uvolněně. V ložnici se pak hlasitými pohyby na sebe snažil upoutat Sheilinu pozornost.
"Co máš za lubem?"
"Nic."
"Ty něco skrýváš."
"Buď rozumnej! Já..."
Prohlížel si je, pak k ní přistoupil. Plná napětí ho sledovala. Měla na sobě krátkou noční košilku, která jí sahala hodně vysoko nad kolena. Zadíval se na její růžové bradavky, prosvítající tenkou látkou.
Když otvíral zásuvku nočního stolku, odstrčila ho. ‚Buď rozumný, Tome!"
"Vzala sis nějaké peníze?"
"Ne!"
"Lžeš!" Prudčeji odstrčil tak, že padla zády na postel. Trhnutím otevřel zásuvku. Žádné peníze tam nebyly.
Ležela, dívala se na něj. Na rtech jí zahrál ironický úšklebek.
"Spokojený, ty neotesance?"
Postavil se nad ní. Jeho zloba dokonale neutralizovala sexuální touhu.
"Nevěřím ti! Jsi posedlá penězi! Jestli utratíš jedinou z těch bankovek, jsme zničeni! Rozuměla jsi? Nacpeš si to do té své nenasytné hlavy? Těch peněz se nedotknem, dokud nevypadneme z tohohle státu... rozuměla jsi?"
Posadila se, v pravé ruce držela tři zmuchlané pětisetdolarové bankovky. "Ty na mě nemáš co řvát!"
"Říkám ti to proto, že jsi hladová, hloupá a zlá. Jestli utratíme jednu jedinou bankovku... jsme v troubě!"
„Nejsem hluchá. Už jsem slyšela. Těch peněz se nedotknu! Přestaň si hrát na filmovou hvězdu a jdi si lehnout."
Zvedla se a zamířila do koupelny, úmyslně se přitom vlnila v bocích. S prásknutím za sebou zavřela dveře, pak chvíli poslouchala a mrkla na tři pomačkané bankovky, které skrývala v ruce. Kdyby je našel, určitě by jí je vzal. Zaváhala, pak bankovky rychle vložila do krabice vložek, které samozřejmě Tom nepoužíval. Pak si pustila sprchu.
Tom se natáhl na postel. Myslel na všechny ty peníze na zahradě. Myslel na Sheilu. Něco se před ním snažila skrýt... byl si tím jistý. Byla nenasytná a dost hloupá na to, aby všechny ty prachy chtěla utratit najednou. Podrbal se na jedné straně tváře a upřeně zíral do stropu. Musel být blázen, když se nechal přesvědčit, aby si ty peníze nechali!
Vrátila se do ložnice a obešla postel. "Na zítra chci nějaké peníze," oznámila mu a vklouzla pod deku. "Mám jenom tři dolary."
"Musíme se mít na pozoru. Do konce měsíce mi toho už moc nezbývá."
"Moc ne... jenom dva a půl miliónu dolarů," dodala a zasmála se.
"Kolikrát ti to budu ještě říkat... dokud neodjedeme ze státu, neutratíme jediný dolar!"
"Už jsem to slyšela."
Zhasnul světlo. Leželi v tichu, ve tmě. Tom začal myslet na ni, jak vypadá, ležící ve tmě, v krátké košilce téměř odhalující její nahotu. Začal se neklidně posunovat.
"Poslouchej, Casanovo," ozvala se ze tmy. "Všimla jsem si tvé snahy. Už sis vybral svůj příděl na měsíc. Tak koukej spát." Otočila se a skrčila své dlouhé nohy.
Ani jeden z nich toho však té noci mnoho nenaspal.
Sluneční paprsky, pronikající do úkrytu, Maiskyho probraly. Okamžitě poznal, že se cítí lépe. Zůstal nedůvěřivě ležet, ale po chvilce se pomalu posadil. Cítil se úplně dobře. Překvapený se vymotal z hromady přikrývek. Opatrně vyšel ven, aby si protáhl končetiny.
Záchvat pominul. Zaplať pánbůh! Dostal pořádný hlad.
K snídani si připravil hemenex, který zapil horkou kávou. Ve kbelíku vody se omyl a oholil. Pak se na dvacet minut

posadil k odpočinku, ačkoliv se stále cítil naprosto normálně. To je záhada, pomyslel si. Předešlou noc byl přesvědčený, že umírá.
Brzy se jeho myšlenky začaly soustřeďovat na peníze. Měl by opustit úkryt. Ačkoli o tom pochyboval, ti dva mohou jít na policii. Sebrali peníze, tak by si raději měli před policií dávat pozor. Uvažoval, kam by se měl vydat, pak se najednou usmál. Vytáhl z náprsní tašky starý účet, na kterém měl napsanou adresu: Tom Whiteside, 1123, Delpont Avenue, Paradise City. Kde jinde by ty peníze mohly být?
Došoural se na konec svého lesního příbytku a posadil se před ošoupaný kufr. Maiskyho léta spolupráce s kriminálními živly ho naučily být připraven na vše. Dlouho před loupeží si uvědomil, že by mohla přijít chvíle, kdy jeho snaha ztroskotá. A na to se musel připravit. Z kufru vytáhl hustou bílou paruku, černé sako, černé kalhoty, černý plášť a kněžský kolárek.
O deset minut později z něj byl úplně někdo jiný. Malý, štíhlý, bělovlasý duchovní, pohroužený do rozjímání, při pohledu do zrcátka ani stopy po Sergu Maiskym, který naplánoval a pro vedl loupež v kasinu. Nasadil si brýle s kostěnými obroučkami, prsty si opatrně přeběhl po falešných bílých vlasech, a pak si nasadil klobouk. Byl si jistý, že může projít kolem kteréhokoli policisty, aniž by byl poznán.
Pak si zabalil příruční kufřík s věcmi, které bude potřebovat. Krátce se pohledem rozloučil se svým dosavadním útočištěm a pomalu vyrazil pěšinkou k buicku.
Po nepoužívané cestě ujel pět mil a zastavil u volně rostoucího živého plotu. Zaparkoval, vzal si kufřík a pomalu kráčel k silnici na autobusovou zastávku.
"Dokud mi nedáš nějaký prachy, nikam nepůjdeš," osopila se Sheila na Toma, který si oblékal bundu.
"Snad přijde doba, kdy zapomeneš slovo peníze... a bude to brzo." Podal jí pět dolarů. "Šetři. Na konci měsíce by se nám nemuselo dostávat."
"Přijde doba, kdy se nám nebude nedostávat."
"Musím jít. Zůstaň tady, Sheilo. Přinesu večeři."
"Zůstanu."
Když odešel, nalila si druhý šálek kávy, podívala se na hodinky a ušklíbla se. Bylo teprve za deset minut devět. Vrátila se zpátky do postele, ale už nemohla usnout. Stále myslela na ty tři ukryté pětistovky. Konečně vylezla z postele a vyndala je ze skrýše. Sedla si na pelest a každou z nich podrobně prohlížela. Vypadaly naprosto normálně, ale i přesto šla do obývacího pokoje pro lupu, kterou Tom někdy používal při čtení map. Bankovky položila na stolní lampu a každou podrobně prozkoumala. Došla k závěru, že nejsou označené... tak proč je neutratit? Vzpomněla si, co říkal Dylan o bankách, kontrolujících velké bankovky. Tak dobře, do banky nepůjde. Napadlo ji, že by si mohla vsadit na koně a bookmakerovi dát jednu z těch bankovek. Bookmakeři jsou ochotní rozměnit pětistovku. To je její šance.
Potěšená tím nápadem, uložila bankovky zpět do krabičky a vrátila se do postele. Dole ve městě je sázková kancelář s celonočním provozem. Až se Tom vrátí, mohla by mu říct, že se potřebuje nadýchat čerstvého vzduchu, a pak si zajet vsadit.
Kolem dvanácté si přečetla noviny, potom se začala nudit. Rozhodla se, že vstane a oblékne se. Šla do kuchyně, otevřela okno a vyhlédla na čerstvě zkypřenou půdu květinového záhonu. Tom udělal zcela určitě na cestičce nepořádek. V noci byla příliš velká tma na to, aby něco takového viděl, ale teď v denním světic to tam vypadalo neupraveně. Uvažovala, jestli může vyjít ven a zamést to, když v tom se ozval domovní zvonek.
Stála bez hnutí, ostražitá, s napnutými nervy, potom, když zvonek znovu zazvonil, šla ke vchodovým dveřím. Když venku zahlédla podupávajícího Harryho Dylana, spadl jí kámen ze srdce.

"Dobré ráno, paní Whitesideová," zahlaholil přátelsky. "Nedostává se mi slov! Taková práce. Viděl jsem, že jste zryli ten zadní záhon. Kdy jste to stihli... minulou noc?"
Sheila se s vypětím sil snažila udržet bezvýraznou tvář, ačkoli měla sto chutí toho mrňavého tlustého otrapu zabít.
"Jo, tohle... Tom se nečekaně opil. Ano... minulou noc. Měl příliš mnoho energie."
"Přemýšlel jsem, kdy s tím něco uděláte. Je to hezký záhon. Mám krabici petúnií, které vám mohu věnovat. Mohly by se tam hezky vyjímat."
"Díky moc... ale Tom má svůj vlastní nápad."
"Co plánuje, že tam dá? Pelargónie by se tam také hodily."
"Nevím a nestarám se o to," vyjela po něm Sheila. "Promiňte. Mám něco na sporáku," zavřela dveře. Dlouhou chvíli za nimi stála, pak se zhluboka nadechla. Ten čmuchal! Nic mu neunikne, pomyslela si.
Cestičku už uklízet nebude. Jestliže si toho Dylan už všiml, proč by se měla namáhat prací, kterou může udělat Tom, až přijde domů?
Podívala se na hodinky. Pokaždé, když se na ně koukla, pomyslela na zlaté hodinky s diamanty od klenotníka dole ve městě. Kdykoli ten obchod míjela, zastavila se u výlohy a prohlížela si je. Byly tak rozkošné! A Tom nebyl schopný jí tohle přání k výročí svatby splnit!
Pokrčila rameny. Bylo teprve půl jedné. Den se nekonečně vlekl. Od-loudala se do haly, před televizí zaváhala, pak si řekla, že tam nejspíš nebude žádný program, který by upoutal její pozornost. Posadila se do křesla a zapálila si cigaretu.
Začínala litovat svého souhlasu s tím, že v bungalovu zůstane celý den. Pro Toma se nic nezměnilo. Byl venku, povídal si s lidmi. Ale ona je tady jako vězeň! Věděla ovšem, že v nejbližší době se na tom nemůže nic změnit. Seděla a mračila se. Peníze byly schované. Kdo by tak mohl přijít na zahradu a kopat tady? To byla směšná myšlenka. Zaváhala, pak se rozhodla, že půjde ven. Koneckonců, musí zajít do Sandwich Baru a dát si oběd. To může být změna na rozdíl od celodenního posedávání v téhle ponuré díře. Ano, půjde se naobědvat.
Šla do ložnice a přezula si boty. Když si brala sako, znovu se rozezvučel domovní zvonek. Jestli je to zase Dylan, zabiju

ho! pomyslela si a pospíchala ke vchodovým dveřím. Vztekle je otevřela a ztuhla.
Venku stál malý štíhlý duchovní. V ruce držel odřený příruční kufřík. Prohlížel si ji šedýma očima, schovanýma za obroučkami kostěných brýlí.
"Paní Whitesideová?"
"Jo, ale mám práci," odsekla úsečně., Je mi líto, ale na kostel nedáváme," dodala a chtěla zavřít dveře.
"Přišel jsem pro ty peníze, paní Whitesideová," řekl Maisky klidným hlasem. "Peníze, které jste ukradli."
Sheila zůstala jako opařená. Cítila, jak se jí do tváří hrne krev. Šok z jeho slov na ni měl zničující dopad. Myslela, že omdlí.
S krutým úsměškem sledoval její reakci. "Omlouvám se, že jsem vás takhle rozrušil." Jeho chladné, lstivé oči přejížděly po jejím těle. "Mohu dál?" Popošel dopředu a strčil ji zpět do chodby. Zavřel za sebou a zamkl.
Sheila se vzpamatovala. "Vypadněte nebo zavolám policii!" pronesla chraptivě.
"To by byla škoda, paní Whitesideová. Pak by nedostal peníze ani jeden z nás. Koneckonců, je toho dost, abychom se rozdělili... dva a půl miliónu dolarů. To je obývák?" Zamířil do pokoje a odložil kufřík. Sundal si klobouk a přešel ke klubovce. S odporem zaznamenal popelníčky přetékající cigaretovými nedopalky, použité skleničky, stojící na příborníku a všudypřítomné vrstvy prachu. Zašklebil se. Na čistotu měl vysoké nároky. Řekl si, že tahle krásná holka musí být pořádná šmudla.
"Nebude vám vadit, když se posadím? Ještě nedávno jsem na tom zdravotně nebyl příliš dobře." Věnoval jí tajnůstkářský pohled a zasmál se.
Stála ve dveřích, pozorovala ho a přemýšlela, co má dělat. Musí to být ten pátý lupič, po kterém policie pátrá, ale takhle vystrojený! Duchovní! Pak si uvědomila jeho chytrost. Žádný policista mu nevěnuje ani ten nejmenší pohled.
"Chci, abyste vypadl," řekla a snažila se, aby to znělo pevně. "O žádných penězích nic nevím... a teď ven!"
"Prosím, nebuďte hloupá." Přehodil si jednu hubenou nohu přes druhou. "Viděl jsem vás a vašeho manžela, jak si berete moje auto. Peníze byly v kufru. Když jste auto přivezli zpět, kufr byl prázdný. Takže..." Zvedl ruce. "Neobviňuji vás z toho, že jste je vzali. Co jste s nimi udělali?"
"Tady nic není. Já... já nevím, o čem mluvíte."
Maisky si je soustředěně prohlížel. Když se jejich oči setkaly, znejistěla. Nikdy neviděla tak zlovolné oči. Cítila, jak ji doslova propalují.
"Paní Whitesideová, když jsem v roli, rád se držím i charakteru. V tuhle chvíli, jak jste si jistě všimla, hraji laskavého, neškodného duchovního." Odmlčel se, pak se naklonil, jeho tvář byla plná zloby a vzteku. "Radši se chovej rozumně, ty špinavá děvko, nebo ti udělím takovou lekci, že na ni nikdy nezapomeneš!"
Pod jeho výhrůžkami se s tlukoucím srdcem schoulila. Upřeně se na ni díval, pak se uklidnil. Najednou se stal opět usměvavým a laskavým.
"Posaďte se, drahoušku."
Vyčerpaná Sheila se přesunula do pokoje a posadila se naproti němu. Byla k smrti vyděšená. Cítila, že by ji tahle malá stvůra dokázala i z nejmenšího důvodu zavraždit..
"Jak se jmenujete?" zeptal se mírně.
"Sheila," odpověděla zdráhavě.
"Hezké jméno." Natáhl konečky prstů a ukázal na ni, pak se zasmál. "Vidíte, už jsme znovu v roli. Všimla jste si způsobu, jakým duchovní používají ruce? Měl jsem se stát hercem. Rád pozoruji lidi. Dělám si poznámky o tom, jak se chovají." Prohnaně se usmíval. "Ale my jsme mluvili o penězích. Kde jsou, drahoušku?"
Vzpomněla si na špinavou zahradní cestičku. Stačilo jenom vyhlédnout z okna a znal by odpověď na svou otázku.
"Minulou noc jsme je ukryli na zahradě," zaševelila suchými rty.
"Jak chytré! Myslím, že bych udělal přesně to samé." Jeho oči přejely dokonalé ženské tělo a zastavily se na dlouhých nohách. Pak se zeptal, "Všechny peníze?"
"Ano."
"Nenechali jste si vy nebo váš manžel pár bankovek pro osobní potřebu?"
"Ne."
"Velmi rozumné." Rozhlédl se po pokoji a ušklíbl se. "Jelikož mám v úmyslu tady tak měsíc zůstat, musím vás, drahoušku, požádat, abyste uklidila. Je to tu velmi špinavé, nezdá se vám? Potrpím si na čistotu."
Sheila zbrunátněla. Zapomněla na strach a vybouchla. "Jděte k čertu. Nechci vás tady! Chci, abyste vypadl!"
Pozorněji sledoval, jeho mazané oči najednou ztvrdly. "Ach... takže stále nespolupracujete?" Zavrtěl hlavou. "Jaká škoda." Sáhl do kapsy a vyndal malý revolver. Namířil na ni. Sheila se instinktivně přitiskla víc do křesla. "Tak dobrá, drahoušku, mám pro vás první lekci. Tahle malá pistolka obsahuje silnou kyselinu. Je nadmíru účinná. Dokáže z vaší pěkné tvářičky oloupat kůži tak, jako byste loupala pomeranč. Koukejte..." zamířil hlaveň na její nohu a stiskl spoušť. U nohy se jí objevil malinký obláček bílého kouře. Když se rozplynul, s hrůzou uviděla malou díru, vypálenou do koberce.
Zakuckala se, jak jí výpary z kyseliny podráždily hrdlo.
Maisky se zasmál. "Působivé, že? Očekávám, že budete do budoucna tohle místo udržovat v čistotě. Rozuměla jste?"
Vynervovaná, ale nepřemožená na něj zírala. V pořádku, ty čubčí synu, pomyslela si. Teď máš v rukou esa ty, ale počkej, až se to obrátí.
"Ano," přikývla.
"Dobře." Maisky zastrčil pistoli zpět do kapsy. "Teď musíme zvážit situaci. Policie po mně pátrá. Tohle je ideální místo k úkrytu. Vy jste tady, abyste se o mě postarala a peníze jsou tady taky... to je přímo ideální. Teď... určitě máte přátele. Budou považovat za zvláštní, že s vámi bydlí duchovní?"
"Ano."

"Samozřejmě... takže musíme najít důvod, proč jsem tady. Povězte mi, vaše matka už zemřela?"
"Co s tím má co dělat moje matka?" ohradila se Sheila.
"Aby bylo jasno, drahoušku... já dávám otázky... vy odpovídáte. Jinak bychom ztráceli čas. Je vaše matka mrtvá?"
"Ano."
"Zemřela tady?"
"Ne... v New Orleansu."
"Dobrá, pak bych mohl být duchovní, který ji pohřbíval. Přijel jsem, protože jste mi při památce své matky nabídla útočiště a já je přijal. Co může být jednoduššího?"
"Ženská, kterou vy nazýváte mou matkou, se mě zbavila, když mi bylo dvanáct!" zareagovala Sheila zlostně., Jediné, co o ní vím, je, že zemřela, protože chlápkovi, se kterým žila, až příliš často zahýbala a on jí prořízl hrdlo. Takhle mi to oznámili sousedi."
Maisky vypadal překvapeně. "Kdo o tom ještě ví?"
Sheila zaváhala a pokrčila rameny. "No... nikdo. Jestli si myslíte, že s tím poběžíte..."
"Pak je tedy domluveno." Maisky se podíval na hodinky. "Je dvanáct. Mám hlad. Co tu máte k jídlu?"
"Nic."
Podíval se na ni. "Myslel jsem si, že to řeknete. No, pak tedy jděte a něco kupte. Pěkný steak, hlávkový salát a pomfrity by mohly přijít k chuti."
"Neumím vařit," odpověděla rozmrzele.
Jeho oči zkoumaly její tělo. "Ani to mě nepřekvapuje, ale já umím. Jděte a přineste ty potraviny." Pohodlně se uvelebil v křesle a pokračoval: "A jste alespoň v něčem dobrá, drahoušku? Dovedete svého manžela potěšit v posteli?"
"Jděte do háje!" Sheila odešla do ložnice. Tam se zastavila, pak přešla do koupelny, zavřela a zamkla za sebou dveře. Z krabičky vložek vyndala tři pětisetdolarové bankovky a zastrčila je za punčocháče. Pak spláchla toaletu, odemkla, vrátila se do ložnice a vzala si sako.
Když přicházela z ložnice, Maisky stál v chodbě. "Nebuďte tam dlouho, drahoušku. Mám hlad."
"Potřebuji nějaké peníze. Mám jenom pět dolarů."
"Podejte mi svou kabelku."
Poslechla, vděčná své prozřetelnosti, že tam bankovky neukryla. Otevřel ji, podíval se dovnitř, a pak ji zavřel. Z kapsy vyndal tlustou peněženku a dal jí deset dolarů. "Pěkný steak... ten nejlepší... rozuměla jste?"
Prošla kolem něj, otevřela venkovní dveře a zahradní cestičkou mířila k brance.
Tom Whiteside se bezúspěšně snažil postaršímu zákazníkovi prodat buick sportswagon. Stáli v předváděcí hale G.M., plné aut a Tom říkal: "Koukejte, pane Waine, tenhle model je přesně pro vás. Uděláte radost rodině a pro vaši práci je to ten nejvhodnější typ."
Waine poslouchal všechny ty Tomovy řeči, které ho měly přesvědčit ke koupi. Ovšem stále se nemohl rozhodnout a Tom už ho začínal nudit.
"V pořádku, pane Whiteside, díky za váš čas. Rozmyslím si to." Potřásli si rukama. "Promluvím s manželkou."
Tom ho sledoval, jak odchází z haly a zaklel. Tak je to vždycky, pomyslel si. Vyhovím jim, jak potřebují, a oni pak stejně nic nekoupí.
Zavolala na něj slečna Slatteryová, která pracovala v kanceláři. "Tome, volá tvoje žena."
Tom ztuhnul. Co je, sakra? Co se stalo?
"Vezmu si to u sebe v kanceláři," pokýval a pospíchal do malého boxu v rohu místnosti a hrábl po sluchátku. "Haló? Sheilo?"
"Poslouchej a nemluv," ozvala se Sheila. Telefonovala z budky v obchodním domě. Rychle mu pověděla o Maiskym. Tom vyděšeně poslouchal.
"Ty myslíš... ví, že máme peníze?" zeptal se. "Jidáš! Raději jsme měli zavolat policii!"
"Zavři pusu a poslouchej," pronesla Sheila ostře. "Teď nemůžeme nic dělat. Ukryli jsme peníze, ne? To znamená, že jsme spolupachatelé. Tome... můžeš koupit bouchačku?"
"Co?" vyjekl Tom.
"Má pistoli, naplněnou kyselinou. Nevěřím mu. Můžeme ho... dokonce ho musíme zabít," pokračovala Sheila.
"Potřebujeme pistoli."
"Ty jsi zešílela! Zabít ho? O čem to mluvíš?"
"Můžeš koupit tu pistoli?"
"Ne, samozřejmě, že ne!"
"Ano, můžeš. V nějaké zastáváme určitě něco seženeš. A koukej ji přinést!"
"Ale já nemám peníze. A kromě toho..."
Sheila se vztekle nadechla. "Ty ubohý, neschopný hlupáku! Dobře, přijď jak nejrychleji můžeš," vyštěkla a práskla sluchátkem.
"Sheilo!" Tom bouchl do příčky a hodil sluchátko do vidlice. Třásly se mu ruce a srdce mu bušilo jako o závod. Ozval se domácí telefon. Na moment zaváhal, pak zmáčkl tlačítko.
"Tome, je tady pan Cain. Čeká na vůz," oznámila mu slečna Slatteryová.
"Už běžím," vyhrkl Tom a zvedl se.
O čem to Sheila mluvila? Zabít toho chlapa? Aniž by si promyslel, co udělá, odešel do předváděcí haly.
Sheila vyšla z obchodního domu a opatrně přidržovala modrobílou plastikovou tašku, obsahující steak, balíček zmrazených hranolků, balíček hovězích hamburgerů a krabici zmrzliny. Po chvilce rychlé chůze zatočila doleva do úzké postranní uličky a zpomalila. Před sebou uviděla tři zlaté míče, visící před zastavárnou Herbieho Jacobse. Když na tom

byli špatně s penězi, několikrát se tady zastavila, aby zastavila Tomovy zlaté manžetové knoflíčky a zlatý náramek, který jí Tom věnoval ke svatbě. Otevřela dveře a vstoupila do obchodu.
Z místnosti za krámem se vynořil Jacobs. "Ach, paní Whitesideová, to je opravdu potěšení." Byl to legrační malý mužík s přiléhavou čapkou, připomínající noční doplněk. Promnul si šedivějící vousy a zářivě se na ni usmál. Jaká krása! pomyslel si. Jaký je ten Whiteside šťastný chlap! Ta představa jít každý večer do postele s kráskou, jako je tahle. K nezaplacení!
"Pojedu na výlet, pane Jacobsi," usmála se na něj Sheila. "Uvažovala jsem, jestli byste mi mohl pomoci. Tom si myslí, že bych měla mít pistoli. Pojedu... sama. Mohu u vás nějakou pistoli zakoupit?"
Jacobs na ni vyděšeně zíral. "No... "
Ticho trvalo příliš dlouho, až se ozvala Sheila, vědoma si ubíhajícího času. "Tak mohu nebo ne?" zeptala se příkře.
"Ano, ale pistole nejsou levné, paní Whitesideová."
"To si také nemyslím. Chci něco malého a ne těžkého."
"Mám pětadvacítku automat... krásná malá zbraň," řekl Jacobs. "Stojí sto osmdesát dolarů."
"Ukažte mi ji."
"Kdybyste se obtěžovala jít se mnou do vedlejší místnosti... chápete? Člověk musí být opatrný."
Následovala ho do další omšelé místnosti.
"Chvilinku, prosím." Odešel kamsi vedle. Slyšela ho, jak se kdesi štrachá a cosi si mumlá pod vousy. Konečně se vrátil s malou pistolí v rukou.
"Rozumíte zbraním, paní Whitesideová?"
"Ne."
"Ovšem... dovolte, abych vysvětlil základní věci. Zde je pojistka. Natáhnete ji dozadu... tak. Buďte velmi opatrná - spoušť je jemná. Je to skvělá pistole. Koukejte... "Dotkl se spouště a ona zaslechla ostré klapnutí. "Dvě stě dolarů, paní Whitesideová, včetně deseti nábojů... nepotřebujete jich víc?"
"Ne." Vzala si z jeho umouněné ruky zbraň, potěžkala ji a stiskla spoušť. Znovu uslyšela ten jasný, ostrý zvuk. No, to není složité, pomyslela si. "Můžete ji nabít, prosím?"
Pozorně si je prohlédl. Byl trochu vyděšený a zmatený zároveň. "Ukážu vám, jak se to dělá. Je lepší a bezpečnější, když zůstane nenabitá."
"Pak se ale nedá použít. Nabijte ji!"
Vložil náboj do komory a zacvakl do zbraně. Pak vytáhl pojistku. "Buďte opatrná... může se stát nehoda." Odmlčel se, tajnůstkářsky se na ni podíval a pokračoval. "Tu pistoli jste si u mě nekoupila, paní Whitesideová. Je to jasné? Správně bych neměl zbraně prodávat."
"Ano, chápu." Převzala od něj pistoli i s nábojnicemi a vše uložila do kabelky. Pak mu podala jednu z pětisetdolarových bankovek, které přestěhovala z punčoch do kabelky během jízdy autobusem do města.
Prohlédl bankovku a nakrčil obočí. Úzkostně ho sledovala.
"Tak pan Whiteside má úspěchy... to jsem sám rád."
"Nedávno prodal tři auta." Oddychla si a následovala ho zpět do obchodu.
"Nakonec se úspěchy dostaví. Všichni pro to musíme něco udělat... někteří jsou šťastnější více, jiní méně." Vrátil jí tři stodolarové bankovky. "Měla byste si na tu pistoli pořídit povolení. Ale očekávám, že to víte. Policie..." Mávl rukou.
"Vím... " obstarám si ho. Díky, pane Jacobsi."
Venku na ulici chvilku přešlapovala, pak se rychle otočila a pospíchala k hlavní třídě. Zamířila do Plaza Hotelu na toaletu. Zamkla se, z kabelky vyndala pistoli, nazdvihla si sukni a pistoli si zastrčila vepředu za podvazkový pás. Dotek chladné oceli jí otřásl. Upravila si sukni, pak z kabelky vylovila náhradní náboje, zvedla záchodové prkénko a hodila je do vody. Poté opustila záchod i hotel.
Šla ulicí a cítila, jak se pistole tře o kůži.
Na konci ulice bylo stanoviště taxi. Zamířila k němu, ale najednou se zarazila. Ocitla se přímo naproti Ashtonovu klenotnictví. Zde prodávají ty zlaté hodinky, které ji tolik lákaly. Dlouhou chvíli váhala, ale nakonec ji přemohla myšlenka vlastnit je. Vešla do obchodu.
"Dobrý den, madam." Muž za pultem byl vysoký, postarší a velmi kultivovaný. "Jakže, samozřejmě, paní Whitesideová. Váš manžel mi v loňském roce prodal auto. Jak se má?" Jak na něj nepřítomně koukala, usmál se a odhalil umělé zuby.
"Jsem Harold Marshall, paní Whitesideová. Váš manžel by si na mě možná vzpomněl."
Tohle mizerné město! pomyslela si Sheila. To je horší než žít v akváriu! Věnovala mu oslňující úsměv. "Ano, samozřejmě. Pane Marshalle, my máme příští týden výročí svatby. Manžel mi chce věnovat zlaté hodinky... ty co máte ve výloze."
"Které by to měly být?" zeptal se Marshall, šel k oknu a otevřel mříž.
Sheila se k němu připojila a natáhla ruku. "Támhlety."
"Ano... to je zcela nepochybně nejhezčí design, který jsme měli." Vyndal je z krabičky, vyložené černým sametem. "To bude skvělý dárek. Věřím, že je to vaše první výročí."
Neposlouchala ho, očima bedlivě sledovala hodinky.
"Dovolíte, paní Whitesideová? Vyzkoušíme je."
Pod dotykem zlatého pásku se zachvěla. Konečně! Něco, co si vybojovala a o čem dlouhé měsíce snila... teď doopravdy zdobí její zápěstí!
"Vezmu si je."
Trochu ho zmátla. Dokonce se ani nezeptala na cenu! Z toho, co slyšel z místních klepů, měli Whitesideovi neustále dluhy.

"Nemohla jste udělat lépe, paní Whitesideová. Uložím je do krabičky."
"Ne, díky. Nechám si je na sobě."
"Samozřejmě. Nemusí se natahovat. Nebudete s nimi mít žádné problémy, ale kdyby se přece jen trochu předcházely, přineste je zpět. Bude to jenom drobné seřízení. Ať jste s nimi spokojená po zbytek života."
"Jsem si jistá." Fascinovaně na hodinky zírala. Pak si uvědomila, že prodavač trochu znervózněl, a proto se zeptala, "Kolik stojí?"
Oddychl si. "Sto osmdesát dolarů."
Páni, pomyslela si, pořádně utrácím, ale proč ne? Když podávala Marshallovi druhou pětistovku, vzpomněla si na malého muže, čekajícího na ni v bungalovu.
Pak si všimla, jak si Marshall bankovku nedůvěřivě prohlíží.
"Manžel vyhrál v kasinu," řekla rychle.,Poprvé v životě. Takové štěstí! Dva tisíce dolarů!"
Marshall se usmál: "Ano, skutečně? Víte, paní Whitesideová, ačkoli připouštím, že jsem se o to často pokoušel, nikdy jsem nevyhrál ani dolar. Jsem velmi šťastný, když slyším, že měl pan Whiteside takové štěstí."
"Ano."
Vrátil jí peníze.
"Opravdu nechcete krabičku?"
"Ne, díky..."
Když odešla, Marshall zvedl bankovku a zamračil se. Vzpomněl si na poslední instrukce, které obdržel z policejního velitelství. Ztráta časů, pomyslel si, ale na zadní stranu účtu si pro jistotu zapsal Sheilino jméno a adresu.
Bylo půl třetí a deset minut. Tom Whiteside seděl u stolu a přemýšlel o tom, co mu Sheila řekla. Napětí začínalo být nesnesitelné. Rozhodl se, že odjede domů a zjistí, co se přesně stalo. Otřel si zpocené ruce, zvedl se a zamířil do předváděcí haly.
Peter Cain, vedoucí prodavač, právě hovořil s klientem. Tom se podíval na Lockinga, který za skleněnou přepážkou své kanceláře s kýmsi hovořil po telefonu. Tom chvíli otálel, a když Locking zavěsil, přiloudal se k jeho kanceláři, nesměle zaklepal na dveře a vstoupil.
Locking se na něj zamračil. "Co je, Tome? Mám práci."
"Musím jít domů, pane Lockingu... něco jsem snědl. Je mi hrozně špatně."
Lidé, kteří se necítili dobře, Lockinga nudili. Pokrčil mohutnými rameny.
"Dobře, Tome, tak jdi," pokývl a natáhl se pro složku papírů.
Ten bezcitný bastard! pomyslel si Tom, když se loudal k zaparkovanému autu. Nastoupil, nastartoval a zamířil na dálnici.
O patnáct minut později zajel do garáže a zavřel dveře. Když procházel do kuchyně, zaslechl televizi. Pronikavý hlas, plný vzrušení, komentoval sportovní zápas. Zaváhal. Co má sakra dělat? Když procházel chodbou, zavolala na něj potichu z ložnice Sheila. Našel ji, jak sedí na posteli.
"Zavři dveře."
Udělal to a podíval se na ni. "Co se stalo? Co... ?"
"Je to televizní narkoman," zašeptala Sheila. "Je tady."
"On? Kdo je to?"
Podrážděně sevřela pěsti. "Chlap, kterého hledá policie... pátý lupič! Říkala jsem ti to, ty pitomče!"
"Chceš říct, že je opravdu tady? Myslel jsem, že si děláš blázny!" Tom na ni vyděšeně zíral. V očích měl strach.
"Musíš se neustále chovat jako hloupý kretén?" okřikla ho Sheila. "Říkala jsem ti... díky tobě zjistil naši adresu. Ví, že máme prachy. Je rozhodnutý tady zůstat, dokud nebude klid, aby mohl odejít."
"Tady zůstat nemůže!" prohlásil Tom divoce. "Půjdu zavolat na policii."
"To neuděláte, pane Whiteside," ozval se klidným hlasem Maisky. Otevřel dveře tak potichu, že ho ani jeden z nich neslyšel vcházet.
Tom se rychle otočil.
Maisky se na něj usmál. Neměl na sobě bílou paruku a v obleku duchovního vypadal naprosto neškodně, dokud se Tom nepodíval do šedých vychytralých očí.
"Nevím, co vás znepokojuje, pane Whiteside," pokračoval Maisky., Je tady dost peněz pro všechny. Pojďme do obývacího pokoje a v klidu to probereme."

Otočil se a vyrazil chodbou jako první. V pokoji vypnul televizi a posadil se.
Tom a Sheila ho následovali, chvilku přešlapovali na místě, a pak se posadili na židle vedle něj. Tom na něj zíral, neschopný uvěřit, že tenhle vysušený, mrňavý chlapík mohl být jedním z lupičů, kteří vykradli kasino. Dokonce ho to vyděsilo.
"Teď... ty peníze," pronesl Maisky a sepnul ruce. "Budu zcela spokojený, když si nechám jeden a půl miliónu pro sebe. Vy dva dostanete milión. Myslím, že je to fér. Koneckonců, já jsem to všechno vymyslel. Budu tady muset pár týdnů zůstat, ale to už jsme s paní Whitesideovou probrali. Za to, že mi pomůžete, dostanete dobře zaplaceno. Přijímáte podmínky?"
Nastala pauza, váhajícího Toma předběhla Sheila, "Dobrá... v pořádku." Myslela na pistoli, kterou skrývala. Až přijde čas, aby odešel, bude to pro něj pořádné překvapení.
Tom ji pozoroval. "S tím nemůžeme souhlasit!" vykřikl, "nevzali jsme z těch peněz ani dolar! Můžeme jít do vězení až na dvacet let! Už toho mám dost! Já..."
"Drž hubu, ty pitoměj opičáku!" zaječela na něj Sheila. Její zuřivost byla tak silná, že ztichl.

Maisky se zahihňal. "Všechny ženy, které křičí, jsou slabé v sexu," podotkl. "Takže, drahoušku, jsme domluveni?"
"Už jste mě slyšel, ne?" vyjela po něm Sheila.
Maisky se usmál, oči se mu zatřpytily. Je nebezpečná, pomyslel si a nenasytná. Jestli si představuje, že z toho dostane byť jen cent, měla by si tu svoji pěknou hlavinku nechat vyšetřit. Vlastně by ji měl sledovat.
"Dobře," zatvářil se uvolněně. "Tak teď jsme se dohodli, nemusíme se už o nic strachovat a já bych se mohl jít podívat na ten zápas. Moc mě to zajímá." Vstal a obrátil se k televizi. "Báječný vynález, pane Whiteside... skvěle vyplní čas."
Tom se zvedl a prkenně odkráčel do kuchyně.
Když se pokojem začal rozléhat zvučný hlas komentátora, Maisky Sheilu mávnutím ruky propustil. "Jděte, drahoušku," usmál se na ni., Jsem si jistý, že vás to musí nudit."
Podívala se na něj, pak se zvedla a zamířila za Tomem do kuchyně.
"Nebylo by kafe, šerife?" zeptal se Beigler a zapálil si cigaretu. Sedl si do židle, která pod jeho váhou zavrzala.
"Trochu," odvětil Terrell a posunul konvici po stole. "Moc kouřím, Joe."
"Jo." Beigler si do papírového pohárku nalil tekutinu. "To je můj problém odjakživa." Vypil kávu a vzal si k ruce dlouhou zprávu, která přišla ze stanovišť silničních kontrol. Obsahovala dvacetistránkový seznam poznávacích čísel aut a jejich vlastníků, kteří projížděli kontrolami při cestě z města. "Tohle nikam nevede."
"Vydrž," poznamenal Terrell. "Získali jsme už alespoň nějakou stopu. Teď víme, kde si ten náklaďák pronajal, a autodopravce nám podal jeho perfektní popis. Až ho chytíme..."
"Nechytíme ho... " přerušil ho Beigler. Chtěl něco dodat, ale pak se zadíval do papíru, který držel v ruce a ztuhnul. "Hej, šerife! Koukněte na tohle!" Nehtem podtrhl odstavec v textu a podal mu dotyčný list.
Terrell četl: Franklin Ludovick, Mon Repos, Sondy Lané, Paradise City, Lic. č. P.C. 6678.
"Čí je ta zpráva?"
"Freda O´Toola."
"Hned ho sežeň!"
Beigler zatelefonoval Charliemu Tannerovi. "Chceme Freda. Je pořád na silnici?"
"Vydrž." Nastala pauza, pak se Tanner znovu ozval, "Ne. Je doma. Odešel před půl hodinou."
"Dovez ho sem. Vezmi si auto, Charlie... pronto."
"Provedu," zahlaholil Tanner a zavěsil.
O dvacet minut později vcházel do Terrellovy kanceláře strážmistr O'Tool. Nebyl v uniformě a jeho oblečení vykazovalo známky velkého spěchu.
"Pojď dál, Frede," pozdravil ho Terrell a ukázal na židli. "Promiň... asi by sis potřeboval odpočinout."
"To je v pořádku, pane," řekl O´Tool. Bylo dobré, že se k němu šerif choval přátelsky, ale jeho šéf byl Beigler.
"Posaď se," řekl Terrell. "To už tady nemáme ani trochu kafe?"
Beigler hrábl po telefonu. Požádal Tannera, aby přinesl nové zásoby kávy.
"Už zase?" zavrčel Tanner unaveně.
"Slyšel jsi mě," odsekl Beigler a zavěsil.
Znervóznělý O'Tool se posadil na konec židle.
"Frede... tenhle buick coupé. Majitel, Franklin Ludovick," začal Terrell a posunul mu před oči zaškrtnutou zprávu. "Co mi o tom můžeš říct?"
"Prošlo kontrolou v pořádku, pane. Řídil ho Tom Whiteside, agent G.M."
"Syn doktora Whitesida?"
"Ano, pane."
"Pokračuj."
"Říkal, že měl nehodu a tohle auto si vypůjčil od klienta."
Terrell s Beiglerem si vyměnili pohledy. "Kontroloval jsi jeho auto, Frede?"
"Ne, vracel se z dovolené, pane. Neměli jsme kontrolovat auta, která vjížděla do města. Ostatně on o pár hodin později vyjížděl ven. Řekl, že to auto vrací. Prohlédl jsem ho. Bylo v pořádku."
"Byl tam sám?"
"Byla s ním jeho žena."
Terrell se na moment zamyslel, pak přikývl. "V pořádku, Frede, můžeš jet domů. Hoši tě odvezou."
Když O´Tool odešel, Terrell se zvedl. Beigler si už do podpažního pouzdra ukládal svou osmatřicítku. Pak popadl sluchátko a upozornil Tannera na odchod.
"Mám tady to kafe," ohradil se Tanner.
"Vypij si ho za mě," odsekl Beigler a zavěsil. Pospíchal za Terrellem k autu. Dole na ně už čekali Lepski a Jacoby. Cestou jim Terrell vy svědil situaci. "Vy dva nás budete krýt. Lepski, ty se postaráš o záda. Pozorně všechno sleduj! Mohla by to být past."
O deset minut později auto zastavilo před bungalovem Whitesideových.
Terrell a Beigler vyšli po cestičce k domu a zazvonili.

IX

Tom Whiteside zrovna zametal zahradní cestičku, když zahlédl detektiva druhé třídy Grade Lepskiho. Poznal ho okamžitě. Lepski byl v Paradise City známá postava. Z pohledu na něj Tomovi poskočilo srdce v hrudi. Opřel koště o zeď a pospíchal do kuchyně.
V obývacím pokoji už Maisky zaznamenal parkující policejní auto a Terrella s Beiglerem, kteří mířili k domu.
"To je policie," řekl potichu Sheile. "Teď nesmíme ztratit hlavu. Pamatujte si, jsem otec Latimer z New Orleansu. Když se budete chovat přirozeně, bude všechno v pořádku." Jeho chladný sebejistý tón Sheilu téměř uklidnil.

Když zazvonil u domovních dveří zvonek, Maisky dirigoval: "Pusťte je dovnitř. Chovejte se přirozeně a uvolněně."
Podíval se na sebe do zrcadla, poopravil si paruku a kolárek a posadil se do hluboké lenošky.
S bušícím srdcem, ale klidnou tváří šla Sheila ke dveřím a otevřela.
„Pani Whitesideová?" zeptal se Terrell, ačkoli ji dobře znal. Bylo jen málo obyvatel City, kteří ji neznali od pohledu.
"Ano, proč?" Přinutila se k úsměvu. "Vy jste šerif Terrell, že?"
"Ano... je pan Whiteside doma?"
"Ano. Přijel dnes dřív domů. Není mu nějak dobře... něco špatného snědl, ale pojďte dál."
Odvedla je oba do obývacího pokoje. Oba policejní úředníci vytřeštili zrak na malého bělovlasého duchovního tiše sedícího v křesle. Maisky vstal a na uvítanou vykouzlil jeden ze svých zářivých úsměvů.
"To je otec Latimer z New Orleansu," představila ho Sheila. "Momentálně tu s námi bydlí. Otče, tohle je šerif místní policie Terrell a - a..." Podívala se na Beiglera a usmála se.
To je kotě! pomyslel si Beigler a představil se. Nějak se mu nedařilo z těch dlouhých štíhlých nohou spustit oči.
"Ano... no, tak se posaďte. Dojdu pro Toma," odešla z pokoje.
Maisky si s oběma muži potřásl rukou. "Jsem šťastný, že vás poznávám," řekl. "Tohle je má první návštěva ve vašem krásném městě." Jeho výraz začínal nabývat na vážnosti. "Měl jsem tu nešťastnou povinnost se postarat o Sheilinu matku na poslední cestě. "
Terrell sebou zavrtěl a cosi si zamumlal pod fousy. Chvilku bylo ticho, pak se v pokoji objevil Tom se Sheilou. Byl zpocený a bledý.
"Haló, šerife," pozdravil slabým hláskem. "Vy - vy mě potřebujete?"
"Slyšel jsem, že vám není dobře," řekl Terrell a bedlivě si ho prohlížel. Opravdu nevypadal moc dobře.
"Něco jsem snědl... bude to v pořádku," mávl Tom rukou. "Dáte si někdo drink?"
"Ne, díky... pane Whiteside, ten buick coupé, se kterým jste přijel..."
Maisky se posadil. Sepjal dohromady ruce, jako když se modlí.
"Buick?" podivil se Tom hloupě.
"Ach,Tome... neměli jsme si ho brát!" vykřikla Sheila. "Vždyť víš, říkala jsem, aby jsme to nedělali."
Tom se na ni v úžasu podíval a zoufale se snažil ovládnout napjaté nervy. Rychle dodal:, Jo, to je pravda."
Terrell se podíval na něj, pak na Sheilu a znovu na Toma. "Pane Whiteside, máme důvod věřit, za to auto patří jednomu z lupičů v kasinu. Předpokládám, že mi řeknete, jak jste k němu přišel."
Sheila se dramaticky nadechla, pak spráskla ruce. Maisky, který ji bedlivě sledoval, doufal, že nevypadne z role.
"Tak to je důvod, proč bylo schované!" zvolala. "Tome! A my jsme ho vzali! Tohle nás vůbec nenapadlo!" Otočila se na Terrella a vykulila na něj oči. "To ovšem vysvětluje všechno. My jsme si mysleli, že patří nějakému lovci..."
Terrell se zavrtěl. "Předpokládám, že začnete od začátku," řekl.
"Ovšem. Prosím, sedněte si." Sama usedla na proutěnou židli, upravila si sukni a do volila přitom Beiglerovi prohlédnout si její stehna. "Vraceli jsme se z dovolené pod stanem. Bylo pozdě. Tom se rozhodl, že si zkrátíme cestu z miamské dálnice přes starou rozbitou cestu, vedoucí lesem a ústící na dálnici, vedoucí do Paradise City. Jsem si jistá, že ji musíte znát..." Zarazila se a podívala na Terrella, který se ještě neposadil. Usmála se a ukázala na křeslo. "Posaďte se, prosím, šerife. Když stojíte, jste pořádně velký chlap."
Terrell se složil do křesla, zatímco Beigler se zápisníkem v ruce se opíral o zeď. Tom se posadil rovnou za Sheilu.
"To jsou pro mě novinky," zamumlal Maisky. "Sotva jsem přijel. Tady byla nějaká loupež?"
"Promiňte," přerušil ho Terrell úsečně. "Chci slyšet, co paní Whitesideová říká."
"Promiňte... samozřejmě... omlouvám se." Maisky se opřel do křesla. "Je to velmi zajímavé."
Musím se od toho trouby dostat pryč, pomyslela si Sheila, musím se od něj držet stranou.
"Ano," řekla, naklonila se dopředu a upřeně se Terrellovi dívala do očí. "Jeli jsme po té rozbité cestě a porouchalo se nám auto. Bylo to čerpadlo, že Tome?" Mrkla přes rameno. "Říkal jsi, že to bylo čerpadlo?"
Tom škubnul hlavou. "To je pravda."
"No, tak jsme byli... rovnou uprostřed lesa a začínalo se stmívat." Pro Beiglerovu podívanou zkřížila nohy. Možná se ten polda soustředí na ni, a ne na to, proč přišel, pomyslela si. Beigler, který nikdy nic takového nepropásl, si v duchu říkal, jak je senzační... a ty nohy!
"Rozhodli jsme se, že tam přenocujeme. Ráno, když jsme se připravili k odchodu..." Udělala dramatickou pauzu, doplněnou komickým gestem. "Představte si, ujít pět mil! No, objevila jsem to auto," a mrkla na Terrella, jak přijal její story. Ten rozhodně pro její sex-appeal nijak nevzplanul. Byl to takový ten předpotopní šťastně ženatý tatík.
"Když jste objevili to auto, paní Whitesideová, nenapadlo vás, že byste to měli oznámit policii?" neoblomně pokračoval Terrell.
Zasmála se. "Na to jsem nepomyslela... ani Tom ne. Báli jsme se nechat v našem autě kempingové vybavení. Tak jsme si toho buicka vypůjčili. Já jsem odmítla v tom lese sama zůstat... bála jsem se." Podívala se na Beiglera a on si pomyslel: Jak rád bych s tebou byl o samotě, holčičko... například na opuštěném ostrově.
Znovu se soustředila na Terrella. "Prostě jsme si to neuvědomili. Tom měl univerzální klíč. Přenesli jsme naše věci do toho auta a odjeli. Hned jak jsme se dostali domů, vybalili jsme, koupili nové čerpadlo a jeli zpět. Buicka jsme nechali přesně tam, kde jsme ho našli. Tom namontoval novou pumpu a vrátili jsme se domů."
Terrell se poškrábal na bradě. Zní to jako pravda, pomyslel si. O´Tool se jasně zmiňoval i o ní.
"Dívali jste se do kufru?" otočil se na Toma.
Tom zaváhal, pak zavrtěl hlavou. "Proč, ne. My - my jsme ty naše krámy hodili na zadní sedadlo. Ne... do kufru jsme se nekoukali."
Terrell se zvedl. "Musím vás požádat, abyste nám ukázali, kde jste nechali toho buicka... hned teď."

"Samozřejmě." Tom se postavil. "Jenom si vezmu bundu."
Když odešel z pokoje, zvedla se i Sheila. "Vy si opravdu myslíte, šerife, že jsme jeli tím gangsterským autem?"
"To si myslím," přikývl Terrell, který konečně zaregistroval Beiglerovy oči, přisáté na jejím těle.
"Šokující!" ozval se Maisky. "Ale já tomu všemu moc nerozumím." Obrátil se na Terrella. "Proč si představujete, že to auto bylo ukryté, inspektore?"
Terrell cosi zamumlal, a pak zamířil ke dveřím. Tenhle malý, bělovlasý páter ho nudil.
Z ložnice vyšel Tom. Jeho bílý, vyděšený obličej způsobil, že Sheilou projel záchvěv strachu. Ten pitomec ještě všechno vyžvaní, pomyslela si.
"Hotovo, šerife," ohlásil Tom.
Sheila k němu popoběhla a políbila ho na tvář - něco takového už neudělala, ani nepamatuje. Pak mu s pečovatelským gestem upravila vázanku.
"Moc dlouho ho nezdržujte, šerife," požádala Terrella. "Opravdu mu není dobře."
"Nebudeme tam dlouho, paní Whitesideová."
Terrell otevřel vchodové dveře a následován Tomem a Beiglerem, vyšel na zahradní cestičku.
Sheila je sledovala, jak nastupují do auta. Pak se dole objevil Lepski a připojil se k nim. Vklouzl za volant a Jacoby se vmáčkl na přeplněná zadní sedadla.
Auto se rozjelo.
"Velmi dobře provedeno, drahoušku," pochválil Maisky Sheilu, když se vrátila do obývacího pokoje. "Sám bych to lépe nezvládl."
Ignorovala ho. Šla k barové skříňce, nalila si pořádnou dávku ginu a jedním lokem ji vypila.
"Jenom jestli ten hlupák neudělá nějakou chybu," poznamenala, spíš k sobě než k Maiskymu, pak šla do své ložnice a zavřela za sebou dveře.
Když policejní auto dojelo k úpatí, vedoucímu k mokřině, Tom řekl: "Tady je to. Nahoře na té cestě... tam jsem to auto nechal."
Lepski zastavil. On, Jacoby a Beigler vystoupili z auta, připravili si pistole a obezřele začali stoupat po cestě.
Terrell si připravil pistoli a vystoupil také.
"Zůstaňte tady, pane Whiteside," radil mu. "Ten chlápek by mohl být někde tady a je nebezpečný." Pak pospíchal za ostatními.
Tom si vytáhl z kapsy balíček cigaret. Ruka se mu třásla tak strašně, že si stěží zapálil, ale cítil se mnohem sebejistěji.
Cesta z bungalovu byla mnohem lepší, než si ji představoval. Vzpomněl si na první slova, která Terrell řekl, když se auto dalo do pohybu, "Znal jsem vašeho otce... dobrý člověk... řekl bych, že ten nejlepší, jakého jsme kdy v City měli. Tolik se postaral o Carrii... to je moje žena... když měla problémy. O tom nemáte ani potuchy."
Tom si vybavil svého otce. Musel to být obdivuhodný muž, pomyslel si. Byl jsem příliš hloupý na to, abych ho dokázal ocenit. Potáhl z cigarety. Myslel na všechny ty peníze zakopané na zahradě. Musel být úplně mimo, když dovolil Sheile, aby ho ovládla. Měl by policii o té krabici v kufru říct. Neklidně se zavrtěl. Teď už bylo příliš pozdě. Ale on se těch peněz nedotkne, ani dolaru. Ať si Sheila vezme všechno a vypadne. Dlouze a zhluboka se nadechl. Jaká to pro něj bude úleva, až se jí zbaví! Minulý rok byl ten nejhorší, který kdy v životě prožil. Nechá ji, aby si vzala prachy a šla!
O deset minut později se na cestičce objevil pospíchající Jacoby. Doběhl k autu, hrábl po vysílačce a spojil se s velitelstvím. "Potřebujeme tady Hesse a další lidi," ohlásil se. "Stará cesta mezi miamskou dálnicí a silnicí do City. Pospěšte si!" Pak se vrátil zpět do lesa.
Tom dál seděl v autě. Vykouřil čtyři cigarety a čekal dalších patnáct minut, než se objevil Terrell.
"Ten buick tam není," oznámil mu. "Jste si jistý, že jste ho nechal zrovna tam?"
Tom ztuhnul. "Ano, šerife. Když jsme odjížděli, byl tam."
"Našli jsme úkryt toho chlápka... takový přístřešek, ale ne auto."
"Ale my jsme ho tam nechali."
Od dálnice přikodrcala dvě policejní auta. Hess a pátrací skupina byli rychlí.
"Jděte nahoru, Frede. Našli jsme jeho úkryt," ukázal Terrell k cestě. "Vezmi své muže a dejte se do práce."
Beigler si zapálil cigaretu a přidal se k Terrellovi.
"Pojedeme k silnici," rozhodl Terrell. Nastoupili, Terrell se posadil vedle Toma. Po pěti mílích je cesta dovedla k zaparkovanému buicku.
"Tady je," zareagoval Terrell. Všichni vystoupili a zamířili k autu. Beigler se snažil otevřít kufr, ale ten byl zamčený. Podíval se na Toma. "Můžete to otevřít?"
Tom chtěl nejdřív přisvědčit, ale v posledním zlomku vteřiny se vzpamatoval a zavrtěl hlavou. "Mám klíček od zapalování, ale ne klíček od kufru."
Beigler na něj zkoumavě pohlédl, pak se vrátil k policejnímu autu, z krabice na nářadí vylovil páku na výměnu pneumatik a znovu se vrátil k buicku. Dlouhou chvíli zápolil se zámkem, ale nakonec se mu ho podařilo otevřít. Odklopil víko kufru.
"Nic," řekl a podíval se na Terrella.„Možná si zase vyměnil auto, šerife."
"Dobrá, Joe. Vrátíme se zpět na velitelství. Po cestě vysadíme pana Whitesideho."
Znovu nastoupili do auta.
"Maisky ty peníze mohl někde ukrýt, a pak se schovat do lesa," pronášel Terrell své myšlenky nahlas. "Víme, že kontrolami s krabicí projet nemohl. Ale je to chytrý chlap. Možná, že ty prachy někde ulil a zmizel. Na takovou sumu peněz se vyplatí čekat. Možná se rozhodl čekat třeba i půl roku, a pak se sem vrátí a peníze vyzvedne."

Beigler zavrčel. "Musíme si být jisti, že nám z města neupláchl i s tou krabicí. To bude spousta práce. Kam mohl tak velkou bednu schovat?"
"Začneme v úschovnách zavazadel. Dáme to do televize a do rozhlasu. Někdo by to mohl poznat."
Tom to všechno poslouchal a došlo mu, že ti dva ho rozhodně nepodezřívají. To je něco, pomyslel si. Sotva tomu mohl uvěřit. Pak si znovu vzpomněl na svého otce. Ano, byl to on, který mu obvykle u druhých lidí dodával pocit respektu. Dokonce i po svém pohřbu kolem něj otec rozprostřel plášť protekce. Při tom pomyšlení se nyní cítil zahanbeně.
Dojeli k bungalovu.
"Díky za pomoc, pane Whiteside," loučil se Terrell. "Dnes už vás nebudeme obtěžovat. Zítra od vás budu chtít všechno zopakovat do protokolu." Zadíval se na Tomovu bílou, napjatou tvář. "Zdá se mi, že byste měl jít do postele."
"Nejspíš to udělám," přikývl Tom. "Je mi pořádně mizerně."
Hned jak policejní auto odjelo, otevřela Sheila vchodové dveře. Maisky postával v obývacím pokoji. Oba vypadali velmi nervózně.
"No?" vyhrkla Sheila na blížícího se Toma.
"Je to v pořádku," zamrmlal Tom a prošel kolem ní do domu. K Maiskymu prohodil, "Myslí si, že jste tu krabici někde ukryl a utekl z města."
Maisky se usmál. "Navrhuji, abychom si dali šálek čaje," řekl. "Uvařte nám trochu do konvice, drahoušku. Když prožijete šok, nic vás nevzpruží tolik jako čaj."
K Tomovu překvapení šla Sheila do kuchyně a postavila konvici na sporák.
"Musíme s tím zmizet," konstatoval Maisky a posadil se. Zaměřil se na Toma. "Prostě to tak cítím. Musíme se s tím odsud dostat pryč."
Tom odešel do ložnice. Odkopnul boty, shodil bundu a svalil se na postel. Byla mu zima a točila se mu hlava. Ležel na zádech se zavřenýma očima.
O chvíli později zaslechl Sheilu, jak vchází do obývacího pokoje a cinká šálky. Přišla ke dveřím ložnice.
"Chceš čaj?"
Aniž by otevřel oči, zavrtěl hlavou. "Můžeš mě nechat chvilku o samotě?"
"Nechovej se jako primadona!" zaječela na něj. "Seber se a neválej se tady!"
Otevřel oči a podíval se na ni. Jak jsem se mohl zamilovat do takové ženské? Pomyslel si. Posadil se a sundal nohy z postele.
"Chci, abys odsud vypadla, jak nejrychleji to bude možné a vzala si s sebou ty prachy," promluvil ochraptělým hlasem. "Už tě mám dost. Vezmi si ty peníze... toho malého opičáka, ale už konečně vypadni a nech mě o samotě! Nedotknu se z těch peněz ani dolaru! Slyšela jsi! Mé jediné přání je, abych tě už nikdy neviděl!"
Vyděšeně na něj zírala, pak zaklonila hlavu a propukla v hysterický smích. "Tak pan Chudák končí. Domníváš se snad, že já se na tebe hodlám po zbytek života koukat, ty nechutnej ubožáku? V pořádku, jestli tohle je všechno, co chceš, naprosto mi to vyhovuje. Když si náš mrňavej přítelíček myslí, že bude bezpečnější odejít, půjdu také, ale ne první."
Maisky hádku s úsměvem poslouchal. Tak, pomyslel si, konečně se o toho chlapíka nemusím bát. Všechno, co teď musím udělat, je pohlídat tu děvku.
Když se Sheila vracela do pokoje, rychle vklouzl zpátky do křesla. "Stydne vám čaj, drahoušku," upozornil ji. "Slyšel jsem, že se o něčem dohadujete?"
"Starejte se o svou práci!" vyjela Sheila a vzala si šálek čaje. Přešla k oknu a vyhlédla ven, přitom horečně přemýšlela.
Maisky ji chvilku pozoroval, pak pokrčil rameny. Šel k televizi a zapnul ji.
"To bez toho nemůžete ani chvíli vydržet?" poznamenala Sheila.
"Samozřejmě, že mohu." Maisky pohlédl na hodinky. "Je čas na zprávy. V naší situaci, drahoušku, je vždy dobré vědět, co je nového."
V půlce zpravodajství se hlasatel dostal k očekávanému tématu: "A nyní několik nových podrobností o loupeži v kasinu. Jak už jsme oznámili minulý večer, policie stále střeží všechny banky a obchody, kde mohou být ukradené pětisetdolarové bankovky nabídnuty ke směně. Tyto bankovky nesmějí být přijímány, aniž by na nich nebylo uvedeno jméno a adresa osoby, která je nabízí. Policie také..."
Sheila upustila svůj šálek. Polil ji ledový pot. Marshall... hodinky! Zapsal si na bankovku, kterou mu dala, její jméno? Udělal to?
Maisky se za zvukem rozbíjejícího se porcelánu otočil. Uviděl v jejím obličeji strach, pevně semknuté rty a vyděšené těkající oči. Došlo mu, že utratila jednu z těch bankovek.
Několik dlouhých vteřin zůstal bez hnutí, tvář se mu stáhla vztekem. Pocítil, jak se mu rozbušilo srdce. Pomalu se zvedl.
"Ty děvko!" zařval. "Ty jsi utratila nějaké peníze!"
Roztřesená Sheila ustoupila před jeho zuřivým výrazem.
Najednou se proměnil v divoké zvíře.
"Ne!"
"Lžeš! Něco jsi z těch peněz utratila!"
"Říkám vám, že ne!"
Rychlým krokem odešel z pokoje a vtrhl do ložnice, kde odpočíval Tom.
"Vstávej! Ta tvoje děvka utratila nějaký prachy! Co si koupila?" Maisky ho hlas se chvěl vztekem.,Prohledej to tady! Utratila nějaký prachy!"
S pocitem hrůzy Tom vylezl z postele. "Nemohla... není tak hloupá," zamumlal.
Maisky se rozhlížel po pokoji, pak se vrhl na skříň a začal vytahovat zásuvky, jednu po druhé.
Mezi modrými spodními kalhotkami a podprsenkou objevil automatickou pistoli a zlaté hodinky.

Beigler nalil do dvou papírových šálků kávu. Jeden podal Terrellovi a druhý si opatrně odnesl na svůj stůl.
"Koukejte, šerife," poznamenal a posadil se, "domníváte se, že Whitesideovi ty peníze našli a zatloukají je?"
Terrell usrkl kávu, a pak si začal nacpávat dýmku. "Ne Tom Whiteside, Joe. Znal jsem jeho otce léta... byl to světec."
"To znamená, že jeho syn musí být taky svatej?" ušklíbl se Beigler.
"Jasně, Joe... to samozřejmě nemusí, ale on není ten typ. Už proto, že by nevěděl, co s těma penězma."
"Ale jeho žena by mohla."
Terrell škrtl zápalkou a zamračil se. "Ne, to stále není ono. Můj názor je, že měl Maisky ještě jedno auto. Do toho přendal krabici s penězma, nechal buick buickem, krabici někde schoval a zmizel z města. A za tři nebo za čtyři měsíce se pro ni vrátí."
"Kde myslíte, že by tak velkou krabici schoval?" zeptal se Beigler.
"Kdekoli... na pláži... v úschovně zavazadel... na nějakém jiném místě."
Beigler usrkl kávu a promnul si špičku nosu.
Terrell ho pozoroval. "Ten kufr byl zamčený, Joe," četl Beiglerovy myšlenky. "Nikdo z Whitesideových nemohl vědět, jestli je ta krabice v kufru."
Beigler sáhnul po telefonním sluchátku. "Charlie? Zavolej mi pana Lockinga z General Motors."
Nastala krátká pauza, a pak Beigler promluvil:„Pan Locking? Tady je seržant Beigler, policie. Promiňte, že vás obtěžuji, ale mám malou otázku, se kterou byste mi mohl pomoci. S klíčem od zapalování do buicku coupé můžete otevřít i kufr, nebo musíte mít zvláštní klíč?" Chvilku poslouchal, a pak řekl. "Díky, pane Lockingu... jsme vám moc zavázáni."
Rozloučil se a zavěsil. Podíval se na Terrella. "Klíčkem od zapalování můžete otevřít i kufr, šerife."
Terrell se opřel do židle. "Whiteside říkal, že to nejde?"
Beigler přikývl., Ano, to povídal."
Podívali se jeden na druhého, pak se Terrell zvedl. Beigler se pohybem ruky ujistil, že má v pouzdře pistoli.
Na stole se rozdrnčel telefon. Nervózně sáhl po sluchátku.
"Zástupce Floridské banky chce mluvit s šerifem," oznámil mu Tanner.
Beigler předal sluchátko Terrellovi."Pro vás, šerife. Floridská banka."
"Ano?"
"Šerife, tady je Fabián z Floridské banky. Ze zlatnictví Ashton jsme dostali označenou pětisetdolarovku. Jméno a adresa, které jsou na ní uvedené, zní: paní Whitesideová, 1123, Delpont Avenue"
"Jste si jistý, že je to jedna z těch označených bankovek?"
"Naprosto."
"Díky, pane Fabiáne. Připravte mi ji, prosím," požádal ho a zavěsil. "Sežeň Lepskiho a Jacobyho," otočil se na Beiglera.
"Whitesideová už utratila jednu z těch bankovek. Jedeme."
„Ještě bych něco podotkl," zareagoval Beigler. "Ten mrňous... otec Latimer. Jestlipak by lidé jako Whitesideovi mohli žít v jedné domácnosti s duchovním... to by mohl být Maisky, co?"
Terrell se spokojeně zašklebil. "Tvůj problém Joe je ten, že jsi až příliš chytrý. Pojď, jedeme."
Maisky se sehnul pro pistoli, která při jeho rabování vylétla ze zásuvky na zem. Hrábl po ní, ale Tom mu ji vyrazil z ruky. Klející Maisky po ní znovu hrábnul, jenže Tom ji zakopl pod postel.
"Nechtě toho!" zarval.
Maisky se narovnal. Divoce planoucíma očima pohlížel na Toma.
"Ano... mám pro tu děvku něco lepšího!" Otočil se a zamířil z pokoje ven. Tom ho chytil za rameno a přitáhl k sobě.
"Řekl jsem, abyste toho nechal!"
Maiskyho tvář sebou křečovitě škubala. "Myslíš, že té couře dovolím, aby s těma prachama utekla?" zaječel.
"Celoživotní plán... dva a půl miliónu dolarů, a ona to teď díky své zajebané nenasytnosti všechno zkazí! Stáhnu jí kůži z obličeje!" Sáhnul do kapsy a vylovil pistoli naplněnou kyselinou.
Tom ho pevně zmáčkl a pistoli mu vyrazil z ruky.
Maisky ucítil explozi v hrudi. Klekl na kolena. V krátkém strašlivém okamžiku pocítil obrovskou bolest. Ačkoli chtěl křičet, nevydal žádný zvuk. Před očima se mu rozprostřela tma, a pak už nic. Bezduše padl na podlahu.
Ve dveřích se objevila Sheila. Podívala se na Maiskyho tělo, a pak na Toma. V bílé tváři se jí nezachvěl ani sval.
"Odcházím," oznámila mu. Na zemi zahlédla zlaté hodinky a rychle je zvedla.
Tom jí sevřel zápěstí a hodinky jí vyrval z dlaně. "Vypadni! "zařval. "Ale tohle tady necháš! Patří to na policii!"
Ustoupila a hodila po něm pohrdlivým úsměškem. "Ty ubohej kořene," pronesla, "nic jsi se nenaučil."
Otočila se, šla do chodby, ale pak zaváhala. Její mozek pracoval rychle. Měla dvanáct set dolarů... to není mnoho. Hádala, jestli ten mrňous měl nějaké peníze. Pospíchala do druhé ložnice. O zeď stál opřený jeho odřený kufřík. Položila ho na postel a posunula zámky. Žádné peníze uvnitř neobjevila, ale mezi jeho špinavým oblečením objevila krabičku krému na ruce Diana.
Diana krém na ruce! Proboha živého, pomyslela si. Krabička stojí dvacet dolarů! Co s tím mohl ten mrňavej opičák dělat? Vhodila krabičku do kabelky.
No, pomyslela si, s dvanácti sty dolary uniknu. Do tohohle zatraceného města jsem přišla s prázdnou... a koneckonců něco si přece odnáším.
Šla do chodby a oblékla si sako. Za pět minut je na zastávce autobusové společnosti Greyhound. Vykročila ke dveřím.
"Sheilo!"
Zastavila se a podívala na Toma, který se objevil v chodbě.
"Jdu... tak sbohem, Chudáku, a díky za nic," pronesla povýšeně a otevřela dveře.
"Je mrtvý," řekl. "Slyšela jsi? Je mrtvý!"

"Co ode mě čekáš, že udělám... mám ho jít pohřbít?" vykřikla Sheila a pustila se po cestě k brance. K autobusové zastávce napůl běžela a napůl šla. V kabelce si odnášela svou smrt.